LOIS LOWRY

FĂURITOAREA DE ALBASTRU

A DOUA CARTE DIN UNIVERSUL
DARUL LUI JONAS

Trecând printr-o serie întreagă de dezastre, civilizaţia a regresat până la un stadiu primitiv. Cei slabi sunt alungaţi din rândul semenilor, căci nu li se găseşte niciun rost în comunitate. În această lume, o copilă cu un beteşug la picior, rămasă de izbelişte după moartea mamei sale, este pe cale să fie izgonită din satul în care şi-a trăit toată viaţa. Ceea ce o salvează este talentul cu care e înzestrată. Kira stăpâneşte arta brodatului ca nimeni alta şi astfel ajunge să i se încredinţeze o enormă responsabilitate. Dar Kira întrevede nişte secrete teribile ţinute ascunse de cei care deţin puterea. Responsabilitatea ei e chiar mai mare decât ar fi crezut vreodată.

„Lowry revine la o lume metaforică a viitorului, cum crease şi în romanul câştigător al Medaliei Newbery, *Darul lui Jonas*... Găsim suficient material de reflecţie şi de discuţie, cât şi un strop de magie şi un tulburător indiciu despre celebrul final ambiguu al cărţii precedente."

Kirkus Reviews

www.[illegible]ura-art.ro
ISBN 978-606-8811-36-9
9 786068 811369

LOIS LOWRY

Făuritoarea de albastru

Traducere din limba engleză
de Andreea Caleman

youngart

Redactor: Roxana Coţovanu
Tehnoredactor: Cristian Vlad
Corector: Theodor Zamfir
Coperta: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LOWRY, LOIS
Făuritoarea de albastru / Lois Lowry; trad. din engleză de Andreea Caleman; – Bucureşti: Youngart, 2017

I. Caleman, Andreea (trad.)

Lois Lowry
Gathering Blue
Copyright © 2000 by Lois Lowry
Această carte a fost publicată cu acordul Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company, prin intermediul Agenţiei Literare Livia Stoia.

Tiparul executat la:

© youngart, 2017, pentru prezenta ediţie
youngart este un imprint al Grupului Editorial Art

UNU

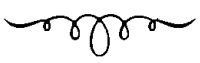

— Mamă?

Niciun răspuns. Dar nici nu aştepta vreunul. Mama era moartă de patru zile, iar Kira ştia că sufletul ei se risipea acum.

— Mamă, chemă fata din nou, încetişor, duhul ce se îndepărta.

I se păru că simte sufletul mamei luându-şi rămas-bun, mângâindu-i obrajii ca o adiere de vânt seara.

Era singură, complet singură. Pustietatea din jur, nesiguranţa şi o mare tristeţe o copleşiră.

Femeia caldă şi vie, pe nume Katrina, fusese mama ei. Apoi, după o boală scurtă şi neaşteptată, rămăsese doar trupul Katrinei, în care sufletul încă mai zăbovea. Pe urmă, după patru răsărituri şi patru apusuri, plecase şi sufletul. Acum nu mai era decât un trup. Groparii aveau să-l acopere cu un strat de ţărână, dar, oricum, avea să fie sfârtecat de ghearele fiarelor înfometate care veneau noaptea. Apoi oasele aveau să se împrăştie, să putrezească şi să se sfărâme, făcându-se una cu pământul.

Kira își șterse repede ochii plini de lacrimi. Își iubise mama și avea să-i fie foarte dor de ea. Dar era timpul să plece. Își înfipse bastonul în țărâna moale și, ajutându-se de el, se ridică în picioare.

Se uită șovăielnică în jur. Era încă o copilă, nu mai văzuse niciodată moartea de aproape, în mica lor familie de două persoane. Bineînțeles, în sat îi văzuse pe alții urmând datinile cuvenite la moartea cuiva. Iar acolo, pe întinsul Câmp al Pieirii, ce duhnea îngrozitor, erau mulți ca ea, îngenuncheați lângă morții lor, veghindu-le sufletele, câtă vreme încă mai sălășluiau în trupuri. Știa că, pe undeva pe-acolo, o femeie pe nume Helena aștepta lângă trupul bebelușului ei născut prea devreme. Helena venise pe Câmp cu o zi înainte. Nou-născuții nu aveau nevoie de cele patru zile de priveghi, căci fărâma lor de suflet abia sosită se risipea repede. Așa că femeia avea să se întoarcă în curând în sat, la ai ei.

Kira nu mai avea familie. Și nici casă. Coliba pe care o împărțise cu mama ei fusese arsă. Așa se făcea când murea cineva de vreo boală. Căsuța lor, singurul cămin pe care Kira îl avusese vreodată, nu mai era. Veghind trupul Katrinei, fata văzuse fumul ridicându-se în depărtare. În timp ce sufletul mamei se risipea, frânturi arse din viața ei de copil se împrăștiau și ele în văzduh.

O trecură fiori de spaimă. Frica fusese dintotdeauna parte din viața oamenilor. De frică își făceau adăposturi, își căutau hrană și semănau plante. Tot de frică își făceau și arme. Frica de frig, de boală, frica de foame. Și frica de fiare.

Frica o cuprinse și pe ea acum, când se ridicase, sprijinindu-se în baston. Se mai uită o ultimă dată la trupul fără viață care fusese cândva mama ei, apoi se gândi încotro s-o pornească.

Kira își zise că și-ar putea reconstrui coliba. Dac-ar găsi ajutor, deși slabe speranțe de-așa ceva, nu i-ar lua mult timp, mai ales acum, la începutul verii, când crengile copacilor erau mlădioase și se găsea lut din belșug pe malul râului. Îi văzuse de multe ori pe alții ridicându-și colibe, așa că se gândi că ar putea să-și facă și ea un soi de adăpost. Pesemne hornul și ungherele n-aveau să fie tocmai drepte, iar acoperișul i-ar da ceva bătaie de cap, căci, din cauza piciorului beteag, îi era aproape imposibil să se urce pe orice. Ar găsi ea o cale... Cum, necum, și-ar face o casă. Și, pe urmă, s-ar descurca să-și găsească și-un rost.

Fratele mamei ei fusese și el pe Câmp, preț de două zile. Dar nu venise pentru Katrina, ci veghease în tăcere trupul femeii lui, Solora cea iute la mânie, și pe cel al pruncului lor, prea mic ca să aibă nume. Când se văzuseră, Kira și fratele mamei se salutaseră scurt. Bărbatul plecase după ce își terminase priveghiul. Avea odrasle de îngrijit acasă, căci el și Solora mai făcuseră doi copii înainte de pruncul din cauza căruia murise femeia. Erau mici, cu nume doar de-o silabă: Dan și Mar. „Aș putea să-i îngrijesc eu", își zise Kira într-o doară, tot gândindu-se ce viitor o aștepta în sat. Dar își dădu imediat seama că nu i s-ar fi dat voie. Țâncii Solorei aveau să fie dați altora, care nu aveau copii. Odraslele sănătoase, zdravene, erau valoroase. Dacă îi învățai temeinic cu munca, copiii puteau fi de ajutor în familie și atunci aveau mare căutare.

Kira știa că pe ea n-avea să o ia nimeni. Nimeni n-o dorise vreodată în afară de mama... Katrina îi spusese de multe ori povestea nașterii ei – fetița fără tată, cu un picior strâmb – și cât se luptase să o țină în viață.

— Au venit să te ia, începea Katrina povestea şoptit, în vreo seară, în colibă, la lumina focului. Erai de o zi doar, nici nu-ţi dăduseră încă numele de-o silabă, de nou-născut.

— Kir.

— Kir, da. Mi-au adus mâncare şi urmau să te ducă pe Câmp.

Kira se cutremură. Aşa cerea datina, şi aşa se şi cuvenea, ca orice nou-născut beteag să se întoarcă în ţărână nenumit, înainte ca sufletul să-i umple trupul şi să devină om. Dar tot o treceau fiori la asemenea gând.

Katrina îi dezmierdă părul.

— Nu-ţi voiau răul, îi aminti ea.

Kira încuviinţă:

— Nu, nu ştiau că eram *eu*.

— *Nu erai* tu, nu încă.

— Mai spune-mi o dată, de ce nu i-ai lăsat? şopti Kira.

Mama oftă amintindu-şi:

— Ştiam că n-o să mai am alţi copii. Taică-tu fusese luat de fiare. Trecuseră deja câteva luni de când plecase la vânătoare şi nu se întorsese. Aşa că ştiam că n-o să mai nasc alţii. Poate că, până la urmă, mi-ar fi dat vreun orfan să-l cresc. Când te-am strâns întâia oară la piept, sufletul tău încă nu sosise, şi, cu piciorul ăla strâmb, mi-a fost limpede că n-o să poţi alerga niciodată. Dar ochii îţi străluceau şi am văzut în ei începutul a ceva nemaiîntâlnit. Şi aveai degete lungi, frumoase...

— Şi puternice! Aveam mâini puternice! adăugă Kira cu însufleţire.

Auzise povestea de atâtea ori, dar, de câte ori o auzea, îşi privea mândră mâinile vânjoase. Mama râse:

— Da, foarte puternice. Mi-ai prins degetul mare şi nici gând să-i mai dai drumul. Când am simţit cu câtă îndârjire strângeai, n-am putut să-i las să te ia. Le-am spus nu şi gata!

— Şi s-au înfuriat.

— Da. Dar m-am ţinut tare. Bine, pe vremea aia, tata era încă în viaţă. Era bătrân, patru silabe deja, şi fusese conducătorul satului, gardianul-şef, vreme îndelungată. Lumea îl respecta. Tatăl tău ar fi ajuns şi el un conducător foarte respectat, dacă nu murea în marea vânătoare. Fusese deja ales gardian.

— Spune-mi cum îl chema pe tata, o rugă Kira.

Mama zâmbi în lumina focului:

— Christopher, spuse ea. Ştii prea bine.

— Da, dar îmi place să-i aud numele. Îmi place când îl spui tu.

— Vrei să-ţi povestesc mai departe?

Kira dădu din cap că da.

— Ziceai c-ai fost dârză, că nu i-ai lăsat să mă ia, îi aminti fata.

— Da. Cu toate astea, m-au pus să făgăduiesc că n-ai să fii o povară pentru nimeni.

— Şi nu sunt, nu?

— Nu, nicidecum! Mâinile tale puternice şi mintea ta înţeleaptă fac mult mai mult decât piciorul strâmb. Eşti voinică şi eşti un ajutor de nădejde la ţesătorie. Aşa spun toate femeile care lucrează acolo. Ce contează un picior olog când eşti aşa de isteaţă! Poveştile pe care le spui copilaşilor, imaginile pe care le făureşti din cuvinte... şi din fire! Cusăturile tale! Nimeni nu-i mai priceput decât tine! Nici eu nu pot face minunăţiile care-ţi ies ţie din mâini!

Mama se opri şi începu să râdă:

— Gata! Nu mă mai păcăli să te tot laud atâta. Nu uita că eşti încă o fetiţă, de multe ori una încăpăţânată. Azi dimineaţă, de pildă, ai uitat să faci curat, deşi mi-ai promis!

— Mâine n-o să mai uit! spuse Kira somnoroasă şi, cuibărindu-se lângă mama pe rogojina întinsă pe scânduri, îşi aşeză piciorul strâmb într-o poziţie mai confortabilă. Promit!

Acum nu mai avea cine să o ajute. Nu mai avea familie şi nu era tocmai de folos în sat. Ziua, Kira trudea la ţesătorie, adunând resturile de pânză şi fire. Dar cu piciorul ei schilod, nu avea mare valoare ca lucrătoare şi nici în viitor, drept soaţă pentru vreun bărbat.

Da, femeilor de la ţesătorie le plăceau poveştile pline de fantezie pe care le născocea pentru ţâncii lor neastâmpăraţi şi îi admirau micile broderii. Dar astea erau distracţii, nu muncă.

Soarele nu mai era sus pe cer, ci trimitea umbre pe Câmpul Pieirii de după copacii şi tufişurile spinoase de la marginea întinderii morţii. Asta însemna că trecuse de miezul zilei. Tot gândindu-se la ce avea de făcut, Kira zăbovise prea mult pe Câmp. Adună cu grijă pieile de animale pe care dormise vreme de patru nopţi, veghind sufletul mamei. Din foc nu mai rămăsese decât o grămăjoară neagră şi murdară de cenuşă rece. Ulciorul pentru apă era gol şi nu mai avea nimic de mâncare.

Încet, ajutându-se de baston, se îndreptă spre cărarea ce ducea în sat, cu o ultimă slabă speranţă că poate încă era bine-venită acolo.

La marginea poienii, copilaşii se zbenguiau în ţărâna acoperită cu muşchi, plini de ace de pin din cap până-n picioare. Kira zâmbi. Îi cunoştea pe toţi. Băieţelul cu păr bălai al prietenei mamei... Îşi amintea naşterea lui, cu două veri în urmă. Şi fetiţa a cărei soră geamănă murise... Era mai mică decât băieţelul blond, de-abia începuse să umble, dar chicotea şi ţipa laolaltă cu ceilalţi, jucându-se leapşa. Se încăierau, se plesneau şi se pocneau unii pe alţii, se jucau cu beţe şi îşi agitau pumnişorii. Kira îşi aminti de tovarăşii ei de joacă din copilărie, care se luau şi ei la trântă, pregătindu-se pentru luptele adevărate ale

vieții de adult. Ea nu se putuse juca niciodată din cauza piciorului, doar se uitase la ei cu invidie.

Un băiețel mai mare, de vreo opt, nouă ani, cu fața murdară, prea mic pentru numele de două silabe pe care copiii îl primeau la pubertate, curăța tufărișul de crengi și frunze uscate și făcea grămezi de surcele pentru foc. O privi pe Kira, iar fata îi zâmbi. Era Matt, prietenul ei dintotdeauna. Îi plăcea Matt. Băiatul locuia în Lunca mlăștinoasă și dezgustătoare – fiu de gropar sau de cioclu, pesemne. Umbla însă nestingherit prin tot satul, cu prietenii lui pușI pe năzbâtii și câinele mereu alături. Se oprea ici-colo, pe unde găsea de muncă, vreo treabă măruntă în schimbul câtorva bănuți sau a ceva dulce. Kira îl salută. Câinele începu să dea din coada-i strâmbă, plină de scaieți și frunze, iar băiatul rânji, bucuros s-o vadă.

— De la Câmp? zise el. Ce-i p-acolo? Ți-a fost târșă? Umblă lighioanele noaptea?

Kira dădu din cap că nu și zâmbi. Țâncii de-o silabă n-aveau voie pe Câmpul Pieirii, nu era de mirare că Matt era curios și puțin înfricoșat.

— Nu, n-am văzut nicio lighioană, îl liniști Kira. Am făcut focul și nu s-au apropiat.

— Și, gata cu Katrina din hoit? întrebă el în dialectul lui din Luncă.

Oamenii din Luncă erau diferiți, ciudați. Îi recunoșteai oriunde, după graiul curios și comportamentul grosolan. Majoritatea sătenilor îi disprețuiau, Kira însă, nu. Ținea mult la Matt.

— Da, s-a dus sufletul mamei, îi răspunse ea. Am văzut când a ieșit din trup. Era ca o ceață. Apoi s-a risipit...

Matt se apropie de fată, cu brațele pline de surcele. Se uită la ea cu coada ochiului și spuse cu tristețe, încreținându-și nasul:

— Ți-au pârjolit rău cocioaba.

Kira dădu din cap că ştie. Cumva, în adâncul sufletului, sperase să nu fie adevărat.

— Da... oftă ea. Şi tot ce era în casă? Ghergheful? Mi-au ars şi ghergheful?

Matt se încruntă şi zise:

— Io m-am muncit să scot una, alta, da' a ars mai tot. Numa' cocioaba ta au pârjolit-o, Kira. Nu ca atunci când dă boala-n sat, că acu' o lovi doar pe maică-ta.

— Ştiu... oftă Kira.

Se întâmpla uneori ca vreo molimă să se răspândească în sat, de la o colibă la alta, omorând mulţi oameni. Atunci dădeau foc tuturor caselor şi apoi urma marea reclădire, prilej de sărbătoare, când peste tot se auzea vacarmul zidarilor care lucrau de zor, aruncând chirpici pe scheletele din nuiele de lemn ale noilor case şi netezind apoi pereţii. Mirosul de ars stăruia în văzduh încă multă vreme după ce noile colibe erau gata.

Dar astăzi nu era nicio sărbătoare. Nu se auzea decât hărmălaia de zi cu zi. Moartea Katrinei nu însemna nimic pentru săteni. Fusese una dintre ei. Iar acum nu mai era. Viaţa mergea înainte.

Cu băieţelul alături, Kira se opri la fântână şi îşi umplu ulciorul cu apă. Peste tot se auzeau voci arţăgoase. Gâlceava continuă era zgomotul obişnuit în sat: vorbe mânioase aruncate de bărbaţii care se luptau pentru putere, vorbele de ocară, zeflemeaua şi pălăvrăgeala lăudăroasă ale femeilor, invidioase una pe cealaltă şi înciudate de scâncetele şi smiorcăielile plozilor, ce se agăţau de picioarele lor şi pe care îi alungau mânioase tot timpul.

Îşi duse mâna streaşină la ochi, ferindu-şi privirea de soarele după-amiezii, şi căută locul unde fusese coliba ei. Oftă din greu. Avea cale lungă de bătut până să adune câte nuiele îi trebuiau şi avea să trudească din plin pe

malul râului să scoată lut pentru chirpici. Bârnele pentru îmbinat la colţurile casei aveau să fie greu de ridicat şi de târât până în sat.

— Trebuie să m-apuc să-mi fac casă, îi spuse ea lui Matt, care încă ducea grămada de surcele în braţele zgâriate şi murdare. Vrei să m-ajuţi? Dacă lucrăm împreună, nu ne plictisim. Nu pot să te plătesc, dar pot să-ţi spun poveşti, adăugă Kira.

Băiatul dădu din cap că nu:

— Îmi iau bice-n spinare dacă nu duc surcelele, zise el şi dădu să plece.

Şovăi un pic apoi se întoarse spre Kira şi îi şopti:

— Cică nu te lasă-n sat. Acu', c-a murit maică-ta, te izgonesc! Te duc la Câmp, să te-azvârle la fiare. Cică trimit cioclii după tine.

Kira simţi cum i se strânge stomacul de frică, dar se strădui să-şi ţină firea, căci trebuia să scoată totul de la Matt şi nu voia să-i trezească bănuielile.

— Cine-a zis asta? întrebă fata, încercând să pară mânioasă şi sigură pe ea.

— Muierile, răspunse băiatul. Trăncăneau la fântână. Io căutam aşchii de lemn în gunoi şi n-au băgat de seamă că trag cu urechea. Or să-ţi ia locul de cocioabă. Cică fac ţarc să-nchidă păsările şi plozii, să nu mai alerge după ei toată ziua.

Kira îl ţintui cu privirea. Era îngrozitor, aproape de necrezut cu câtă uşurinţă oamenii puneau la cale asemenea cruzimi. Ca să-şi închidă copiii şi găinile într-un ţarc, femeile erau gata să o alunge din sat, să o lase pradă fiarelor care pândeau în pădure să-şi înşface hrana de pe Câmp.

— Şi a cui era vocea cea mai îndârjită? întrebă Kira după o vreme.

Matt căzu pe gânduri. Mută şovăielnic surcelele de pe un braţ pe celălalt şi era limpede că nu voia să se amestece

în problemele ei și că se temea pentru propria-i soartă. Dar era prietenul ei cel mai bun. Într-un târziu, băiețelul se uită în jur, să se asigure că nu-l aude nimeni, apoi îi spuse numele celei pe care Kira avea să fie nevoită să o înfrunte:

— Vandara, șopti el.

Kira nu era surprinsă. Cu toate acestea, o cuprinse deznădejdea.

DOI

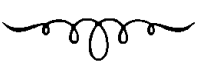

În primul rând, Kira hotărî că era mai înţelept să pară că nu ştie nimic. Să se întoarcă în sat, acolo unde fusese coliba ei şi a mamei şi să se apuce să o reclădească. Poate că, dacă o vedeau muncind, femeile o lăsau în pace, n-o alungau.

Sprijinindu-se în baston, Kira îşi croi drum prin mulţime. Câte un sătean ici şi colo o salută în treacăt, dar lumea era ocupată cu muncile de zi cu zi, iar politeţea nu era printre obiceiurile locului.

Îl văzu pe fratele mamei ei. Împreună cu fiul său, Dan, lucra în grădina de lângă coliba unde locuise cu Solora şi ţâncii lor. Năpădiseră buruienile câtă vreme Solorei îi venise sorocul, născuse şi murise. Apoi alte şi alte bălării crescuseră în zilele în care bărbatul veghease pe Câmp trupul nevestei şi al pruncului mort. Aracii pe care se încolăceau vrejurile de fasole căzuseră într-o rână şi acum bărbatul îi îndrepta încruntat. Dan încerca să-l ajute, iar copila cea mică, Mar, se juca în ţărână, la marginea brazdelor. În timp ce Kira îi privea, bărbatul îi trase una băiatului peste umăr, certându-l că nu ţinea aracul drept.

Fata trecu pe lângă grădină, împlântând hotărâtă bastonul în pământ la fiecare pas. Se gândi să-i salute, dacă o băgau în seamă. Fetiţa care se juca începu să scâncească şi să scuipe. Băgase în gură ceva de pe jos, aşa cum fac copiii mici, şi se trezise cu gura plină de ţărână şi pietriş scârbos. Băiatul se uită la Kira, dar nu o salută şi nu dădu în niciun fel de înţeles că ar recunoaşte-o. Încă nu îşi revenise după lovitura tatălui. Iar bărbatul, singurul frate al mamei ei, nu ridică privirea.

Kira oftă. Măcar pe el avea cine să-l ajute. Dacă nu reuşea să-l convingă pe Matt şi pe câţiva dintre prietenii lui, trebuia să facă singură toată munca – construirea casei, grădinăritul. Asta dacă o lăsau să rămână în sat...

Stomacul îi ghiorţăi. Abia atunci îşi dădu seama cât îi era de foame. Cărarea coti pe lângă un şir de colibe mici. Kira ajunse la grămada de cenuşă ce fusese cândva căminul ei. Nu mai rămăsese nimic, totul era una cu pământul. Dar, spre bucuria fetei, micuţa grădină era neatinsă. Florile mamei erau pline de boboci şi primele legume ale verii se pârguiau în soare. Aşadar hrană avea, deocamdată.

Sau nici măcar asta? În timp ce Kira se uita în jur, o femeie ţâşni din spatele unui pâlc de copaci din apropiere, îi aruncă o privire grăbită, apoi se repezi şi începu să smulgă cu obrăznicie morcovi din grădina pe care Kira şi mama ei o îngrijiseră împreună.

— Hei, lasă-i în pace! Sunt ai mei! strigă Kira, chinuindu-se să se apropie cât de repede putea, târându-şi piciorul schilod.

Râzând batjocoritor, femeia o luă la fugă, cu mâinile încărcate de morcovi plini de ţărână.

Kira se grăbi spre legumele rămase. Lăsă jos ulciorul cu apă, smulse câteva rădăcini, scuturâ pământul de pe ele şi muşcă. Cum nu aveau un vânător în familie, Kira

și mama ei nu mâncaseră carne, cu excepția vreunei mici vietăți, pe care reușeau să o prindă prin împrejurimi. Nu puteau merge în pădure la vânat, ca bărbații. Râul avea pește din belșug și era ușor de prins, așa că nu simțiseră niciodată nevoia de mai mult.

Legumele, însă, erau hrana ei de bază. Avusese noroc că oamenii nu prăduiseră grădina de-a binelea în cele patru zile cât fusese pe Câmp.

După ce își potoli foamea, se așeză să-și odihnească piciorul. Se uită în jur. La marginea grămezii de cenușă ce fusese cândva casa ei, văzu un vraf de nuiele gata curățate. Ca și cum cineva se pregătea să o ajute cu reconstruitul casei.

Însă Kira știa prea bine că nu era așa. Se ridică și luă cu băgare de seamă din grămadă o nuia subțire și mlădioasă.

Cât ai clipi, Vandara apăru de după copacii din apropiere. Kira își dădu seama că femeia așteptase acolo, la pândă, în tot acel timp. Nu știa unde locuia și nici cine îi erau bărbatul sau copiii. Coliba ei nu era prin apropiere. Dar femeia era faimoasă în sat. Lumea vorbea în șoaptă despre ea. Era cunoscută și respectată. Sau temută...

Vandara era înaltă și musculoasă și își purta părul lung și încâlcit strâns la spate cu un șnur. Avea ochi întunecați și pătrunzători și Kira simți cum privirea femeii îi sfredelește bruma de calm ce-i mai rămăsese. Cicatricea urâtă, ce pornea pe bărbia Vandarei și continua pe gât și pe unul dintre umerii ei lați, o căpătase cândva, demult, într-o luptă cu o fiară a pădurii. Așa zicea lumea. Nimeni nu supraviețuise vreodată unei asemenea răni, iar cicatricea le amintea tuturor de curajul și vigoarea Vandarei, dar și de ferocitatea ei. „A sfâșiat-o fiara, șopteau copiii, fiindcă a vrut să-i fure puiul din vizuină!"

Iar acum Vandara se pregătea să nimicească un pui de om.

Spre deosebire de fiara din pădure, însă, Kira nu avea gheare să se poată apăra. Își apucă strâns bastonul din lemn și încercă să se uite drept și fără teamă în ochii femeii.

— M-am întors să-mi ridic iar coliba, spuse fata.

— Locul de casă nu mai e al tău. E al meu. Și nuielele alea tot ale mele sunt!

— O să-mi adun altele, zise Kira. Dar casă, tot aici îmi fac! A fost locul lui tata, înainte să mă nasc, pe urmă al mamei. Acum că s-a dus și ea, e al meu!

Alte femei se adunară, de prin colibele învecinate.

— Ne trebuie! strigă una. Facem țarc pentru plozi, cu nuielele alea. Așa a zis Vandara!

Kira o privi pe femeie, care ținea strâns de mână un copilaș.

— Poate că n-ar strica, spuse Kira, un țarc pentru micuți. Dar nu pe bucata mea de pământ! Să vi-l faceți în altă parte!

O văzu pe Vandara aplecându-se și ridicând o piatră cât un pumn de copil.

— Nu te vrea nimeni aici! spuse femeia. N-ai ce căuta-n sat! Cu piciorul ăla bleg, nu ești bună de nimic! Maică-ta te-a apărat cât a putut, dar acum dusă-i! Ar trebui să te duci și tu! Mai bine rămâneai pe Câmp!

Kira pricepu că femeile numai binevoitoare nu erau, ci ieșiră dinadins din colibele lor să o înfrunte, iar acum așteptau ordine de la Vandara. Băgă de seamă că unele apucaseră și ele pietre. Una singură dacă arunca, celelalte precis nu stăteau pe gânduri. Așteptau doar să vadă cine începe prima.

„Ce-ar fi făcut mama?“ se gândi fata disperată, încercând din răsputeri să regăsească înțelepciunea Katrinei în fărâma de suflet ce dăinuia în Kira. „Sau tata... care nici n-a apucat nașterea mea? Și sufletul lui e-n mine.“

Kira își îndreptă umerii și începu să le vorbească, pe un ton calm și uitându-se drept în ochii fiecăreia dintre ele în parte. Unele își coborâră privirea în pământ. Aha! Carevasăzică nu erau toate chiar așa de înverșunate!

— Știți că orice neînțelegere între săteni, ce poate aduce moarte, trebuie judecată de Consiliul Gardienilor, le aminti Kira.

Auzi câteva murmure de aprobare. Mâna Vandarei era încă încleștată pe piatră, iar umerii îi erau încordați – se pregătea să arunce.

Kira se uită în ochii Vandarei, dar de vorbit, le vorbi celorlalte, căci de sprijinul lor avea nevoie acum. Cuvintele ei nu căutau să trezească înțelegere și îndurare – Kira știa prea bine că în inimile lor nu era loc de așa ceva –, ci mai curând frică.

— Nu uitați că, dacă neînțelegerea nu-i adusă la cunoștința Consiliului și dacă se sfârșește cu moarte, atunci aducătorul-de-moarte, de moarte are parte...

Auzi murmure:

— Dacă se sfârșește cu moarte... repetă o femeie cu o voce nesigură, înțelegând unde bătea Kira.

Kira aștepta, încercând să pară hotărâtă, de neclintit.

În cele din urmă, o alta completă spusele fetei:

— ...atunci aducătorul-de-moarte, de moarte are parte.

— Da, aducătorul-de-moarte, de moarte are parte! repetară alte voci.

Una câte una, femeile dădură drumul pietrelor. Una câte una aleseră să nu fie aducătoare-de-moarte. Kirei îi mai veni inima la loc. Aștepta. Privi.

În cele din urmă, Vandara rămase singura care încă strângea piatra în pumn. Țintuind-o pe Kira cu o căutătură cruntă, femeia ridică amenințătoare brațul, ca și cum se pregătea să arunce. Într-un târziu, însă, lăsă și ea arma jos, aruncând-o spre Kira, dar fără să o lovească.

— O duc la Consiliul Gardienilor atunci! hotărî Vandara. O să fiu acuzatoarea, cu mare plăcere. Lasă s-o alunge *ei*! adăugă ea, râzând cu cruzime. De ce să irosim noi o viaţă doar ca să scăpăm de fată? Până mâine la apus, al nostru-i locul de casă şi Kira dusă-i! Pe Câmp, la fiare cu ea!

Toate privirile se îndreptară spre pădure, acum învăluită în umbre, locul unde pândeau fiarele. Kira se străduia să nu se uite într-acolo.

Cu aceeaşi mână cu care ţinuse piatra, Vandara îşi mângâie cicatricea de pe gât şi spuse rânjind:

— N-am uitat cum e să-ţi vezi sângele curgând peste tot! Dar am supravieţuit! Am supravieţuit pentru că sunt puternică! Mâine, la căderea nopţii, când o să le simtă ghearele-n gât, continuă ea, netrebnica asta de două silabe o să-şi dorească să fi pierit de boală, laolaltă cu maică-sa!

Încuviinţând cu însufleţire, femeile îi întoarseră Kirei spatele şi plecară, ocărându-şi şi îmboldindu-şi ţâncii spre casă. Soarele coborâse spre apus. Femeile se grăbeau spre treburile de seară, pregătirile pentru întoarcerea bărbaţilor, care aveau răni de oblojit şi nevoie de mâncare şi căldura focului.

Una dintre ele urma să nască în curând, poate chiar în seara aceea, ajutată de celelalte, care aveau să-i înăbuşe ţipetele şi să hotărască valoarea pruncului. Altele aveau, poate, să se împerecheze în seara aceea, creând alte vieţi, noi vânători pentru viitorul satului, care să le ia locul celor ce mureau de boli, răni sau bătrâneţe.

Kira nu ştia ce avea să decidă Consiliul Gardienilor. Dar ştia că avea să facă totul singură, fie că rămânea sau pleca, fie că reclădea pe bucata de pământ a mamei sau era alungată pe Câmp, să înfrunte fiarele ce pândeau în pădure. Sleită de puteri, se aşeză pe pământul înnegrit de cenuşă şi aşteptă noaptea.

Se întinse și luă o bucată de lemn. O întoarse pe toate părțile, să vadă cât era de tare și dacă era dreaptă. Dacă-i dădeau voie să rămână în sat, avea nevoie de lemne lungi și rezistente pentru colibă. Ar putea să meargă la tăietorul de lemne, la Martin. Fusese prietenul mamei. Cu el se putea târgui, poate-i broda vreo pânză în schimbul câtorva bârne pentru casă.

Iar pe viitor, pentru munca din care se gândea să-și câștige traiul, avea nevoie de bucăți de lemn mici și drepte. Cercetând lemnul pe care îl ținea în mână, își dădu seama că era prea mlădios și nu avea să reziste. Îl aruncă. Mâine, dacă hotărârea Consiliului Gardienilor era în favoarea ei, o să meargă să caute bucățile potrivite: scurte, netede, ca să le poată îmbina la colțuri. Trebuia să-și facă alt gherghef.

Mâinile Kirei fuseseră întotdeauna pricepute. Încă de pe vremea când era doar o copilă, mama o învățase cum să folosească acul și, trecându-l printre firele țesăturii, să făurească felurite modele din ață colorată. De la o vreme încoace însă, îndemânarea fetei dovedea ceva mai mult decât doar pricepere. Într-o adevărată explozie de creativitate, iscusința copilei o depășise cu mult pe cea a mamei sale. Fără să-i fi arătat cineva, fără să fi exersat măcar, degetele Kirei știau, fără șovăială, felul în care firele trebuie răsucite, petrecute și cusute, ca să se îmbine în broderii bogate, pline de culoare. Fata nu înțelegea de unde îi venea toată priceperea asta. Dar o simțea acolo, în vârful degetelor, care acum îi tremurau ușor de nerăbdare să înceapă să coasă. De-ar lăsa-o să rămână în sat...

TREI

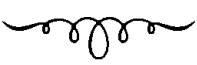

Un mesager veni la Kira în zori şi, scărpinându-şi plictisit o înţepătură de insectă de pe gât, îi spuse că trebuie să se prezinte în faţa Consiliului Gardienilor la prânz. Când soarele se apropie de miezul zilei, Kira îşi netezi hainele şi urmă ascultătoare porunca primită.

Edificiul Consiliului era o clădire surprinzător de frumoasă. Fusese ridicată înainte de Ruinare, era dintr-un timp atât de îndepărtat, încât niciun om în viaţă şi nici măcar părinţii sau bunicii lui nu se născuseră încă. Lumea ştia de vremurile acelea doar din Cântecul Ruinării, care era intonat în fiecare an, la Adunare.

Se zvonea că, înainte de Adunare, Cântăreţul, a cărui singură îndeletnicire era să interpreteze Cântecul în fiecare an, îşi pregătea vocea odihnindu-se preţ de zile întregi şi bând felurite uleiuri. Cântecul Ruinării era lung şi istovitor. Începea cu naşterea lumii şi continua cu istoria de nenumărate secole a omenirii. Şi era înspăimântător. Trecutul era plin de războaie şi nenorociri. Cea mai înfricoşătoare era chiar partea despre Ruinare, despre

sfârşitul civilizaţiei strămoşilor. Versurile vorbeau despre miasme fumegânde, otrăvitoare, hăuri căscate în pământ, despre clădiri uriaşe, prăbuşite şi măturate de valurile mării. Toată lumea trebuia să asculte, dar uneori mamele acopereau grijulii urechile copilaşilor când Cântăreţul ajungea la bucata aceea.

Nu multe lucruri supravieţuiseră Ruinării, dar cumva, Edificiul Consiliului reuşise să rămână în picioare. O clădire atât de veche, nimeni nu mai ştia de câte secole era acolo. Unele ferestre încă aveau ochiuri de geam pictat în nuanţe aprinse de roşu şi auriu, o uimitoare lucrătură a cărei măiastră artă se pierduse în atâta amar de vreme. Altele erau doar din sticlă groasă, obişnuită, prin care, dacă priveai, totul părea strâmb din cauza bulelor de aer şi a onduleurilor. Câteva ferestre fuseseră astupate şi părţi din coridoarele clădirii erau afundate în umbre întunecate. Cu toate acestea, Edificiul era magnific în comparaţie cu colibele şi casele sărăcăcioase din sat.

Ajunsă la Edificiu pe la prânz, întocmai cum îi poruncise mesagerul, Kira se plimba singură pe un coridor luminat de o parte şi de cealaltă de flăcările sfârâinde ale unor torţe înalte, îmbibate de ulei, prinse pe pereţi. În spatele unei uşi închise, auzi înăbuşit vocile celor ce aveau să ia parte la întâlnire: voci de bărbaţi. Bastonul fetei bufnea surd pe podeaua de lemn, iar talpa piciorului ei olog măturа anevoios scândurile de lemn.

„Să fii mândră de durerea ta!", îi zicea mama mereu. „Eşti mai puternică decât cei ce nu cunosc durerea!"

Amintindu-şi spusele ei, Kira încercă să simtă acea mândrie despre care vorbea Katrina. Îşi îndreptă umerii micuţi şi îşi netezi cutele veşmântului făcut din pânză aspră, ţesută. Înainte să plece, se spălase cu grijă pe faţă în apa limpede a pârâului şi îşi curăţase unghiile cu vârful

ascuţit al unei crenguţe. Se pieptănase cu pieptenul din lemn sculptat, care fusese al Katrinei şi pe care îl păstrase în bocceluţă după moartea ei. Apoi îşi împletise părul, răsucind şuviţele groase, întunecate şi legase capătul cozii bogate cu un şnur din piele.

Trase adânc aer în piept, încercând să-şi mai domolească temerile, şi bătu în uşa grea ce o despărţea de sala în care sfatul Consiliului Gardienilor începuse deja. Uşa se crăpă, lăsând o rază de lumină să pătrundă pe holul întunecat. Înăuntru, un bărbat se uită bănuitor spre intrare, apoi se apropie de uşă şi o deschise larg, făcându-i semn Kirei să intre.

— Orfana Kira, acuzata! anunţă garda şi murmurele din sală încetară.

Se întoarseră cu toţii cu faţa spre intrare şi o priviră pe copilă în tăcere.

Încăperea era enormă. Kira mai fusese acolo, cu mama ei, cu ocazia diverselor ceremonii, cum era Adunarea anuală. Dar atunci şezuseră, împreună cu restul mulţimii, pe şirurile de bănci din faţa scenei. Pe scenă se afla doar un altar, pe care era aşezat Obiectul de Cult, misterioasa construcţie din lemn făcută din două beţe încrucişate. Se spunea că avusese mare putere în trecut, iar lumea făcea plecăciuni umile când trecea prin faţa altarului.

Acum, însă, Kira era singură. Nu era mulţimea obişnuită, nici măcar un singur sătean obişnuit. Doar Consiliul Gardienilor – doisprezece bărbaţi care o priveau, aşezaţi la o masă lungă, în faţa scenei. Şiruri de lămpi cu ulei făceau ca încăperea să radieze. În spatele fiecărui bărbat ardea câte o torţă, luminând teancuri de documente şi alte hârtii răspândite pe masă. Gardienii continuară să o privească în tăcere, în timp ce Kira se apropia, păşind şovăielnic pe culoarul dintre rândurile de bănci.

Aducându-şi deodată aminte ce văzuse la fiecare ceremonie, Kira îşi aduse repede mâinile într-un gest evlavios, cu palmele împreunate şi vârful degetelor sub bărbie. Ajunsă în faţa mesei Consiliului, se uită respectuos spre Obiectul de Cult aflat pe altarul de pe scenă. Gardienii dădură din cap aprobator. Se pare că făcuse gestul potrivit. Fata se destinse un pic şi aşteptă, întrebându-se ce avea să urmeze.

O altă bătaie în uşă. Garda deschise şi anunţă:

— Vandara, acuzatoarea! strigă el.

Aşadar, înfruntarea putea începe. Kira o urmări cu privirea pe Vandara, care se apropie cu paşi mari de masă şi se opri lângă fată, cu faţa spre Consiliul Gardienilor. Simţi o uşoară satisfacţie văzând că Vandara era desculţă, iar faţa îi era murdară. Femeia nu catadicsise să se pregătească în niciun fel pentru întâlnirea asta. Poate că nici nu avea nevoie... Dar Kira îşi zise că, totuşi, faptul că arăta îngrijit o ajutase să câştige un strop de respect, îi dăduse un oarecare avantaj în faţa acuzatoarei.

Vandara făcu şi ea gestul evlavios cu mâinile – în privinţa asta, erau la egalitate. Apoi femeia făcu o plecăciune şi Kira văzu cu îngrijorare că gardienii încuviinţară binevoitori gestul.

„Trebuia să fac şi eu... Musai să găsesc un prilej să mă-nclin şi eu."

— Ne-am întrunit pentru a judeca un conflict, spuse autoritar gardianul-şef, un bărbat cu părul alb, al cărui nume de patru silabe Kira nu reuşea niciodată să şi-l amintească.

„N-am intrat în conflict cu nimeni. Tot ce am vrut a fost să-mi reclădesc coliba şi să-mi văd de viaţa mea."

— Cine este acuzatoarea? întrebă bărbatul cu părul alb.

„Parcă n-ar şti cine e!", îşi zise Kira. Dar întrebarea era de formă, gardianul nu făcea decât să urmeze procedura oficială. Îi răspunse un alt gardian, un bărbat rotofei ce stătea la capătul celălalt al mesei şi avea în faţa sa câteva cărţi groase şi un vraf de documente. Kira se uită curioasă la volume. Întotdeauna îşi dorise să poată citi. Dar femeile nu aveau voie să înveţe să citească.

— Gardian-şef, numele acuzatoarei este Vandara!

— Şi acuzata?

— Acuzata este orfana Kira.

Bărbatul aruncă o privire spre hârtiile din faţa sa, dar nu păru a citi nimic.

„*Acuzata*? De ce sunt acuzată?", se întrebă Kira, simţind un val de panică la auzul cuvântului care tocmai fusese repetat. „A, m-aş putea folosi de asta să dau dovadă de umilinţă!" îi veni deodată ideea. Fata se înclină uşor, semn că recunoştea că ea este acuzata.

Bărbatul cu părul alb le aruncă o privire nepăsătoare celor două. Sprijinindu-se în baston, Kira se strădui să se ţină cât mai dreaptă. Era aproape la fel de înaltă ca şi acuzatoarea ei. Dar Vandara era mai bătrână, mai voinică şi n-avea niciun beteşug, cu excepţia cicatricei, care le amintea tuturor că femeia se luptase cu o fiară şi scăpase cu viaţă. Deşi hidoasă, cicatricea era semnul forţei Vandarei. Piciorul strâmb al Kirei, însă, nu avea nicio poveste deosebită în spate şi, lângă femeia desfigurată şi mânioasă, fata se simţi slabă, nelalocul ei şi condamnată de la bun început.

— Acuzatoarea are cuvântul prima, le instrui gardianul-şef.

Vocea Vandarei răsună hotărâtă şi plină de fiere:

— Fata trebuia dusă pe Câmp încă de la naştere, dinainte să aibă un nume. Aşa spune legea!

— Continuă! îi porunci gardianul.

— Era beteagă. Şi fără tată. Nu trebuia păstrată!

„Dar eram puternică. Şi-aveam ochi strălucitori. Aşa mi-a zis mama... Mama n-a vrut să mă dea!"

Kira îşi mută greutatea pe piciorul sănătos, ca să şi-l odihnească un pic pe cel schilod. Îşi aminti povestea naşterii ei şi se întrebă dacă o să aibă prilejul să o spună acolo. „I-am prins degetul cu aşa putere..."

— Am răbdat-o cu toţii în anii ăştia, continuă Vandara. Dar nu ne-ajută cu nimic. Nu poate să sape, să sădească ori să plivească. Nu poate nici măcar s-aibă grijă de fiarele domestice, aşa cum au alte fete de vârsta ei. Îşi târăşte piciorul ăla mort de colo-colo, ca pe o povară netrebnică. E înceată şi mănâncă prea mult.

Consiliul Gardienilor asculta cu atenţie. Kira simţi că roşeşte de ruşine. Era adevărat, mânca mult. *Totul* era adevărat, tot ce spunea acuzatoarea.

„O să-ncerc să mănânc mai puţin. Pot să rabd de foame!", îşi zise Kira. Îşi pregătea în minte apărarea, dar simţea deja că, orice ar spune, avea să pară slabă şi plângăcioasă.

— A rămas în sat, încălcând legea, pentru că bunicul ei era încă în viaţă şi era un om cu multă putere. Dar el e oale şi ulcele. Acum avem un conducător cu *mult* mai multă putere şi înţelepciune...

Vandara împărţea complimente în stânga şi-n dreapta, sperând să-i câştige pe gardieni de partea ei. Kira se uită la gardianul-şef, dar faţa acestuia rămase impasibilă.

— Taică-su a fost omorât de fiare, înainte de naşterea ei. Acum a murit şi maică-sa, continuă Vandara. Şi se pare c-avea o boală ce poate fi periculoasă pentru tot satul.

„Nu! A fost singura care s-a îmbolnăvit. Uită-te la mine! Am stat cu ea până a murit şi nu m-am îmbolnăvit!"

— Iar femeile au nevoie de locul de casă. Fata asta nu-şi are rostul printre noi! Nu-i bună de nimic. Nu se poate mărita, nimeni nu vrea o oloagă. Ocupă loc, consumă mâncare şi ne face numai probleme cu plozii – le spune poveşti şi-i învaţă jocuri zgomotoase, deranjează lumea la muncă...

— Ajunge! o opri gardianul-şef, ridicând mâna.

Vandara se încruntă şi tăcu. Apoi făcu o plecăciune scurtă.

Gardianul-şef se uită spre ceilalţi unsprezece de la masă, ca şi cum ar fi aşteptat comentarii sau întrebări. Unul câte unul, gardienii încuviinţară. Niciunul nu scoase o vorbă.

— Kira, spuse gardianul-şef, întrucât eşti o copilă de doar două silabe, nu eşti obligată să te aperi.

— Să nu mă apăr? Dar...

Kira avusese de gând să facă o plecăciune înainte să înceapă să vorbească, dar, surprinsă de spusele gardianului, uită. Când îşi aduse aminte se aplecă stângaci şi grăbit, dar era limpede pentru toată lumea că uitase.

Gardianul ridică din nou mâna, făcându-i semn să tacă. Kira se strădui să stea liniştită şi să asculte.

— Dată fiind vârsta ta fragedă, îi explică el, ai voie să alegi. Poţi să te aperi singură...

Kira îl întrerupse din nou, neputând să se abţină:

— Da, da! Vreau să mă ap...

Bărbatul îi ignoră izbucnirea şi continuă:

— ...sau putem să-ţi numim noi un apărător. Unul dintre noi te poate apăra, folosind vasta noastră experienţă şi înţelepciune. Gândeşte-te bine ce alegi, Kira, căci viaţa ta poate depinde de asta!

„Dar voi nu sunteţi decât nişte străini! Cum să puteţi voi spune povestea naşterii mele? Cum să puteţi vorbi

despre ochii mei strălucitori şi forţa mâinii mele când i-am strâns degetul mamei în pumn?"

Kira aştepta neputincioasă. Viitorul ei era în joc. Simţea duşmănia Vandarei. Răsuflarea femeii era întretăiată şi mânioasă, chiar dacă vocea îi amuţise. Se uită la bărbaţii aşezaţi la masă, încercând să-şi dea seama care dintre ei ar putea să îi fie apărătorul. Dar gardienii nu lăsau să se vadă nimic, nici ură, dar nici prea mult interes, ci doar aşteptau cu toţii să vadă ce hotărăşte fata.

În timp ce se tot frământa ce să aleagă, Kira îşi băgă adânc mâinile în buzunarele veşmântului. Degetele întâlniră întâi conturul familiar al pieptenului mamei. Fata dezmierdă obiectul, căutând alinare. Apoi Kira găsi micul ei pătrat din pânză ţesută, decorat cu broderii. În zilele năucitoare de după moartea mamei, uitase de petic. Acum, însă, îşi aminti cum degetele ei făuriseră ca vrăjite modelul acela aparte, în timp ce veghea la căpătâiul mamei bolnave.

Îndemânarea pentru brodat îi venise pe neaşteptate, când era încă foarte mică. Kira îşi aminti uimirea mamei când văzuse cum, sigură pe ea, Kira începuse într-o bună zi să aleagă şi să îmbine singură firele în cusături.

— Asta nu te-am învăţat eu! spusese mama, râzând încântată. Nici n-aş şti cum!

Nici Kira nu ştia cum de învăţase să coasă cu aşa dibăcie. Se întâmplase pur şi simplu, ca prin magie, ca şi cum firele îi vorbiseră sau îi cântaseră. După acea întâia oară, priceperea Kirei se desăvârşise în timp.

Fata strânse peticul brodat în pumn, amintindu-şi siguranţa ce i-o dăduse cândva. Acum nu mai simţea nimic din acea certitudine. Nu ştia cuvintele cu care să se apere. Kira înţelese că trebuia să lase rolul de apărător unuia dintre acei bărbaţi, cu toţii necunoscuţi.

Îi privi speriată şi văzu că unul dintre ei o privea şi el, cu ochi blânzi şi încurajatori. Simţi că omul acela putea fi important pentru ea. Şi mai simţi şi altceva: omul acela *ştia*, avea experienţă. Bucăţica de pânză era caldă şi prietenoasă în pumnul ei. Kira tremura, dar vocea îi sună stăpână pe ea:

— Numiţi, vă rog, un apărător!

Gardianul-şef îi făcu semn că a înţeles.

— Jamison! spuse el ferm şi arătă spre al treilea bărbat aşezat la stânga sa.

Bărbatul cu privirea blândă şi atentă se ridică, pregătindu-se să vorbească în apărarea fetei.

Kira aşteptă.

PATRU

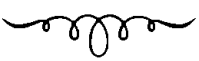

Aha, aşa îl chema, Jamison... Numele nu îi suna cunoscut Kirei. Era un sat mare şi, după ce se terminau anii copilăriei, muncile femeilor erau separate de ale bărbaţilor.

Bărbatul se ridică, aşadar, în picioare. Kira îl cercetă cu privirea. Era înalt, avea părul lung şi întunecat, frumos pieptănat şi strâns la spate cu o clamă din lemn sculptat. Fata recunoscu lucrătura tânărului cioplitor, cum îl chema oare? Thomas! Da, Thomas Cioplitorul, aşa-i ziceau! Era doar un băiat, de o vârstă cu Kira, dar fusese deja ales pentru darul său. Sculpturile ce îi ieşeau din mâini erau la mare căutare printre cei aflaţi la conducerea satului. Oamenii obişnuiţi nu îşi puneau podoabe. Mama Kirei purtase un medalion, atârnat pe un şnur, dar îl ţinuse mereu ascuns sub gulerul rochiei.

Apărătorul fetei luă teancul de documente aşezate pe masă, în faţa sa. Kira văzuse cum, în timp ce acuzatoarea vorbise, bărbatul luase meticulos notiţe. Avea mâini mari, cu degete lungi şi gesturi calme: nici urmă de şovăială sau nesiguranţă. Kira mai băgă de seamă că omul purta, la mâna dreaptă, o brăţară din piele împletită şi că braţele

îi erau vânjoase, musculoase. Nu era bătrân. Numele lui, Jamison, avea doar trei silabe, iar părul încă nu îi albise. Kira își zise că trebuie să fie de vârstă mijlocie, cum fusese mama ei înainte să se ducă.

Apărătorul se uită la hârtia pe care o ținea în mână, prima din teanc. De acolo de unde stătea, Kira putea vedea însemnările bărbatului. Ce n-ar fi dat să poată citi!

Apoi Jamison începu să vorbească:

— Voi lua fiecare acuzație în parte, spuse el.

Se uită în notițe și repetă întocmai spusele Vandarei, dar nu pe tonul ei mânios:

— „Fata trebuia dusă pe Câmp încă de la naștere, dinainte să aibă un nume. Așa spune legea."

„Asta și-a notat! A scris cuvintele ca să le repete întocmai!" se dumiri Kira. Era dureros să audă din nou vorbele acelea grele și se înfioră, dându-și seama câtă greutate căpătau cuvintele când erau repetate. Nimeni nu mai putea nega vorbele rostite, odată ce erau repetate. De câte ori nu se ciondăneau și se încăierau copiii pornind de la „Am zis că...", „Ba nu, ai zis că...", „El a zis că tu ai zis..." și câte și mai câte asemenea.

Jamison lăsă hârtiile înapoi pe masă și luă un volum greu, legat în piele verde. Kira observă că fiecare dintre gardieni avea un volum identic în față.

Deschise cartea la o pagină unde își pusese un semn mai devreme. Kira îl văzuse răsfoind volumul în timp ce Vandara își prezenta acuzațiile.

— Acuzatoarea are dreptate, așa spune legea, spuse Jamison, adresându-se gardienilor.

Kira fu cuprinsă de teamă. O trăda! Asta însemna s-o apere?!

Jamison le arăta acum celorlalți o pagină anume, cu scris mărunt și des. Unii dintre gardieni își deschiseră și

ei volumele verzi, căutând același pasaj. Alții dădură doar din cap aprobator, ca și cum și-ar fi amintit foarte bine și nu era nevoie să recitească.

Fata o văzu pe Vandara zâmbind ușor.

Deznădăjduită, Kira pipăi din nou bucățica de pânză din buzunar. Nu-i mai simți căldura. Și nici alinare nu-i mai aduse.

— Dacă facem, însă, referire la al treilea amendament... continuă Jamison.

Toți gardienii căutară atunci pagina cu pricina, chiar și cei care nu deschiseseră volumele înainte.

— ...este clar că se pot face excepții, zise apărătorul.

— Se pot face excepții... repetă unul dintre gardieni, urmărind textul cu degetul în volumul cel gros.

— Așa că putem lăsa deoparte afirmația „așa spune legea", anunță Jamison sigur pe sine. Legea nu spune *întotdeauna* așa.

„Mă apără! Poate că-mi salvează viața!"

— Ai ceva de adăugat? o întrebă apărătorul pe Kira.

Fata atinse bucata de pânză din buzunar și dădu din cap că nu.

Jamison continuă, după ce se uită în notițe:

— „Era beteagă. Și fără tată. Nu trebuia păstrată!"

Și a doua repetiție a cuvintelor Vandarei o duru pe Kira. Pentru că era adevărat. Piciorul o durea și el. Nu era obișnuită să stea atât de mult timp în picioare. Încercă din nou să-și mute greutatea pe partea sănătoasă, ca să se mai odihnească.

— Și aceste acuzații sunt adevărate, zise Jamison, apoi repetă cu o voce calmă și sigură: Kira e beteagă din naștere. Are un defect vizibil și incurabil.

Gardienii o cercetară îndelung. La fel și Vandara, doar că privirea ei era plină de dispreț. Kira era obișnuită să se

holbeze lumea la ea. Toată copilăria ei fusese batjocorită. Dar, având-o pe mama drept învăţătoare şi îndrumătoare în viaţă, învăţase să nu plece fruntea. Şi aşa făcu şi acum, îşi privi judecătorii drept în ochi.

— ...şi a rămas, într-adevăr, fără tată, continuă Jamison.

Kira auzi aievea vocea mamei explicându-i cum se petrecuseră lucrurile. Era mică şi întrebase de ce n-avea tată. „Nu s-a mai întors din marea vânătoare. S-a întâmplat înainte să te naşti. L-au luat fiarele..." îi explicase mama cu blândeţe.

Jamison repetă cuvintele din mintea ei, de parcă le-ar fi auzit:

— Tatăl fetei a fost luat de fiare, înainte de naşterea ei, explică el Consiliului.

Gardianul-şef ridică privirea din hârtiile lui. Întorcându-se spre ceilalţi, îl întrerupse pe Jamison:

— Christopher i-a fost tată. Un vânător iscusit, printre cei mai buni. Probabil că unii dintre voi şi-l amintesc.

Mai mulţi gardieni încuviinţară. Apărătorul dădu şi el din cap şi spuse:

— Am fost şi eu la vânătoare în ziua aceea. Am văzut când l-au luat.

„Ai văzut când l-au luat?" se miră Kira în sinea ei. Nu aflase niciodată în amănunt cum se petrecuse nenorocirea de atunci. Nu ştia decât ce îi povestise mama. Dar omul ăsta îl cunoscuse pe tatăl ei. Şi fusese acolo!

„I-a fost frică? I-a fost frică lui tata?" O întrebare ciudată, neaşteptată. Kira nu o rosti cu voce tare. Îi era şi ei atât de teamă. Simţea ura Vandarei, ura ca o fiară ce parcă o înhăţase. Simţea că stă să moară. Se întrebă cum fusese momentul morţii pentru tatăl ei.

— Amendamentul trei se aplică şi în cazul ăsta, spuse Jamison. La acuzaţia „Nu trebuia păstrată", răspunsul

apărării este că, în conformitate cu amendamentul trei, se pot face excepţii.

Gardianul-şef încuviinţă:

— Tatăl ei a fost un vânător iscusit, repetă el.

Ceilalţi gardieni îi urmară exemplul şi aprobară spusele apărării.

— Ai ceva de adăugat? o întrebară ei pe Kira.

Fata dădu din cap că nu şi simţi, din nou, că viaţa îi e cruţată.

— „Dar nu ne-ajută cu nimic. Nu poate să sape, să sădească ori să plivească. Nu poate nici măcar s-aibă grijă de fiarele domestice, aşa cum au alte fete de vârsta ei. Îşi târăşte piciorul ăla mort de colo-colo, ca pe o povară netrebnică. E înceată şi", continuă Jamison cu o umbră de zâmbet, „mănâncă prea mult."

Bărbatul rămase tăcut preţ de-o clipă, apoi spuse:

— În calitate de apărător al copilei, trebuie să recunosc că unele dintre aceste afirmaţii sunt adevărate. Este evident că fata nu poate săpa, sădi sau plivi şi nu poate îngriji fiare domestice. Cu toate acestea, a găsit, zic eu, o modalitate de a contribui la munca în sat. Kira, lucrezi la ţesătorie, nu-i aşa?

Kira încuviinţă surprinsă. De unde ştia? Bărbaţii nu dădeau nicio atenţie treburilor făcute de femei.

— Da, răspunse ea încet, cu vocea gâtuită de emoţie. Ajut... Nu la ţesut, doar adun resturile şi pregătesc suveicile. Pot lucra bine cu mâinile şi braţele. Sunt puternică.

Se întrebă dacă era bine să le povestească despre priceperea ei la brodat şi despre faptul că spera să o poată folosi pentru a-şi câştiga pâinea. Dar, întrucât nu ştia cum s-o spună fără să pară lăudăroasă, tăcu.

— Kira, zise Jamison uitându-se la ea, arată Consiliului Gardienilor beteşugul tău. Arată-ne cum mergi. Du-te până la uşă şi înapoi.

„Câtă răutate!" îşi spuse Kira. Doar ştia toată lumea cum arată piciorul ei strâmb. De ce o punea să facă asta în faţa tuturor, să le îndure privirile umilitoare? Pe moment, fu gata să se împotrivească sau cel puţin să încerce. Dar erau prea multe lucruri în joc. Iar jocul nu era unul de copii, în care cearta şi încăierarea erau fireşti. Acum se decidea viitorul ei sau dacă are vreun viitor. Kira oftă şi se întoarse cu faţa spre ieşire. Sprijinindu-se în baston, se îndreptă încet spre uşă. Muşcându-şi buzele, îşi târî pas cu pas piciorul care o durea, simţind în spate privirea dispreţuitoare a Vandarei.

Ajunsă la uşă, fata se întoarse şi se îndreptă încet spre locul ei, în faţa mesei gardienilor. Durerea o săgetă în degete şi se răspândi apoi în tot piciorul bolnav. De s-ar fi putut aşeza un pic...

— Da, îşi târăşte piciorul şi e înceată, sublinie Jamison, de parcă mai era nevoie. Afirmaţiile acuzatoarei sunt adevărate. Dar la ţesătorie e destoinică. Trudeşte acolo zi de zi şi nu întârzie niciodată, iar lucrătoarele apreciază mult ajutorul ei. Mănâncă prea mult? întrebă el râzând. Nu cred! Uitaţi-vă cât e de slabă! Însăşi greutatea fetei contrazice afirmaţia acuzatoarei. Acum însă, cred că e înfometată, aşa că propun să luăm pauza de masă!

Gardianul-şef se ridică:

— Ai ceva de adăugat? fu Kira întrebată, pentru a treia oară.

Şi, pentru a treia oară, fata dădu din cap că nu. Era tare obosită.

— Luaţi loc! le porunci gardianul-şef Kirei şi Vandarei. O să vi se-aducă mâncare.

Uşurată, Kira se aşeză pe banca din apropiere. Îşi masă piciorul, care pulsa. O văzu pe Vandara făcând din nou o plecăciune, apoi aşezându-se şi ea pe o bancă, cu chipul

golit de orice expresie. „Iar am uitat! Trebuia să m-aplec!", își zise Kira.

Gardianul-șef se uită în hârtiile din fața sa.

— Mai sunt încă cinci plângeri, spuse el. După masă le vom lua pe rând, apoi vom da verdictul.

Garda de la ușă aduse mâncarea. Kira luă farfuria și adulmecă bucata de pui rumenit și pâinea caldă, crocantă, presărată cu semințe. Nu mâncase nimic altceva decât legume crude zile întregi, iar pui nu mai văzuse de nu știu câte luni. Auzi însă în minte vocea Vandarei: „Mănâncă prea mult!"

Temându-se să nu lase să se vadă foamea de lup care o încerca, Kira se strădui să ciugulească din mâncarea atât de îmbietoare. Apoi puse deoparte farfuria pe jumătate plină și luă o înghițitură de apă din cupa pe care i-o puseseră în față. Ostenită, încă hămesită și înfricoșată, mângâie peticul de pânză din buzunar și așteptă a doua rundă de acuzații.

Cei doisprezece gardieni ieșiră din sala de judecată pe o ușă lăturalnică, probabil într-o încăpere unde luau masa doar ei. După o vreme, gărzile veniră să ia tăvile cu mâncare și anunțară perioada de odihnă. Procesul avea să fie reluat atunci când clopotul bătea de două ori, îi spuseră. Vandara se ridică și părăsi sala. Kira așteptă un pic, apoi se duse spre ușa Edificiului Consiliului, străbătu coridorul lung și ieși.

Afară nu se schimbase nimic. Oamenii mișunau zgomotoși încolo și-ncoace, ocupați cu diferite treburi. Auzi voci ascuțite venind dinspre piață: femei indignate la auzul prețurilor, negustori care țipau la rândul lor. Plânsete de prunci, țipete de țânci ce se încăierau, câini vagabonzi ce

mârâiau şi lătrau ameninţător unii la alţii, luptându-se pentru resturi de mâncare.

Matt trecu în fugă pe lângă ea, împreună cu alţi copii. Când o văzu pe Kira şovăi o clipă, apoi se opri şi se întoarse.

— Ţi-am strâns nuiele, îi şopti el. Io cu alţi copii. Le-am pus grămadă. Ne-apucăm mai încolo de cocioaba ta, dacă vrei.

Făcu o pauză, apoi adăugă, cu o privire curioasă:

— Adică, dacă-ţi mai trebuie cocioabă... Ăia ce zic acolo, înăuntru?

Aşadar Matt ştia despre proces. Kira nu era surprinsă. Băieţelul părea să ştie tot ce mişca în sat. Fata dădu din umeri, prefăcându-se că nu-i pasă. Nu voia să-l lase să vadă cât era de înfricoşată.

— Vorbărie multă, îi răspunse ea.

— Şi-i şi aia acolo? Aia cu tăietura urâtă?

Kira ştia la cine se referea.

— Da. Ea e acuzatoarea.

— Rea, Vandara aia. Şi-a omorât plodu', aşa zice lumea. I-a dat leandru, cică. Şi l-a ţinut până a-nghiţit tot, că el nu voia.

Kira auzise povestea.

— Au zis c-a fost un accident, îi aminti ea lui Matt, cu toate că avea îndoielile ei. Au mai mâncat şi alţi copii leandru, altă dată. E periculos să lase planta asta otrăvitoare să crească peste tot. Ar trebui s-o smulgă toată, să nu mai ajungă copilaşii la ea.

Matt scutură din cap:

— Trebuie s-o lase, ca să ne-nvăţăm minte! îi explică el. Maică-mea mi-a tras una când am pus mâna! M-a pocnit de-am zis că-mi crapă capu'! Aşa m-am învăţat ce-i cu leandru' ăsta.

— Ei, Consiliul Gardienilor a judecat atunci şi a hotărât că Vandara n-a fost de vină, zise Kira.

— Las' că tot rea-i! Cică de la tăietură i se trage, că de durere-i aşa rea.

„Pe mine durerea m-a făcut mândră", se gândi Kira dar nu spuse nimic.

— Şi când eşti gata? vru Matt să ştie.

— Mai târziu.

— Ne-apucăm de cocioabă! M-ajută tovarăşii mei.

— Mulţumesc, Matt, spuse Kira. Eşti un prieten de nădejde!

Matt se strâmbă stânjenit:

— Păi na, dacă-ţi trebuie cocioabă...

Se întoarse să o ia la fugă spre ceilalţi băieţi, dar înainte să plece, adăugă:

— Că ne-nşiri poveştile alea mereu şi-ţi trebuie un loc unde să ni le zici, nu?

Kira zâmbi, uitându-se lung cum se îndepărtează. Clopotul din vârful Edificiului bătu de două ori. Se întoarse în sala de judecată.

— „A rămas în sat, încălcând legea, pentru că bunicul ei era încă în viaţă şi era un om cu multă putere. Dar el e oale şi ulcele", citi Jamison următoarea acuzaţie de pe listă.

Îi dăduseră voie să stea jos în a doua parte a procesului. Şi îi porunciră şi Vandarei să se aşeze. Kira le fu recunoscătoare. Dacă femeia nu se aşeza, fata s-ar fi străduit să-şi ignore durerea şi ar fi rămas şi ea în picioare.

Şi, din nou, gardianul ce-i era apărător, repetă faptul că se pot face excepţii. Deşi acuzaţiile erau înfricoşătoare, repetiţia devenise obositoare şi Kira se chinuia să nu aţipească. Pipăi din nou micuţa bucată de cârpă din buzunar, revăzând în minte culorile broderiei.

Materialul din care oamenii de rând îşi croiau veşmintele era cenuşiu, lipsit de culoare. Cămăşile lungi, fără formă, şi pantalonii erau din pânză ţesută, cu cusături întărite, ca să reziste la ploi şi să-i apere de urzici, scaieţi şi tufe spinoase. Straiele obişnuite, purtate de săteni, nu aveau broderii.

Mama Kirei, însă, stăpânise arta vopsitului. Din mâinile ei pătate de culoare ieşeau firele colorate folosite în rarele ocazii în care veşmintele trebuiau decorate cu broderii. Roba purtată an de an de Cântăreţ, atunci când interpreta Cântecul Ruinării, avea broderii bogate. Scenele atât de amănunţite fuseseră făcute cu sute de ani în urmă. Veşmântul era purtat de fiecare Cântăreţ, apoi dat următorului. Cândva, cu mulţi ani în urmă, îi ceruseră Katrinei să înlocuiască firele rupte. Kira era doar o fetiţă, dar îşi aminti că stătea aşezată într-un colţ al colibei când gardianul adusese frumoasa haină de ceremonie şi aşteptase până când mama ei o terminase de reparat. Îşi aminti că o privise fascinată pe Katrina cum petrece acul din os, cu fir gros şi colorat, prin ochiurile ţesăturii, şi cum un auriu strălucitor acoperise încet, încet, firele franjurate de pe o porţiune din robă. Apoi gardianul plecase, cu tot cu robă.

La Adunarea din anul acela, Kira îşi aminti, ea şi Katrina se uitaseră cu atenţie, încercând să zărească peticul reparat, în timp ce Cântăreţul îşi mişca braţele în timpul spectacolului. Dar locurile lor erau prea departe de scenă, iar bucata de robă pe care Katrina reparase firele era prea mică.

În fiecare dintre anii care urmaseră, îi aduseseră mamei roba la reparat.

— Într-o bună zi, fiica mea o să facă reparaţiile, îi spusese Katrina gardianului într-un an. Uite, făcută de Kira!

adăugase ea şi îi arătase bărbatului o bucată de pânză pe care fata tocmai o brodase cu acea pricepere magică. Darul ei îl depăşeşte de departe pe al meu!

Kira amuţise, stânjenită, însă mândră în acelaşi timp. Gardianul cercetase cu atenţie lucrătura. Nu spusese nimic, ci doar încuviinţase şi îi dăduse înapoi fetei peticul. Kira băgase de seamă însă că în ochii gardianului licărise interesul. În anii care au urmat, gardianul care venea cu roba ceruse, de fiecare dată, să vadă şi micile lucrături ale copilei.

Kira stătea lângă Katrina când repara roba, dar nu atinsese niciodată ţesătura fragilă şi veche. Se minunase de fiecare dată la vederea nuanţelor vii, care spuneau istoria lumilor. Nuanţe de auriu, roşu şi maro. Ici şi colo, acum foarte pal, aproape alb, fusese cândva un fir albastru. Mama îi arătase locurile unde culoarea ştearsă încă se mai ghicea.

Katrina nu ştiuse să facă albastru. Uneori vorbeau despre misterioasa culoare, uitându-se spre uriaşul castron răsturnat al cerului de deasupra lumii lor.

— De-aş putea face albastru! spunea Katrina. Am auzit că, undeva, se găseşte o plantă anume pentru asta.

Se uitase apoi spre grădina lor, plină de flori şi boboci din care făurea felurite nuanţe de auriu, verde şi roz şi clătinase din cap, tânjind după singura culoare pe care nu o putea face.

Acum mama era moartă...

— „Acum a murit şi maică-sa."

Kira tresări, trezindu-se din amintiri. Cineva repetase cuvintele acelea. Se chinui să fie atentă.

— „Acum a murit şi maică-sa. Şi se pare c-avea o boală ce poate fi periculoasă pentru tot satul. Iar femeile au nevoie de locul de casă. Fata asta nu-şi are rostul printre

noi! Nu-i bună de nimic. Nu se poate mărita, nimeni nu vrea o oloagă. Ocupă loc, consumă mâncare şi ne face numai probleme cu plozii – le spune poveşti şi-i învaţă jocuri zgomotoase, deranjează lumea la muncă..."

Procesul se târa înainte. Fiecare acuzaţie a Vandarei era recitată întocmai, apoi apărătorul repeta încă şi încă o dată că „se pot face excepţii".

Dar Kira simţea că se schimbase ceva. Era o diferenţă aproape neobservabilă, dar fetei nu îi scăpă. Se întâmplase ceva în timpul prânzului, atunci când Consiliul Gardienilor se retrăsese într-o altă încăpere. O văzu pe Vandara foindu-se neliniştită pe bancă şi înţelese că şi acuzatoarea simţise schimbarea de ton.

Strângând talismanul de cârpă în pumn, Kira simţi din nou căldura şi alinarea pe care micuţa bucată de pânză i le transmitea.

În rarele ei momente de odihnă, Kira se jucase adesea cu bucăţi colorate de fir, entuziasmându-se de minunăţiile ce-i ieşeau din mâini, pe măsură ce iscusinţa ei se desăvârşea. Folosea resturile de pânză pe care le aruncau ţesătoarele. Nu încălca nicio regulă. Ceruse voie să ia acasă bucăţile rămase.

Uneori, mulţumită de ce-i ieşise, îi arăta mamei lucrătura, iar Katrina îi zâmbea grăbit, mândră de îndemânarea copilei. De multe ori, însă, eforturile nu-i erau răsplătite şi cusăturile inegale arătau limpede că încă avea multe de învăţat. De obicei arunca experimentele nereuşite.

Micul petic brodat, pe care îl strângea acum înfiorată în mâna dreaptă, îl făcuse când Katrina zăcea bolnavă. Veghind neajutorată la capul mamei pe moarte, Kira se apleca din când în când asupra ei să-i dea apă. Îi aranja părul, îi masa picioarele reci şi mâinile tremurânde, ştiind că mai mult de-atât nu putea face. În timp ce mama

dormea agitată, Kira alesese câteva fire vopsite din coşuleţul ei şi începuse să coasă, cu un ac din os, modele pe bucata de pânză. Cusutul o alina şi timpul trecea mai repede.

Firele începuseră să-i cânte. Nu un cântec cu cuvinte sau note muzicale, ci un tremurat, o pulsaţie în mâinile fetei, ca şi cum aţele ar fi fost vii. Pentru întâia oară, degetele copilei nu porunciseră firelor, ci doar le urmaseră ascultătoare. Kira închisese ochii şi simţise acul mişcându-se singur în mâna ei, împins şi tras de firele însufleţite.

Când mama murmurase ceva, Kira se aplecase şi îi umezise buzele uscate. Abia atunci privise bucăţica de material din mâinile ei. Era strălucitoare. În ciuda semiîntunericului din colibă – se lăsase seara –, nuanţele de auriu şi roşu radiau ca şi cum însuşi soarele dimineţii şi-ar fi împletit razele în ţesătură. Firele luminoase se încrucişau într-un complicat model cu noduri şi bucle, pe care Kira nu-l mai văzuse niciodată, pe care nu l-ar fi putut face singură şi de care nu auzise pe nimeni vorbind vreodată.

Când ochii mamei se deschiseseră pentru ultima oară, Kira ridicase bucata de pânză astfel încât femeia să o poată vedea. Cuvintele o părăsiseră deja pe Katrina, dar zâmbi.

Acum, ascuns în pumnul ei, peticul de pânză părea că pulsează din nou, transmiţându-i Kirei un mesaj. Îi spunea că primejdia nu trecuse. Dar o liniştea, de asemenea, că avea să fie salvată.

CINCI

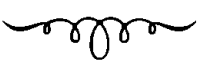

Kira observă că o cutie mare fusese aşezată pe podea, în spatele mesei Consiliului Gardienilor.

Nu fusese acolo înainte de pauza de prânz.

În timp ce ea şi Vandara aşteptau, unul dintre gardieni îi făcu semn unei gărzi, care aduse cutia, o aşeză pe masă şi o deschise. Apărătorul Kirei, Jamison, scoase şi desfăcu un veşmânt pe care fata îl recunoscu imediat:

— Roba Cântăreţului! spuse ea bucuroasă.

— N-are nicio legătură! mormăi Vandara, dar se aplecă şi ea, curioasă să vadă veşmântul.

Magnifica robă fu întinsă pe masă. De obicei era scoasă o dată pe an, atunci când întregul sat se aduna să asculte Cântecul Ruinării, lunga istorie a omenirii. Cei mai mulţi săteni, înghesuiţi în auditoriu cu ocazia ceremoniei, vedeau roba doar de la distanţă. Se înghionteau şi se împingeau, fiecare încercând să ajungă cât mai aproape.

Kira, însă, cunoştea bine veşmântul, căci o văzuse pe mama ei reparând cu migală firele rupte, an de an. Un gardian era întotdeauna de faţă şi urmărea atent totul. Mama o prevenise ca nu cumva să atingă roba, aşa că fata

doar privea, minunându-se de priceperea Katrinei în a găsi exact nuanţa care trebuia.

„Acolo, pe umărul stâng!“ Kira îşi aminti locul de unde, chiar anul trecut, mama scosese cu grijă firele roase sau rupte. Katrina alesese apoi fire în nuanţe de roz pal, altele de un trandafiriu ceva mai închis şi altele în nuanţe din ce în ce mai aprinse, până la purpuriu. Apoi cususe totul pe peticul de pe robă, potrivindu-le fără cusur în broderia întortocheată de pe umăr.

Jamison o privi pe Kira în timp ce fata îşi amintea toate acestea. Apoi spuse:

— Mama ta te-a învăţat arta brodatului.

Kira aprobă din cap.

— De când eram mică, zise ea.

— Katrina a fost o lucrătoare pricepută, continuă bărbatul.

— Era atentă şi sârguincioasă, spuse Kira.

— Ni s-a spus că darul tău e încă şi mai mare decât al ei.

„Au aflat...“ îşi zise Kira.

— Încă am multe de învăţat, spuse ea.

— Te-a învăţat şi vopsitul firelor?

Kira încuviinţă din nou, pricepând că apărătorul asta aştepta să audă. Dar nu era tocmai adevărat. Mama avusese de gând să o înveţe meşteşugul vopsitului, dar nu mai apucase, înainte să cadă bolnavă. Fata încercă să răspundă sincer:

— Începuse să-mi arate, zise ea. Mi-a spus că pe ea a învăţat-o o femeie pe nume Annabel.

— O cheamă Annabella acum, spuse Jamison.

Kira tresări:

— Mai trăieşte? La patru silabe?!

— E foarte bătrână. Vederea îi e slăbită. Dar poate fi încă o resursă bună.

„O *resursă* pentru ce?“ se întrebă Kira, dar nu spuse nimic. Bucăţica de pânză din buzunar era caldă în pumnul fetei.

Vandara se ridică deodată de pe bancă:

— Cer ca procesul să continue, spuse ea repede şi tăios. Apărătorul încearcă să tragă de timp!

Gardianul-şef se ridică. În jurul lui, ceilalţi gardieni, care discutau în şoaptă, se opriră brusc. Bărbatul i se adresă Vandarei, pe un ton calm:

— Poţi pleca. Procesul s-a încheiat. Am hotărât verdictul.

Vandara amuţi, dar nu se mişcă. Îl ţintui sfidătoare cu privirea. Gardianul-şef le făcu semn gărzilor şi două dintre ele se apropiară să o scoată pe femeie din sală.

— Am dreptul să ştiu ce-aţi hotărât! strigă Vandara, cu faţa schimonosită de furie.

Se smulse din strânsoarea gărzilor şi rămase în faţa Consiliului Gardienilor.

— De fapt, n-ai niciun drept, spuse gardianul-şef pe acelaşi ton calm. Dar o să-ţi spun verdictul, ca să nu lăsăm loc niciunei neînţelegeri. Orfana Kira rămâne în sat. Va avea un nou rol.

Gardianul-şef arătă spre roba Cântăreţului, încă întinsă pe masa Consiliului:

— Kira, spuse el uitându-se spre fată, vei continua munca mamei tale. Şi îi vei depăşi măiestria întru totul, căci darul tău e cu mult mai mare. Mai întâi vei repara roba, aşa cum făcea mama ta an de an. Apoi o vei restaura. Pe urmă începe cu adevărat munca ta. Vei *completa* roba! încheie el, arătând spre porţiunea mare de pe spatele robei, între umeri, unde ţesătura era albă, fără nicio broderie.

Bărbatul ridică uşor o sprânceană, privind-o pe Kira întrebător.

Tulburată, Kira încuviinţă tăcută şi făcu o plecăciune.

— Cât despre tine, reluă gardianul-şef uitându-se din nou spre Vandara, care aştepta posacă între cele două gărzi. N-ai pierdut procesul, îi spuse el politicos. Ai cerut bucata de pământ a fetei şi ai s-o primeşti, pentru tine şi celelalte femei. Puteţi să vă construiţi ţarcul. E înţelept din partea voastră să vreţi să vă închideţi copiii. Se ţin de rele şi e mai bine să stea îngrădiţi. Pleacă acum! îi porunci el.

Vandara se întoarse. Faţa îi era împietrită de furie. Se smulse din mâinile gărzilor, se aplecă spre Kira şi îi şopti cu asprime:

— N-ai să reuşeşti în veci! Şi-atunci or să te omoare!

Femeia îi zâmbi cu răceală lui Jamison:

— Aşadar, am încheiat socotelile. A ta-i fata!

Se îndepărtă cu paşi apăsaţi şi ieşi pe uşa masivă a sălii de judecată.

Gardianul-şef şi ceilalţi membri ai Consiliului ignorară mânia Vandarei, ca şi când ar fi fost doar o insectă enervantă ce fusese, în sfârşit, alungată. Unul dintre gardieni începu să împăturească roba.

— Kira, grăi Jamison, mergi şi adu-ţi lucrurile. Tot ce vrei să iei cu tine. Întoarce-te când bate clopotul de patru ori şi te vom duce în apartamentul tău, în locul ce-ţi va fi casă de acum înainte.

Uluită, Kira rămase nemişcată. Dar alte instrucţiuni nu mai urmară. Gardienii îşi netezeau documentele şi îşi adunau cărţile şi lucrurile. Păreau că au uitat deja că fata era încă acolo. În cele din urmă se ridică, se îndreptă de spate sprijinindu-se în baston şi părăsi şchiopătând sala.

Ieşind din Edificiul Consiliului în lumina strălucitoare a soarelui şi în vacarmul de zi cu zi din piaţa mare, Kira îşi dădu seama că era încă după-amiază, o zi obişnuită pentru toată lumea şi că viaţa nimănui nu se schimbase, în afară de a ei.

Ziua de început de vară era fierbinte. În apropierea treptelor Edificiului, o mulțime de oameni se adunase în spatele măcelăriei, unde urma să fie căsăpit un porc. După ce bucățile alese erau vândute, resturile erau aruncate. Atunci oamenii și câinii se îngrămădeau și se împingeau să apuce vreo bucată. Mirosul grămezilor mari de excremente de sub porcii înfricoșați și guițăturile ascuțite ale animalelor ce își așteptau moartea o amețiră și o îngrețoșară pe Kira. Trecu în grabă pe lângă mulțime, croindu-și drum spre țesătorie.

— Ai ieșit! Ce-au zis? Te-azvârle pe Câmp? Te dau la fiare? strigă Matt entuziasmat când o văzu.

Kira zâmbi. Îi plăcea curiozitatea băiețelului – semăna cu ea. Și își zise că, în spatele înfățișării lui sălbatice, Matt ascundea o inimă bună. Își aduse aminte cum se pricopsise cu micuțul cățel care îl însoțea peste tot. Era un câine vagabond, sperios, care umbla de colo-colo, căutând de mâncare. Într-o după-amiază ploioasă, fusese prins sub roata unei căruțe trase de un măgar. Grav rănit, animalul zăcea în noroi și ar fi murit nebăgat în seamă de nimeni dacă nu îl salva Matt. Băiețelul îl ascunsese în niște tufișuri din apropiere și îl ținuse acolo până i se vindecară rănile. Din pragul țesătoriei, Kira îl urmărise pe Matt cum se furișează zi de zi în tufișuri să hrănească animalul, în timp ce acesta se întrema. Acum câinele, deși rămăsese cu coada strâmbă și bună de nimic, întocmai ca piciorul Kirei, era sănătos și vioi și nu se dezlipea de Matt. Băiețelul îl numise Creangă, după bucățica de lemn pe care o folosise să îi proptească bietului animal coada ruptă.

Kira se întinse și scărpină corcitura urâtă după urechi.

— Mi-au dat drumul, îi spuse ea lui Matt.

Matt făcu ochii mari. Apoi rânji:

— Adică o să ne mai zici poveşti? zise el bucuros. Am văzut-o pe Vandara. S-a cărat, uite-aşa! adăugă băieţelul şi, urcând repede scările Edificiului, le coborî apoi cu paşi apăsaţi şi o mutră gravă.

Kira zâmbi, văzând cum o imită pe Vandara.

— Acuma cre' că te iubeşte tare! zise Matt cu un aer şugubăţ.

— Lasă că i-au dat bucata mea de pământ, spuse Kira, să facă ţarcul pentru copii, împreună cu celelalte femei, aşa cum au vrut. Sper că n-ai început să faci coliba, adăugă ea, amintindu-şi că băieţelul se oferise să o ajute.

Matt rânji din nou:

— Nu, c-am zis să vedem dacă te dau la fiare, c-atunci n-avea rost să ne punem pe treabă.

Băieţelul făcu o pauză şi îl mângâie pe Creangă cu piciorul desculţ şi murdar.

— Şi un' te duci să dormi? o întrebă el pe Kira.

Kira plesni un ţânţar ce i se aşezase pe braţ. Şterse micuţa pată de sânge rămasă în urma înţepăturii insectei.

— Nu ştiu, răspunse ea. Mi-au zis să mă întorc la Edificiu când bate clopotul de patru. Şi să-mi aduc lucrurile. Nu c-aş avea mare lucru, a ars aproape totul, continuă ea râzând cu amărăciune.

Matt rânji:

— Ţi-am scăpat io câteva, spuse el bucuros. Le-am scos pân' să ia foc cocioaba. Da' nu ţi-am zis, c-am aşteptat să văd ce-ţi fac ăia.

La capătul cărării, din spatele măcelăriei unde se tăia porcul, tovarăşii de joacă îi strigară lui Matt să se grăbească.

— Io şi Creangă o tulim! zise el. Ţi-aduc lucrurile când bate de patru. La trepte, da?

— Mulţumesc, Matt. Bine, la trepte!

Zâmbind, Kira se uită lung după el cum se îndepărta în fugă spre prietenii lui, stârnind praful pe cărare cu picioruşele lui subţiri, pline de zgârieturi şi bube. Creangă alerga alături de el, dând strâmb din codiţa ruptă.

Kira îşi continuă drumul prin mulţime, pe lângă tarabele cu mâncare şi femeile care se ciondăneau şi se târguiau de zor. Câinii lătrau. Doi dintre ei mârâiau unul la altul, arătându-şi colţii. Între ei, un rest de mâncare. Un copilaş cu părul cârlionţat se uită prevăzător la dulăi, apoi se repezi, apucă bucăţica şi şi-o îndesă în gură. Mama, ocupată cu cumpărăturile la o tarabă, se uită în jur, văzu copilul lângă câini, îl apucă de un braţ şi îl aduse înapoi lângă ea, apoi îi trase o scatoalcă peste cap. Copilul rânji şi continuă să mestece cu poftă dumicatul cules din praf.

Ţesătoria era ceva mai departe, într-un loc umbros, înconjurat de copaci mari. Era mai răcoare şi mult mai multă linişte aici, dar şi mai mulţi ţânţari. Lucrătoarele, aşezate la războaiele de ţesut, o salutară pe Kira când fata se apropie.

— O mulţime de resturi de strâns, îi spuse una dintre ele şi îi făcu semn cu capul spre grămada de petice, în timp ce mâinile ei continuară să lucreze harnice.

Era treaba pe care Kira o făcea de obicei la ţesătorie – curăţenia. Încă nu-i dădeau voie la războiul de ţesut, deşi fata urmărise mereu cu atenţie cum se face şi era încrezătoare că ar şti să-l mânuiască, dacă era nevoie de ajutorul ei.

Nu mai fusese la ţesătorie de mult timp, de când se îmbolnăvise Katrina. Atâtea se întâmplaseră de-atunci. Atât de multe se schimbaseră. Îşi zise că, probabil, n-avea să se întoarcă la ţesătorie, dat fiind că gardienii îi găsiseră ceva atât de important de făcut. Dar pentru că femeile o chemaseră prietenos, Kira intră în atelier şi, în ţăcănitul

războaielor de ţesut, se apucă să adune peticele de pe podea. Unul dintre războaie era tăcut. Al patrulea de la coadă, numără Kira. Camilla lucra de obicei acolo.

Zăbovi lângă războiul gol şi aşteptă până când o ţesătoare se opri să-şi potrivească suveica.

— Unde-i Camilla? o întrebă Kira curioasă.

Uneori femeile erau plecate pentru scurtă vreme, ca să se mărite, să nască sau pur şi simplu li se dădeau alte munci de făcut.

Ţesătoarea se uită spre războiul gol, în timp ce îşi potrivea suveica. Picioarele începură să i se mişte din nou pe pedală.

— A căzut. La pârâu, s-a lovit rău, răspunse femeia. Spăla rufe şi pietrele-s pline de muşchi pe-acolo.

— Da, sunt alunecoase, întări Kira.

Ştia. Alunecase şi ea de câteva ori acolo, unde se spălau rufele.

Femeia ridică din umeri:

— Şi-a rupt mâna urât. Nu se mai vindecă. Nu se poate îndrepta. Nu mai e bună la ţesătorie. Bărbatu-su a încercat să-i pună osul la loc, c-are nevoie de ea. Pentru plozi şi muncă. Dar cred c-o trimit pe Câmp.

Kira se cutremură, imaginându-şi durerea chinuitoare din braţul rupt al femeii, în timp ce bărbatul încerca să-i îndrepte osul.

— Are cinci plozi, Camilla asta. Da' nu mai poate să se-ngrijească de ei şi nici să muncească. Or să-i dea pe la alţii. Nu vrei şi tu unul? rânji femeia, dezvelindu-şi gingiile cu doar câţiva dinţi.

Kira scutură din cap. Zâmbi vag şi continuă să adune resturile printre războaie.

— Vrei războiul ei? îi strigă femeia Kirei. Cineva trebuie să-i ia locul. Zic că eşti gata să-ncepi.

Dar Kira dădu din nou din cap că nu. Cândva își dorise să țească. Femeile de la țesătorie fuseseră întotdeauna bune cu ea. Dar viitorul ei arăta cu totul altfel acum.

Războaiele țăcăneau mai departe. Din umbra șopronului, Kira văzu că soarele cobora. În curând clopotele aveau să bată de patru ori. Le salută pe femei și o luă înapoi pe potecă, îndreptându-se spre locul unde locuise cu mama ei, locul unde fusese coliba lor, singurul cămin pe care îl avusese vreodată. Simțea nevoia să-și ia rămas-bun.

ŞASE

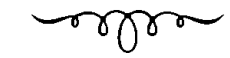

Clopotul uriaş din turnul Edificiului Consiliului începu să bată. Clopotul cârmuia vieţile oamenilor. Le spunea când să înceapă munca şi când să se oprească, când să se pregătească de vânătoare, când era sărbătoare şi când să se înarmeze pentru a întâmpina primejdia. Patru bătăi – cea de-a treia răsuna chiar acum – însemna că ziua de muncă se încheiase. Pentru Kira, însemna că trebuia să se întoarcă la Consiliul Gardienilor. Se grăbi spre piaţa centrală, prin mulţimea de oameni care ieşeau de la muncă.

Matt o aştepta pe treptele Edificiului, aşa cum promisese. Lângă el, Creangă se hârjonea cu un gândac mare, ce lucea multicolor, tot blocându-i calea cu o lăbuţă, în timp ce insecta încerca în zadar să fugă. Auzind-o pe Kira, căţelul ridică privirea şi începu să dea din coada-i strâmbă.

— Ce-ai acolo? întrebă Matt, uitându-se la bocceluţa pe care Kira o căra în spate.

— Mai nimic, zâmbi Kira cu tristeţe. Câteva lucruri pe care le dosisem în luminiş, aşa că n-au ars. Coşul cu fire şi nişte petice de pânză. Şi, uite, Matt!

Fata bagă mâna în buzunar şi îi arată un soi de bulgăre oval:

— Mi-am găsit săpunul! Chiar unde l-am lăsat, pe o piatră. Asta-i bine, că nu ştiu cum se face şi n-am bani să cumpăr altul.

Apoi începu să râdă, realizând că Matt, murdar şi neîngrijit cum era, nu prea avea treabă cu săpunul. Îşi zise că băieţelul avea probabil mamă – de obicei mamele îşi spălau ţâncii din când în când –, dar pe Matt nu-l văzuse niciodată curat.

— Iote, ţi-am adus alea! spuse Matt şi îi făcu semn spre o grămadă de lucruri împăturite neglijent într-o cârpă murdară, aşezată lângă el, pe o treaptă. Le-am luat pân' să dea foc, ziceam că ţi-or trebui, dacă nu te dau la fiare.

— Mulţumesc, Matt! zise Kira, întrebându-se ce se gândise băieţelul să salveze din colibă.

— Da' nu le cari tu cu ologu' ăla, zise el, arătând spre piciorul ei strâmb. Las' că ţi le car io, când ţi-or zice un' să te duci. Să-nvăţ şi io drumu'.

Kirei îi păru bine că Matt venea cu ea şi că avea să ştie unde va locui de acum înainte. Astfel, totul i se părea mai puţin ciudat.

— Bine, aşteaptă-mă aici! Trebuie să intru să-mi arate unde o să stau. Mă-ntorc şi te iau. Mă grăbesc, Matt, a bătut deja clopotul şi mi-au zis să vin când bate de patru.

— Te-aştept aci, cu Creangă. Am ciordit o acadea, zise Matt scoţând din buzunar o bomboană murdară. Şi Creangă are treabă cu gâdigania. Ce-i mai place să necăjească gândăcioi din ăştia, ia uite-l!

Căţelul ciuli urechile auzindu-şi numele, dar nu-şi luă o clipă ochii de pe gândac.

În sală o aştepta doar Jamison. Kira se întrebă dacă, odată numit apărătorul ei, avea să o supravegheze pas cu pas. În mod ciudat, gândul ăsta nu-i pica tocmai bine. Era destul de mare, se putea descurca singură. Multe fete de vârsta ei se pregăteau de măritiş. Kira ştiuse dintotdeauna că nu avea să se mărite, din cauza piciorului. N-ar fi fost o soţie bună, n-ar fi putut face multe munci în gospodărie, dar cu siguranţă se descurca să-şi poarte singură de grijă. Katrina îşi făcuse un rost în sat fără vreun ajutor şi o învăţase şi pe Kira să facă la fel.

Dar bărbatul o salută şi umbra de îndoială a fetei se risipi.

— Ai venit! spuse Jamison.

Se ridică şi împături documentele pe care le citea.

— Să mergem, te duc la apartamentul tău. Nu-i departe. E într-o aripă a clădirii.

Se uită la ea şi la bocceluţa pe care o căra.

— Asta-i tot? întrebă el.

Kira se bucură că o întrebase, căci în felul ăsta putea aduce vorba despre Matt.

— Nu chiar, răspunse ea. Dar nu pot căra prea multe din cauza...

Îi arătă piciorul beteag şi Jamison încuviinţă.

— Aşa că m-ajută un băiat. Îl cheamă Matt. Mi-aduce el restul lucrurilor. Mă gândeam dacă l-aţi putea lăsa să m-ajute şi în continuare. E un băieţel bun!

Jamison se încruntă uşor. Apoi chemă una dintre gărzi şi îi porunci:

— Adu-l pe băiatul de pe trepte şi...

— A! îl întrerupse Kira.

Jamison şi garda se întoarseră spre ea. Fata se fâstâci şi aproape că-i veni să facă o plecăciune.

— Are un câine, spuse Kira încet, parcă cerându-şi scuze. Şi nu se duce nicăieri fără căţel. Da-i mic... încheie ea, aproape şoptit.

Jamison o privi impacientat, ca şi când şi-ar fi dat brusc seama ce pacoste avea să fie fata. În cele din urmă, oftă şi îi zise gărzii:

— Adu şi câinele!

O luară pe un coridor. Erau un trio ciudat – în faţă mergea Kira, împiedicându-se de baston şi târşâindu-şi piciorul, ce scotea un zgomot ca de mătură: fâş, fâş. După ea venea Matt, tăcut, ceea ce nu-i stătea deloc în fire, cu ochii cât cepele, uluit de grandoarea a tot ce vedeau în jur. Şi, la urma şirului, lipa-lipa pe pardoseala din plăci de marmură, venea căţelul cu coada strâmbă, ţinând vesel în bot un gândac ce se zvârcolea.

Matt aşeză pe podea legătura din cârpă cu lucrurile Kirei, dar nu vru să intre în cameră. Se uită atent în jur, cu ochii mari şi apoi decise:

— Io şi Creangă stăm aci, anunţă el. Cum îi zice la asta? vru să ştie el, arătând spre spaţiul larg unde se oprise.

— Coridor, îl lămuri Jamison.

Matt dădu din cap că a priceput:

— Io şi Creangă aşteptăm aci, pe coridor. Nu intrăm, c-are gândăcei.

Kira se uită repede spre căţel, dar Creangă înghiţise de mult gândacul. Şi, în orice caz, gâza chinuită numai mică nu fusese. Doar Matt îi zisese el singur „gândăcioi".

— Gândăcei? întrebă Jamison, ridicând mirat din sprâncene.

— Creangă-i plin de purici, îl lămuri Matt, cu privirea în pământ.

Jamison clătină din cap, parcă nevenindu-i să creadă ce auzea. Kira văzu însă cum buzele i se strâng uşor – era amuzat. Bărbatul îi făcu semn fetei să intre în cameră.

Kira era uluită. Coliba în care trăise toată viaţa împreună cu mama nu era decât o cocioabă cu pământ în loc de podea. Paturile şi le făcuseră din saci umpluţi cu paie, aşezaţi pe rame de lemn. Toată mobila şi ustensilele lor erau făcute de mână. Mâncaseră întotdeauna la o măsuţă din lemn, pe care tatăl Kirei o făcuse înainte să se nască fata. Kira plânsese după măsuţa arsă la un loc cu coliba, căci de ea erau legate atâtea amintiri ale Katrinei despre cel ce îi fusese soţ. Mama îi povestise cum mâinile lui puternice cizelaseră cu grijă lemnul mesei, rotunjind colţurile, astfel încât pruncul ce avea să se nască să nu se lovească de ele. Totul era acum cenuşă: lemnul neted, marginile netezite, amintirea mâinilor lui.

Noua ei locuinţă avea câteva mese, meşteşugit cioplite. Iar patul era din lemn, înălţat pe picioare şi avea cuverturi uşoare, din pânză ţesută. Kira nu mai văzuse niciodată un asemenea pat şi se gândi că era cocoţat aşa ca să o apere de fiare sau de insecte. Dar, cu siguranţă, în Edificiul Consiliului nu intrau nici fiare, nici gândaci. Până şi Matt pricepuse asta şi hotărâse să ţină puricii câinelui pe coridor. Încăperea avea ferestre din sticlă, şi, prin ele, Kira văzu vârfuri de copac. Camera dădea spre pădurea din spatele clădirii.

Jamison deschise o altă uşă, aflată în cameră şi Kira văzu o încăpere mai mică, fără ferestre, în care se aflau un dulap uriaş, cu multe sertare.

— Aici se păstrează roba Cântăreţului, îi spuse el.

Deschise uşor un sertar mare şi Kira văzu roba împăturită, cu culorile ei vii. Jamison îl închise apoi şi îi făcu semn spre alte sertare, mai mici.

— Materiale, zise el. Tot ce-ţi trebuie.

Bărbatul se întoarse în camera principală şi deschise o altă uşă. Kira văzu o pardoseală pavată cu plăci de faianţă de un verde pal.

— Aici ai apă, îi explică Jamison. Ca să te speli şi pentru nevoile tale.

„Apă? În casă?", se miră Kira în sine.

Jamison se apropie de intrarea în apartament şi se uită spre Matt şi Creangă. Stând turceşte pe jos, băieţelul sugea tacticos acadeaua.

— Dacă vrei să rămână aici băiatul, poţi să-i faci baie acolo. Şi câinelui. În cadă.

Matt îl auzi şi se uită îngrozit la Kira:

— Nu! Io şi Creangă ne cărăm acuma! zise el.

Apoi, uitându-se îngrijorat la fată, adăugă:

— Te-ncuie aci?

— Nu, nu-i prizonieră, îl linişti Jamison. De ce crezi asta? Ţi se va aduce cina, îi spuse el apoi Kirei. Cioplitorul locuieşte acolo, vizavi.

Jamison îi arătă Kirei o uşă închisă.

— Cioplitorul? Vrei să spui băiatul pe nume Thomas? întrebă Kira surprinsă. Locuieşte şi el aici?

— Da. Eşti bine-venită să-l vizitezi. În timpul zilei trebuie să lucraţi amândoi, dar puteţi să luaţi mesele împreună. Te las să te obişnuieşti cu noua ta locuinţă şi cu uneltele. Odihneşte-te! Mâine o să-ţi explic ce ai de făcut. Îi conduc eu afară pe băiat şi pe câine.

Kira rămase în prag, uitându-se după ei cum se îndepărtează pe coridorul lung, bărbatul în faţă, iar Matt în urma

lui, cu câinele alături. Băiatul se întoarse şi se uită spre ea, îi făcu uşor cu mâna, apoi rânji, cu o mutră strengărească. Faţa lui, mânjită de la acadeaua lipicioasă, radia de încântare. Ştia că, peste câteva minute, Matt avea să se laude în faţa prietenilor săi cum scăpase ca prin urechile acului de o baie. Şi el şi câinele. Şi puricii. Fusese cât pe-aci!

Kira nu reuşea să adoarmă. Atâtea ciudăţenii.

Luna era singurul lucru familiar. În seara aceea era aproape plină şi scălda noua locuinţă a fetei într-o lumină argintie, prin sticla ferestrelor. Într-o astfel de noapte, în viaţa ei de dinainte, în coliba fără geamuri pe care o împărţea cu mama, ar fi ieşit, poate, să se bucure de lumina lunii. Uneori, Kira şi Katrina se strecurau afară şi se răcoreau în briza nopţii, plesnind ţânţari şi uitându-se la norii ce alunecau pe cerul nopţii, pe lângă globul strălucitor al lunii.

Aici, însă, prin fereastra întredeschisă, pătrundeau în camera ei şi briza nopţii şi lumina lunii. Razele alunecau pe măsuţa din colţ şi se rostogoleau pe podeaua din lemn lustruit. Kira îşi văzu sandalele aşezate lângă scaunul pe care stătuse ca să şi le scoată. Văzu într-un colţ bastonul şi umbra lui, conturată pe perete.

Văzu formele obiectelor de pe masă, lucrurile pe care i le adusese Matt în legătura de cârpă. Se întrebă cum alesese băieţelul. Poate că totul fusese în grabă, din cauza focului. Poate că nu avusese timp să aleagă, ci luase la întâmplare ce putuse cu mânuţele lui neastâmpărate şi generoase.

Ghergheful. Îi mulţumi în gând lui Matt. Băiatul ştia ce însemna ghergheful pentru ea.

Ierburi uscate într-un coşuleţ... Kira se bucură să le vadă şi speră să-şi poată aminti la ce folosea fiecare. Nu că ar fi ajutat-o pe mama ei la ceva, când o lovise boala aceea îngrozitoare. Dar pentru lucruri mai mărunte, o durere de umăr, o înţepătură umflată şi plină de puroi, erau bune. Şi era fericită că avea coşuleţul. Îşi amintea când mama îl împletise din fire de mohor.

Nişte cartofi... Kira zâmbi, imaginându-şi-l pe Matt înşfăcând mâncarea şi probabil ciugulind, în timp ce aduna restul de lucruri din colibă. Nu mai avea nevoie de mâncare. Cina, adusă pe o tavă, fusese îmbelşugată: o bucată mare de pâine şi supă cu carne, orz şi verdeţuri, condimentată cu ierburi care îi plăcuseră, dar pe care nu le recunoscuse. Mâncase supa din castronul de lut ars, cu o lingură făcută din os scobit şi îşi ştersese gura cu un şervet dintr-o ţesătură fină.

Kira nu mai avusese niciodată parte de o masă atât de elegantă. Sau de singuratică.

În grămăjoara adusă de Matt erau şi haine de-ale mamei: un şal gros cu franjuri şi o fustă, pătată de vopselele pe care obişnuia să le prepare Katrina, astfel încât materialul simplu părea decorat cu dungi colorate. Gândindu-se somnoroasă la fusta pătată a mamei, Kira îşi imaginã cum ar putea îmbina fire pentru a contura dârele de culoare cu ajutorul cusăturilor, astfel încât, cu pricepere şi în timp – căci treaba asta cerea mult timp –, să transforme fusta într-un costum de purtat la sărbători.

Nu c-ar fi avut vreodată ce să sărbătorească. Dar ar putea sărbători noua ei locuinţă, noua slujbă sau, pur şi simplu, faptul că viaţa îi fusese cruţată.

Kira se foi în pat, negăsindu-şi locul. Simţi şnurul de la gât. Dintre toate lucrurile aduse de Matt din colibă, acela o bucurase cel mai mult. Era medalionul pe care Katrina

îl purta întotdeauna ascuns sub veşminte. Kira ştia că mama îl avea mereu la gât şi, când era doar un prunc ce sugea la sânul ei, îl atinsese şi îl mângâiase de multe ori. Era făcut dintr-o jumătate de piatră strălucitoare, netedă pe o parte, cu incrustaţii purpurii pe cealaltă şi cu o gaură la mijloc, prin care era petrecut şnurul. O podoabă simplă, dar neobişnuită, un dar de la tatăl Kirei, pe care Katrina îl păstrase ca pe un talisman. Fata îl luase de la gâtul mamei când aceasta căzuse bolnavă, ca să îi spele trupul mistuit de febră, şi îl pusese pe un raft, lângă coşuleţul cu ierburi uscate. Matt pesemne că acolo îl găsise.

Purtându-l acum în jurul gâtului, Kira şi-l lipi de obraz, sperând să o simtă cumva pe mama, sau măcar mirosul ei: ierburi, vopsele şi flori uscate. Dar micuţa piatră era inertă şi lipsită de miros, fără urmă de viaţă sau amintiri.

În schimb, bucata de pânză pe care degetele Kirei o făuriseră singure, ca prin magie, fremătă lângă capul fetei, unde o aşezase. Poate că briza nopţii, ce pătrundea prin fereastra deschisă, o făcuse să se mişte. Pe moment, Kira nu băgă de seamă, căci se uita la lună şi se gândea la mama. Apoi, însă, văzu în lumina razelor palide că peticul tremura uşor, ca şi cum ar fi fost viu. Zâmbi şi îi trecu prin cap că micul pătrat de pânză era precum câinele lui Matt – se uita la ea, cu urechile ciulite şi dădea din coadă, sperând ca fata să-l bage în seamă.

Întinse mâna şi atinse peticul. Simţindu-i căldura, Kira închise ochii.

Un nor umbri luna şi camera se cufundă în întuneric. Fata adormi, în sfârşit, şi avu un somn greu, fără vise. Dimineaţă, când se trezi, peticul era nemişcat, o simplă bucată şifonată de pânză frumos brodată.

ŞAPTE

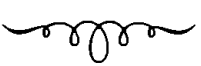

Ou! Ce răsfăţ! Pe lângă oul fiert, pe tava cu micul dejun mai erau o bucată mare de pâine şi un castron cu terci de cereale, plutind în smântână. Kira căscă şi se apucă să mănânce.

De obicei, când se trezeau, Kira şi mama ei mergeau la pârâu. Trebuie că, aici, încăperea cu faianţă verde ţinea loc de pârâu. Dar Kira nu era deloc în largul ei în camera aceea. Intrase cu o seară înainte şi încercase feluritele robinete strălucitoare. La un moment dat, începuse să curgă apă fierbinte şi fata se speriase. „Apă pentru gătit, pesemne", îşi zisese. Se gândi că, undeva dedesubt, făcuseră focul şi ridicau cumva apa până sus, în cameră. Dar ce să facă ea cu apa caldă? Nu avea nevoie să gătească, după cum nu avusese nevoie nici pentru cină. I se adusese mâncare caldă şi la micul dejun.

Încă nedumerită, Kira se uită la cada lungă şi joasă. Jamison spusese că putea să-l spele acolo pe Matt. Văzu ceva care arăta şi mirosea a săpun. Aplecându-se peste marginea căzii, încercă să se spele, dar poziţia era

incomodă și nefirească. Era mai ușor la pârâu... Și acolo putea să-și spele și hainele, apoi să le pună la uscat pe tufișuri. Dar aici, în cămăruța asta fără ferestre, nu putea atârna rufe nicăieri. Și nu era pic de vânt. Nici soare.

Kira își zise că era interesant că reușiseră să aducă apă în clădire, dar nu era deloc practic și nici igienic, căci nu aveau unde să îngroape murdăria. Își șterse apa rece de pe față și mâini cu cârpa pe care o găsise în cămăruță și hotărî să se ducă în fiecare zi la pârâu, să se spele cum se cade.

Se îmbrăcă repede, își înnodă nojițele sandalelor, își trecu pieptenele de lemn prin părul lung, apucă bastonul și o luă grăbită pe coridorul gol, cu gândul să iasă la o plimbare de dimineață. Dar nu apucă să facă prea mulți pași, că o altă ușă se deschise. Un băiat, pe care îl recunoscu de îndată, se apropie de ea:

— Kira Cusătoreasa, spuse el. Mi-au zis c-ai venit.

— Tu ești Cioplitorul, spuse ea. Jamison mi-a spus că ești aici.

— Da, mă cheamă Thomas, zise băiatul și îi zâmbi larg.

Părea de-o vârstă cu ea, nu împlinise două silabe de mult și era chipeș, cu pielea luminoasă și ochi strălucitori. Avea un păr bogat, castaniu roșcat. Când zâmbea, i se vedea un dinte ciobit.

— Aici locuiesc eu, îi arătă el.

Deschise larg ușa apartamentului, astfel încât Kira să poată vedea înăuntru – o cameră întocmai ca a ei, doar că, fiind de cealaltă parte a coridorului, ferestrele dădeau spre piața centrală. Fata băgă de seamă că lucrurile băiatului erau împrăștiate peste tot. Părea că locuise acolo de ceva mai multă vreme decât ea.

— Tot aici e și atelierul meu, îi explică el și îi arătă o masă mare, pe care se aflau unelte pentru cioplit și bucăți

de lemn. Şi mai am o cameră pentru materiale şi unelte de rezervă, continuă el şi îi făcu semn spre o altă încăpere.

— Da, şi eu am, spuse Kira. Un dulap mare, cu o mulţime de sertare. Încă n-am început munca, dar am şi eu o masă, la fereastră. E lumină bună la geam. Cred că acolo o să lucrez. Şi uşa aia? Acolo e apa ta pentru gătit şi cada? Tu le foloseşti? Mie îmi pare mai mare bătaia de cap, când pârâul e aşa de aproape...

— Îngrijitorii or să-ţi arate cum funcţionează, îi explică el.

— Îngrijitorii?

— Ştii, cea care ţi-a adus mâncarea? Era o îngrijitoare. Or să te ajute cu orice ai avea nevoie. Şi va veni şi un gardian în fiecare zi să vadă ce lucrezi.

Bun aşa! Thomas părea că ştie mersul lucrurilor pe-acolo. Kira îşi zise că băiatul avea să-i fie de ajutor, căci totul era atât de nou, de necunoscut.

— Locuieşti aici de mult timp? întrebă Kira politicoasă.

— Da, de când eram foarte mic.

— Şi cum ai ajuns aici?

Băiatul se încruntă gânditor:

— Abia începusem să cioplesc. Eram doar un copilaş, dar cumva descoperisem că, dacă am o unealtă ascuţită şi o bucată de lemn, pot să făuresc imagini. Toată lumea zicea că-i uimitor, începu el să râdă. Aşa o fi fost...

Kira râse şi ea. Îşi aminti când ea însăşi, foarte mică fiind, luase nişte fire colorate şi se apucase să coasă în joacă, dar degetele ei, însufleţite deodată, brodaseră ca prin magie. Îşi aminti uluirea de pe chipul mamei ei şi privirea Gardianului. Trebuie că aşa se petrecuseră lucrurile şi cu Thomas.

— Gardienii au aflat cumva despre cioplelile mele şi au venit la coliba noastră să le admire.

„La fel şi cu broderiile mele!" se gândi Kira.

— Pe urmă, continuă Thomas, nu după mult timp, părinţii mei au murit în timpul unei furtuni. I-a lovit trăsnetul, pe amândoi deodată.

Kira era şocată. Auzise de *copaci* doborâţi de trăsnet. Dar nu de oameni. Sătenii nu ieşeau afară în timpul furtunilor.

— Erai şi tu cu ei? Tu cum de-ai scăpat?

— Nu, eram singur în casă. Mama şi tata plecaseră cu nu ştiu ce treabă. Mi-aduc aminte că venise un mesager să le spună ce au de făcut. Apoi au venit nişte gardieni, m-au luat şi mi-au zis de moartea lor. Am avut noroc că ştiau că sunt acolo, în colibă, şi că li s-au părut valoroase ciopliturile mele, deşi eram încă atât de mic. Altfel m-ar fi dat altora. Dar m-au adus aici. Şi aici am trăit de-atunci încoace. Multă vreme am exersat şi am învăţat. Am făcut ornamente pentru mulţi gardieni. Acum însă, lucrez cu adevărat. O muncă importantă, zise băiatul şi îi arătă un obiect.

Era o bucată lungă de lemn, sprijinită de masă, întocmai cum îşi sprijinea Kira bastonul. Dar lemnul era frumos decorat cu modele sculptate şi, judecând după aşchiile de pe masă, la asta lucra băiatul.

— Mi-au dat unelte nemaipomenite! zise Thomas.

Afară se auzi clopotul. Kira nu ştia ce să facă. Când locuia în colibă şi auzea bătăile, ştia că trebuie să meargă la muncă.

— Să mă-ntorc la mine în cameră? îl întrebă ea pe Thomas. Voiam să mă duc la pârâu.

Thomas dădu din umeri:

— Nu contează. Poţi să faci ce vrei. Nu e nicio regulă. Important e să faci munca pentru care te-au adus aici. Or să verifice în fiecare zi ce ai lucrat. Eu plec acum în vizită la sora mamei mele. A mai făcut un copil. O fetiţă. Uite! I-am făcut o jucărie.

Thomas băgă mâna în buzunar şi scoase o pasăre sculptată cu măiestrie. Era goală pe dinăuntru. O duse la gură şi începu să fluiere.

— Am făcut-o ieri, îi explică băiatul. Mi-am luat din timpul de muncă, dar nu mult. A fost uşor de cioplit. Mă-ntorc la prânz, adăugă el, că am de lucru după-amiază. Vrei să vin cu tava să mâncăm împreună?

Kira încuviinţă bucuroasă.

— Uite, vine îngrijitoarea să ia tăvile de dimineaţă. E foarte drăguţă. S-o întrebi. Nu, lasă. Mai bine o-ntreb eu.

Kira urmări curioasă cum Thomas se apropie de îngrijitoare şi îi spune ceva. Femeia aprobă din cap.

— Du-te cu ea la tine acasă, Kira, îi spuse Thomas. Nu-i nevoie să te duci la pârâu. O să-ţi explice ea cum e cu baia. Ne vedem la prânz!

Băiatul puse pasărea sculptată în buzunar, închise uşa în urma sa şi o luă spre capătul coridorului. Kira o urmă pe îngrijitoare spre apartamentul ei.

Jamison veni după prânz. Thomas mâncase şi se grăbise spre apartamentul lui să lucreze. Kira tocmai se dusese în cămăruţa cu materiale şi deschisese sertarul în care era aşezată roba Cântăreţului. Încă nu o despăturise. Nu avusese niciodată voie să o atingă înainte şi era uşor emoţionată. Se uita la ţesătura bogat decorată, amintindu-şi degetele pricepute ale mamei ei mânuind acul de os, când auzi un ciocănit la uşă.

Era Jamison.

— A, zise el. Roba...

— Mă gândeam că trebuie să-mi încep munca, îi spuse Kira, dar aproape că mi-e frică să m-apuc. Totu-i atât de nou!

Bărbatul scoase roba din sertar şi o puse pe masa de lângă fereastră. În lumină, culorile erau de-a dreptul magnifice, iar Kira se simţi şi mai nepricepută.

— Ai tot ce-ţi trebuie aici? Ai dormit bine? Ţi-au adus de mâncare? Ţi-a plăcut?

Atâtea întrebări... Kira se gândi dacă să-i spună că nu dormise prea bine, dar se hotărî să n-o facă. Se uită la aşternuturi, temându-se să nu se vadă cât de mult se foise în pat, şi atunci observă că aşternuturile fuseseră netezite, iar cuvertura frumos întinsă de cineva, pesemne de îngrijitoarea care luase tava cu resturile de mâncare.

— Da, răspunse Kira în cele din urmă. Mulţumesc! Şi l-am cunoscut pe Thomas Cioplitorul. Am mâncat împreună. Mi-a părut bine c-am avut cu cine să vorbesc. Iar îngrijitoarea mi-a explicat tot ce voiam să-ntreb, adăugă ea. Credeam că apa caldă e pentru gătit. Nu m-am mai spălat niciodată cu apă caldă înainte.

Dar Jamison nu băgă în seamă explicaţiile ei jenate despre baie. Se uita atent la robă, trecându-şi uşor mâna peste material.

— Mama ta a făcut mici reparaţii în fiecare an. Dar acum trebuie restaurată complet. Asta va fi sarcina ta!

Kira încuviinţă.

— Am înţeles, spuse ea.

Dar nu era adevărat, nu înţelegea deloc.

— Aici e întreaga istorie a lumii noastre, zise Jamison. Trebuie s-o păstrăm intactă. *Mai mult* decât intactă.

Văzu cum mâna bărbatului se duce spre bucata de pe robă încă nebrodată, cea dintre umeri.

— Aici va fi viitorul, spuse el. Lumea noastră depinde de viitor, de modul în care-l vom înfăţişa. Şi materialele? Sunt adecvate? Ai mult de muncă aici.

Materialele? Kira îşi aminti de coşuleţul ei cu fire. Dar, uitându-se la magnifica robă, îşi dădu seama că

sărăcăcioasa ei colecţie de aţe colorate, nişte resturi de fire pe care mama ei o lăsase să le păstreze, nu era deloc *adecvată*. Oricât de pricepută ar fi fost – iar Kira nu era convinsă că este – tot nu ar fi putut restaura roba doar cu ce avea în coşuleţ. Deodată însă, îşi aminti de sertarele pe care încă nu le deschisese.

— Nu m-am uitat încă, mărturisi ea.

Se apropie de sertarele mici, pe care Jamison i le arătase cu o zi înainte. Erau pline cu ghemuri de fire albe, de felurite texturi şi grosimi. Găsi, de asemenea, ace de toate mărimile şi foarfece, aşezate ordonat unele lângă celelalte.

Kirei i se înmuiară picioarele. Sperase ca măcar o parte dintre ghemuri să fie colorate. Uitându-se din nou spre robă, se simţi copleşită de multitudinea de nuanţe. De-ar fi putut salva firele mamei! Dar nu mai rămăsese nimic, totul fusese mistuit de flăcările ce înghiţiseră coliba.

Îşi muşcă buza şi se uită neliniştită la Jamison:

— Nu sunt colorate... murmură ea.

— Ai spus că mama ta te-nvăţa cum să le vopseşti, îi aminti el.

Kira încuviinţă. Le dăduse de înţeles asta, dar nu era întru totul adevărat. Mama *plănuia* să o înveţe.

— Mai am încă multe de învăţat, mărturisi Kira. Dar învăţ repede, adăugă ea, sperând să nu fi sunat îngâmfată.

Jamison o privi uşor încruntat:

— O să te trimit la Annabella. Locuieşte departe, în pădure, dar pe cărare nu te paşte nicio primejdie. Ea o să termine să te-nveţe ceea ce a început mama ta. Cântecul Ruinării e abia la toamnă. Mai sunt câteva luni bune. Cântăreţul n-are nevoie de robă decât atunci, aşa că ai timp suficient.

Kira dădu din cap nesigură. Jamison îi fusese apărător. Acum părea a-i fi îndrumător, iar fata îi era recunoscătoare

pentru ajutor. Dar vocea lui avea deodată ceva tăios, presant, ceva ce Kira nu simţise înainte.

Jamison plecă, după ce îi arătă un cordon ce ieşea din perete, de care putea să tragă dacă avea nevoie de ceva. Kira se uită din nou la roba întinsă pe masă. Atât de multe culori! Atâtea nuanţe din fiecare culoare! În ciuda încurajărilor lui Jamison, simţea că nu era deloc mult timp până la toamnă.

Kira decise ca, în ziua aceea, să cerceteze pe îndelete roba şi să-şi facă un plan. Iar a doua zi, la prima oră, să o caute pe Annabella şi să-i ceară ajutorul.

OPT

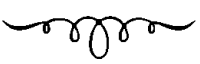

Matt voia să vină cu ea.

— Trebuie să te-apărăm, io şi Creangă, spuse el. Pădurea-i plină de arătări fioroase!

Kira începu să râdă:

— Să m-apăraţi? Voi doi?

— Io şi Crenguţă suntem tari, zise Matt şi-şi încordă braţele subţirele să-i arate muşchii. Io doar *par* pirpiriu, da' nu-s.

— Jamison a zis că atâta timp cât nu mă abat de la cărare, sunt în siguranţă, zise Kira.

În sinea ei însă, fetei i-ar fi părut bine să-i aibă cu ea şi pe băieţel, şi câinele.

— Dacă te pierzi? spuse Matt. Io şi Creangă găsim cărarea, negreşit! Musai să fim cu tine dacă te pierzi.

— Dar o să fiu plecată toată ziua. O să ţi se facă foame.

Triumfător, Matt scoase o bucată groasă de pâine din buzunarul încăpător al pantalonilor lălâi.

— Am şterpelit-o de la brutărie, anunţă el mândru.

Aşa că fata îi făcu bucuroasă voia lui Matt şi plecară împreună în drumeţia prin pădure.

Merseră preţ de o oră. Jamison avusese dreptate, cărarea nu părea primejdioasă. Cu toate că era umbrită de copaci cu frunziş des şi se auzeau fâşâituri din tufişuri şi strigăte ciudate, de păsări necunoscute, nimic nu părea periculos. Creangă fugărea din când în când vreun rozător sau amuşina vreo gaură în pământ, speriind cine ştie ce animăluţ în vizuina lui.

— Or fi şerpişori p-acolo, spuse Matt cu un zâmbet ghiduş.

— Nu mi-e frică de şerpi.

— Da' multe fete se sperie.

— Eu, nu. În grădina mamei erau întotdeauna şerpi. Mama spunea că sunt prietenii plantelor, că mănâncă gândacii dăunători.

— Ca şi Crenguţă al meu. Ia uite, iar a înhăţat unu'! îi arătă Matt.

Câinele prinsese o biată insectă cu picioare lungi şi subţiri.

— Ţânţăroi îi zice la gâza asta. Da' nu-i tăticul ţânţarului, zise Matt.

— Ţânţăroi? râse Kira, care nu mai auzise numele până atunci. Ai tată, Matt? îl întrebă ea curioasă.

— Nu. Am avut, da' acuma n-am decât mamă.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

Matt dădu din umeri:

— Nu ştiu. În Luncă... nu-i ca-n sat. Mulţi n-au tată. Şi ăia de-au, li-i frică rău de ei, că-i bat de-i usucă! Şi maică-mea mă caftеşte... adăugă el oftând.

— Am avut şi eu tată. A fost un vânător bun! spuse Kira mândră. Aşa a zis şi Jamison. Dar l-au luat fiarele, îi explică ea lui Matt.

— Îhî, am auzit.

Kira băgă de seamă că Matt încerca să se arate trist de dragul ei, dar era greu pentru un băieţel a cărui fire era atât de veselă. Uită repede să-şi ţină mutra posomorâtă şi îi arătă Kirei un fluture, încântat de petele de un portocaliu aprins de pe aripile insectei, ce sclipeau în umbra pădurii.

— Matt, ai văzut ăsta? Mi l-ai adus împreună cu lucrurile mamei, ţi-aminteşti? spuse Kira arătându-i medalionul de la gât.

Matt dădu din cap că da:

— Îhî, purpuriu. Şi lucios.

Kira îl ascunse din nou sub rochie.

— Tata l-a făcut şi i l-a dat mamei în dar, zise ea.

Matt se încruntă gânditor:

— În dar? întrebă el.

Kirei nu-i venea să creadă că Matt nu înţelegea.

— Când ţii la cineva, poţi să-i dai ceva special. Ceva păstrat apoi cu drag. Asta înseamnă dar.

Matt începu să râdă:

— N-avem aşa ceva în Luncă, spuse el. La noi, un şut în fund se cheamă ceva *special*. Da-i frumos medalionu' tău, adăugă el politicos. Noroc că l-am salvat de la foc.

Era cale lungă pentru Kira, care îşi târa anevoie piciorul strâmb. Din când în când, bastonul i se înţepenea în rădăcini noduroase, ascunse în ţărâna potecii şi se împiedica. Dar era obişnuită cu stângăciile şi căzăturile. Erau parte din viaţa ei dintotdeauna.

Matt şi Creangă, care o luaseră la fugă înaintea ei, se întoarseră. Băieţelul o anunţă vesel că, după cotitură, se zărea casa pe care o căutau.

— O cocioabă mică, mică! strigă el. Baba-i afară, în grădină, şi-are mâinile încovoiate, pline de curcubeu!

Kira se grăbi într-acolo, coti pe potecă şi pricepu de îndată ce spunea Matt. În faţa colibei micuţe, o femeie cocârjată de bătrâneţe, cu părul alb, trebăluia lângă o grădină plină cu flori. Se aplecă spre un coş aşezat pe pământ şi îşi umplu mâinile cu fire viu colorate în galben, în felurite nuanţe, de la galbenul pal al lămâii la bronz auriu. Le puse apoi la uscat, pe o frânghie agăţată între doi copaci, pe care erau deja atârnate fire în nuanţe întunecate de ruginiu şi roşu.

Mâinile femeii erau noduroase şi pătate. Ridică una în semn de salut. Avea puţini dinţi în gură şi pielea îi era zbârcită, dar ochii îi erau limpezi. Se apropie de cei doi copii, ajutându-se de un baston din lemn. Nu părea surprinsă de vizită. Cercetă cu atenţie chipul Kirei.

— Semeni cu maică-ta, spuse ea.

— Ştii cine sunt? întrebă Kira surprinsă.

Femeia făcu semn că da.

— Mama a murit...

— Da, ştiu.

„De unde? De unde ştii?!" strigă Kira în sinea ei, dar nu spuse nimic.

— Mă cheamă Kira. El e prietenul meu, Matt.

Matt făcu un pas înainte şi, sfiindu-se un pic, spuse:

— Io am pâine cu mine. Io şi căţeluşu' meu nu-ţi facem necaz!

— Stai jos! Trebuie că eşti ostenită, te-or durea picioarele, îi zise femeia Kirei, ignorându-l pe Matt.

Creangă amuşina grădina, căutând locul potrivit unde să-şi poată ridica un picioruş scurt şi îndesat, să se uşureze.

Bătrâna îi arătă Kirei o buturugă joasă, iar fata se aşeză recunoscătoare, masându-şi piciorul strâmb. Îşi desfăcu

nojiţele sandalelor şi scoase pietricelele care se adunaseră în încălţări.

— Trebuie să-nveţi vopselele, spuse bătrâna. De-asta ai venit, ai? Maică-ta ştia, voia să te-nveţe şi pe tine.

— N-a apucat, oftă Kira. Şi ei se aşteaptă să ştiu tot, să fac toată munca, reparaţiile la roba Cântăreţului. Ştiai asta?

Annabella încuviinţă. Se întoarse la frânghia de uscat şi termină de atârnat jurubiţele de fire galbene.

— O să-ţi dau eu ceva fire, spuse ea, să te-apuci de reparaţii. Da' trebuie să-nveţi să făureşti vopselele. C-or să-ţi ceară ei şi alte lucruri.

Kira se gândi la bucata goală de pe spatele robei, dintre umeri. Da, or s-o pună să coasă viitorul pe bucata aceea.

— Trebuie să vii în fiecare zi. Să-nveţi toate plantele. Uite!

Bătrâna îi arătă grădina plină de plante luxuriante, unele deja îmbobocite.

— Drăgaică, spuse femeia şi îi arătă o plantă înaltă, plină de flori aurii. Rădăcinile dau un roşu bun. Da' pentru roşuri, mai bună-i roiba. Uite-o colo, roiba mea! adăugă ea şi-i arătă din nou cu degetul spre un răzor înălţat, plin cu nişte ierburi răsfirate, ca nişte buruieni. Da' nu-i vremea ei acuma. La-nceput de toamnă-i, când nu mai creşte, atunci se scot rădăcinile!

„Drăgaică. Roibă. Să nu uit! Trebuie să le-nvăţ!"

— Drobiţă, continuă femeia, atingând cu bastonul un arbust cu flori mici. Foloseşti lăstarii pentru galben. Să n-o muţi! O laşi unde-i sădită, doar o răreşti. Nu-i place să fie mutată de unde s-a prins.

„Drobiţă. Pentru galben.", repetă Kira în gând.

Bătrâna o luă pe o altă potecă prin grădină şi Kira o urmă. Annabella se opri şi împunse uşurel cu bastonul un pâlc de plante cu tulpini ţepene şi frunze mici, ovale.

— Ei, asta-i una afurisită tare! zise femeia, aproape drăgăstos. Sunătoare-i zice! N-a înflorit, că-i prea devreme. Da' când îi vine vremea, faci un maro de toată frumuseţea din flori. Atâta că pătează...

Annabella ridică mâinile şi i le arătă chicotind. Apoi continuă:

— Şi-o să-ţi trebuiască şi verde. Ăsta-l faci cu muşeţel. Să-i dai apă din belşug. Pentru verde, aduni doar frunzele. Florile le ţii pentru ceai.

Kira simţea deja că i se învârte capul de atâta străduanie să memoreze numele plantelor şi ce culori putea face cu fiecare, şi de abia parcurseseră un mic colţ al bogatei grădini. Când auzi „apă" şi „ceai", Kira îşi dădu seama că îi era sete.

— Te rog, ai cumva fântână? Pot să beau puţină apă? întrebă Kira.

— Şi pentru Crenguţă! A căutat el un pârâu, ceva, da' nimic! ciripi Matt de lângă Kira.

Fata aproape că uitase că era şi el pe-acolo.

Annabella îi duse la fântâna din spatele colibei şi copiii băură cu poftă. Matt turnă puţină apă pentru căţel în scobitura unei pietre, iar Creangă bău pe nerăsuflate şi dădea semne că nu s-a săturat.

Se aşezară apoi la umbră, Kira şi bătrâna Annabella. Matt, molfăind bucata lui de pâine, plecă să hoinărească cu Creangă alături.

— Să vii în fiecare zi! repetă Annabella. Să-nveţi toate ierburile, toate culorile! Ca maică-ta, când era copilă...

— O să vin. Promit!

— Zicea c-ai degete învăţate. Mai îndemânatice decât ale ei.

Kira îşi privi mâinile împreunate în poală:

— Se-ntâmplă ceva când lucrez cu firele. Parcă ar şti singure ce au de făcut, iar degetele le urmează porunca întocmai.

Annabella dădu din cap:

— Da, ăsta-i meşteşugul. Aşa-s şi eu la făurit vopsele. Cu firele nu le-am avut niciodată. Mi-s degetele prea noduroase, zise bătrâna şi îi arătă Kirei mâinile aspre şi pătate de vopsele. Ca să te-ajuţi de meşteşugul firelor, trebuie să dibui întâi tainele vopselelor. Cum închizi nuanţele cu o oală din fier. Cum înviorezi culoarea. Cum limpezeşti culoarea.

„Închizi. Înviorezi. Limpezeşti. Ce înşiruire ciudată de cuvinte..."

— Şi mordanţii. Musai să-i înveţi şi pe ăştia. Uneori, oţetar. Alteori, gale de pe copaci sunt bune. Sau licheni. Dar cel mai bun e... Hai să-ţi arăt! Să vedem de-oi ghici ce-i!

Cu surprinzătoare agilitate pentru o femeie de vârsta ei, de patru silabe, Annabella se ridică şi îi arătă Kirei un vas acoperit. Lângă vasul acela era o vatră, încă plină de jăratic mocnind, deasupra căreia era agăţat un ceaun mare, plin cu apă întunecată la culoare, prea mare ca să fie pentru gătit.

Kira se aplecă să vadă ce era în vas, dar când Annabella ridică acoperitoarea, fata tresări şi făcu un pas înapoi, neplăcut surprinsă. Orice ar fi fost acolo, mirosea groaznic. Annabella izbucni în râs, peste poate de amuzată.

— Ghiceşti ce-i au ba?

Kira dădu din cap că nu. Nu-şi putea imagina ce putea fi lichidul acela atât de urât mirositor.

Annabella acoperi din nou vasul, încă râzând:

— Strângi în oală şi-l laşi la învechit o vreme. Şi-apoi se face bun să-nviorezi ori să fixezi culoarea cu el. E pişat vechi! o lămuri ea pe Kira în cele din urmă, cu un chicotit satisfăcut.

După-amiaza târziu, Kira plecă spre casă împreună cu Matt şi Creangă. Sacoşa pe care o căra pe umăr era plină

cu jurubiţe şi ghemuri de fire colorate, pe care Annabella i le dăduse.

— Or să-ţi ajungă o vreme, îi spusese bătrâna boiangioaică. Da' trebuie să-nveţi să vopseşti singură. Acuma zi-le, să te-aud, alea de le-ai ţinut minte!

Kira închise ochii şi începu să recite:

— Roibă pentru roşu. Drăgaică, tot pentru roşu, doar rădăcinile. Vârfuri de vetrice pentru galben. Şi drobiţă, tot pentru galben. Coada-şoricelului – galben şi auriu. Nalbă neagră, doar petalele – pentru mov...

— *Lumânărica-pământului*, o ajută Matt rânjind şi se şterse cu mâneca bluzei murdare de propriile lumânărele de la nas.

— Şşş, Matt! îl certă Kira râzând. Nu te mai prosti! E important să-mi aduc *eu* aminte, nu tu! Bărboasă, adăugă ea, amintindu-şi o altă plantă. Pentru galben auriu şi maro. Tot pentru maro – sunătoare, dar pătează mâinile. Chimen-dulce – frunzele şi florile se folosesc proaspete. Chimenul se poate şi mânca. Muşeţel – pentru tonuri de verde şi ceai. Asta-i tot ce-mi amintesc, se scuză fata.

Annabella îi mai arătase o sumedenie de alte plante. Însă bătrâna zâmbi înţelegătoare:

— Bine şi-atât! zise ea.

— Trebuie să plecăm, să nu se-ntunece până ajungem acasă, spuse Kira.

Se întoarse şi se uită spre cer, încercând să-şi dea seama cât era ora. Deodată, îşi aminti ceva:

— Ştii să faci albastru? o întrebă pe Annabella.

Bătrâna se încruntă:

— Drobuşor îţi trebuie! Frunze proaspete, primele răsărite din an. Şi apă moale, de ploaie. Aşa se face albastru. Da' n-am! dădu bătrâna din cap. Au alţii, da-s departe!

— Cine-s *alţii*? întrebă Matt.

Bătrâna nu-i răspunse. Arătă spre marginea cea mai îndepărtată a grădinii, acolo unde începea pădurea şi unde se zărea o potecă îngustă, năpădită de buruieni. Apoi se întoarse spre coliba ei. Kira o auzi spunând în şoaptă:

— Nu mi-a ieşit mie niciodată. Acolo, dincolo, au albastru...

NOUĂ

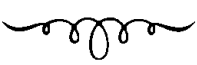

Roba Cântăreţului avea doar câteva pete de albastru vechi, atât de pal, că devenise aproape alb. După cină, când lămpile cu ulei fură aprinse, Kira le cercetă cu atenţie. Îşi aranjase firele pe masa cea mare – cele din coşuleţul ei şi cele primite de la Annabella –, gândindu-se că trebuie să potrivească nuanţele cu mare atenţie, la lumina zilei, înainte să înceapă să coasă. Atunci observase petele de albastru. Fu uşurată că erau atât de decolorate, căci nu ar fi ştiut cum să le repare, dar şi dezamăgită, căci modelul de pe robă ar fi fost atât de frumos cu puţin din culoarea cerului. Ce rămăsese pe veşmânt nu mai era decât o umbră a ceea ce fusese, cândva, albastru.

Repetă cu voce tare numele plantelor, încercând să le recite ca pe o poezie, ca să le memoreze mai uşor:

— Nalbă şi vetrice, roibă şi drăgaică.

Însă cuvintele nu rimau şi nici înşiruirea lor nu avea un ritm plăcut.

Thomas bătu la uşă. Kira îl întâmpină bucuroasă, îi arătă roba şi firele şi îi povesti despre ziua petrecută cu bătrâna boiangioaică.

— Nu pot să ţin minte toate numele! spuse fata supărată. Dar mă gândesc că, dacă mă duc mâine dimineaţă unde era coliba, poate mai găsesc grădiniţa cu plante pentru vopsele a mamei. Dacă văd ierburile, bag mai bine la cap numele lor. Numai să nu dau de Vandara...

Kira se opri. Nu îi spusese cioplitorului despre duşmana ei. Simpla rostire a numelui o înfioră pe fată.

— Femeia cu cicatricea? întrebă Thomas.

Kira dădu din cap că da.

— O cunoşti?

Thomas scutură din cap:

— Dar ştiu cine e, spuse el. Toată lumea ştie.

Băiatul luă o jurubiţă de un roşu aprins.

— Cum a făcut asta? întrebă el curios.

Kira se gândi. „Roibă pentru roşu!"

— Roibă! Doar rădăcinile! îşi aminti ea.

— Roibă... repetă Thomas, apoi îi veni o idee. Kira, aş putea să scriu toate numele, să le ai. În felul ăsta le-ai învăţa mai uşor.

— Ştii să scrii? Şi să citeşti?

Thomas îi făcu semn că da:

— Am învăţat când eram mic. Băieţii au voie, cei care sunt aleşi. Şi unele cioplituri pe care trebuie să le fac au cuvinte.

— Eu nu ştiu... Chiar dacă le scrii, nu pot să le citesc. Fetele n-au voie să înveţe...

— Te-ajut eu să ţi le aminteşti. Dacă-mi spui numele, le scriu şi pe urmă ţi le pot citi. Sigur te-ar ajuta asta!

Fata îşi zise că Thomas avea probabil dreptate. Aşa că băiatul aduse hârtie, cerneală şi un condei, apoi Kira repetă din nou numele plantelor, cele pe care şi le putu aminti. În lumina tremurătoare a lămpilor, se uită cu atenţie la Thomas cum scrie. Văzu cum liniuţele drepte

şi curbate se unesc şi alcătuiesc cuvintele pe care apoi băiatul i le citi.

Când Thomas zise „nalbă", ţinând un deget pe semnele scrise, Kira urmări cu băgare de seamă forma cuvântului. Întoarse apoi capul repede, de teamă ca nu cumva să-l înveţe şi să se facă vinovată de ceva ce era, de bună seamă, interzis. Zâmbi. Îi plăcuse să vadă cum condeiul dă formă sunetelor pe hârtie şi cum formele spun povestea unui nume.

Dis-de-dimineaţă, Kira mâncă în grabă şi plecă să găsească locul unde fusese grădina mamei. Încă era puţină lume pe-afară, căci soarele abia răsărise. Mai că se aştepta să-i vadă pe Matt şi Creangă, dar cărările erau aproape pustii şi satul era cufundat în linişte. Ici şi colo plângea câte un copilaş. Găinile cotcodăceau înfundat. Zarva obişnuită a satului încă nu se stârnise.

Apropiindu-se, văzu că ţarcul era aproape gata. Trecuseră doar câteva zile, dar femeile adunaseră tufe spinoase şi începuseră deja să împrejmuiască rămăşiţele colibei în care crescuse Kira. Bucata de pământ era încă plină de cenuşă şi dărâmături. În curând, gardul ghimpat avea să fie gata. Kira îşi zise că, pesemne, aveau de gând să pună şi un soi de poartă, abia apoi urmând să-şi închidă copilaşii şi găinile acolo. Dar locul era plin de bucăţi de lemn ascuţite, cioburi de la oale de lut sparte. Micuţii aveau să se zgârie şi să se înţepe zdravăn în resturile trecutului ei distrus, dar ea nu putea face nimic. Ocoli repede locul şi gardul pe jumătate înălţat şi, la marginea pădurii, găsi ce mai rămăsese din grădina cu ierburi pentru vopsele a Katrinei.

Legumele fuseseră smulse, dar straturile cu flori erau încă întregi, chiar dacă ierburile fuseseră călcate în

picioare. Se vede că femeile o luaseră pur şi simplu prin grădină când căraseră crăcile ghimpoase din pădure. Dar bobocii se încăpăţânaseră să înflorească şi Kira se înfioră văzând plantele încă atât de vii, vibrând, luptându-se să supravieţuiască, în ciuda prăpădului din jur.

Spuse în gând numele ierburilor pe care le recunoscu şi culese ce putu, umplând o cârpă pe care o adusese cu ea. Annabella îi spusese că multe flori şi frunze puteau fi uscate şi folosite mai târziu. Altele, nu, chimenul-dulce, de pildă! „Foloseşte-l proaspăt!", o povăţuise Annabella. Kira lăsă planta la locul ei şi se întrebă dacă femeile ştiau că putea fi folosită la mâncare.

În apropiere lătră un câine. Din altă parte răzbătu gâlceavă: un bărbat se răstea la nevastă-sa, un ţânc încasa o palmă. Satul se trezea la viaţa de zi cu zi. Era timpul să se întoarcă. Casa ei nu mai era aici.

Kira adună colţurile cârpei pline cu ierburi şi le legă. Aruncă bocceluţa pe umăr, îşi luă bastonul şi se îndepărtă degrabă. Pe uliţa lăturalnică pe care o luase, încercând să ocolească strada mare ce străbătea satul, o zări pe Vandara şi îşi feri privirea. Femeia o strigă, pe un ton aspru şi batjocoritor.

— Viaţă nouă şi bună, ai? îi aruncă ea râzând grosolan.

Kira dădu repede colţul străzii, ca să scape de ea, dar amintirea întrebării zeflemitoare şi a râsului crud al Vandarei o însoţiră până acasă.

— Am nevoie de un petic de pământ, să-mi fac o grădină pentru vopsele, îi spuse Kira lui Jamison, şovăind, câteva zile mai târziu. Şi de un loc aerisit, unde să-mi usuc ierburile. Şi-mi mai trebuie un loc unde să fac focul, oale pentru vopsit şi apă, încheie ea după ce mai cugetă o clipă.

Jamison dădu din cap că a înțeles și îi spuse că toate aceste lucruri îi vor fi date.

Bărbatul venea în fiecare seară să vadă ce lucrase Kira peste zi și să o întrebe dacă are nevoie de ceva. Kirei i se părea ciudat că putea cere atâtea și dorințele îi erau numaidecât îndeplinite.

Însă Thomas îi spusese că așa se purtaseră și cu el întotdeauna. Felurite esențe de lemn – frasin, duramen, nuc sau arțar dungat –, orice ceruse, îi aduseseră. Unelte de tot soiul, de asemenea. Pe unele nu le mai văzuse niciodată până atunci.

Zilele treceau, zile pline, obositoare.

Într-o dimineață, când Kira se pregătea să plece spre coliba Annabellei, Thomas intră în camera ei.

— Ai auzit ceva azi-noapte? întrebă el șovăitor. Nu te-a trezit nimic, niciun zgomot?

Kira se gândi o clipă.

— Nu, răspunse ea. Am dormit adânc. De ce?

Băiatul se încruntă nedumerit, ca și cum încerca să-și aducă aminte ceva:

— Mi s-a părut c-am auzit ceva, ca un scâncet de copil. Am crezut că m-a trezit, dar poate că visam... Da, pesemne c-a fost un vis.

Dădu nepăsător din umeri și fața i se destinse.

— Am ceva pentru tine! îi spuse Kirei. Am tot meșterit la ea dimineața devreme, înainte să-mi încep munca obișnuită.

— Care-i munca ta obișnuită, Thomas? întrebă Kira. A mea e roba, bineînțeles. Pe tine ce te-au pus să faci?

— Toiagul Cântărețului. E foarte vechi și mâinile Cântărețului – ale lui și ale tuturor Cântăreților din trecut, de fapt – au tocit sculpturile, așa că trebuie refăcute. E o muncă grea, dar importantă! Cântărețul se folosește de

ciopliturile de pe toiag ca să-şi aducă aminte fiecare parte din Cântec. Iar în vârf e o porţiune care n-a fost niciodată sculptată. Pe aceea o să lucrez eu, o s-o împodobesc pentru întâia oară, cu modelele mele. Ei, n-o să pot pune ce vreau eu, râse apoi băiatul. Or să-mi spună ei ce să fac. Poftim! spuse el şi, timid, băgă mâna în buzunar şi scoase darul pentru Kira.

Era o cutiuţă cu capac, decorată cu cioplituri întortocheate, ce înfăţişau plantele pe care Kira începuse să le înveţe şi să le cunoască. Fata întoarse încântată darul pe toate părţile. Recunoscu lujerii lungi ai cozii-şoricelului, cu bucheţele dese de flori în vârf. În jurul lor se încolăceau tulpini de lipscănoaică, ce se înălţau dintre frunze întunecate şi catifelate.

Kira ştiu de îndată ce voia să pună în desăvârşita cutiuţă – peticul de pânză brodat pe care îl purtase în buzunar în ziua procesului şi pe care îl strângea în pumn înainte să adoarmă, ca să-şi aline singurătatea. Nu îl mai lua cu ea, ci îl ascunsese într-unul dintre sertarele cu materiale şi unelte. Îi era teamă să nu-l piardă în lungile ei peregrinări prin pădure şi în nesfârşitele zile de muncă grea la coliba boiangioaicei.

Scoase peticul şi îl puse în cutiuţă.

— Ce frumoasă e! spuse Thomas, admirând micuţa bucată de pânză.

Kira dezmierdă ţesătura, înainte să închidă capacul cutiuţei.

— Îmi vorbeşte cumva... zise ea. De parcă ar fi vie.

Fata zâmbi, jenată, gândindu-se că vorbele ei sunau ciudat şi că Thomas nu avea cum să înţeleagă, ci putea să creadă că vorbeşte prostii.

Însă Thomas dădu din cap înţelegător:

— Da, zise el, spre surprinderea fetei. Şi eu am o bucată de lemn care face la fel. Una pe care am cioplit-o când eram

doar un ţânc. Ştii, uneori încă simt în vârful degetelor priceperea pe care o aveam atunci.

Băiatul dădu să plece.

„Pe care o *aveai* atunci? N-o mai ai? Dispare priceperea asta?", se gândi Kira îngrozită, dar nu-i spuse nimic prietenului ei.

Deşi încă mai avea atâtea de învăţat de la Annabella, Kira fu nevoită să-şi scurteze orele petrecute la coliba bătrânei boiangioaice, pentru că era important să înceapă munca la robă. Iar pentru asta, trebuia să se folosească de lumina zilei. Se bucura acum de încăperea cu pardoseală verde din faianţă, care la început o nedumerise atât de mult. Apa caldă şi săpunul o ajutau să scape de petele de vopsea de pe mâini, căci era atât de important să aibă mâinile curate când atingea roba.

Kira păstrase micul gherghef pe care Matt îl salvase din colibă, dar nu mai avea nevoie de el. Printre uneltele ce îi fuseseră date, era şi un gherghef nou, care se plia şi se aşeza pe picioare solide de lemn, aşa că nu trebuia să îl ţină în poală. Puse gherghefu la fereastră, ca să poată sta aşezată în timp ce lucra.

Întinse roba pe masa cea mare şi o cercetă cu atenţie, ca să aleagă locul de unde să înceapă lucrul. Abia acum, pentru întâia oară, Kira înţelegea cât de vastă era istoria din care Cântăreţul îşi făurea cântecul. Toată istoria omenirii, culminând cu povestea înfiorătoare a Ruinării, era înfăţişată în mii de detalii pe faldurile enorme ale veşmântului.

Kira văzu marea de un verde pal, iar, în adâncurile ei, feluriţi peşti, unii mai mari decât oamenii, mai mari chiar decât zece oameni la un loc. Marea se pierdea lin

în întinderile de uscat, populate de animale necunoscute, creaturi mătăhăloase ce păşteau pe păşuni cu iarbă înaltă, maronie. Toate astea erau înfăţişate doar într-un mic colţ al robei. Privirea fetei alunecă mai departe pe pânza robei şi se opri pe o altă porţiune de pământ ce răsărea din verdele mării, lângă păşuni, o bucată de pământ unde erau reprezentaţi oameni. Cusături mici se îmbinau în figuri de vânători, purtând suliţe şi alte arme şi mai văzu, de asemenea, mici noduri roşii („roibă pentru roşu, doar rădăcinile") ce înfăţişau sângele pe trupurile oamenilor căzuţi pradă fiarelor.

Se gândi la tatăl ei. Dar scena de vânătoare de pe robă se întâmplase cu mult înainte de vremea tatălui ei, mult înainte de vremea oamenilor din sat. Iar vânătorii morţi, plini de pete de sânge, erau doar o parte infinitezimală de pe robă, cât să-i cuprinzi dintr-o privire. Şi erau cu toţii daţi uitării, cu excepţia acelei zile din an când erau amintiţi în Cântecul trecutului.

Uitându-se la robă şi netezindu-i faldurile, Kira oftă, dându-şi seama că nu avea timp să se tot uite la broderii. Avea o treabă importantă de dus la capăt şi simţea că Jamison începuse să o preseze să se apuce de muncă. Venea tot mai des în apartamentul ei, verifica, se asigura că e atentă şi meticuloasă în ce face.

Găsind pe mânecă un loc care trebuia musai reparat, Kira potrivi porţiunea în gherghef, întinse pânza şi o fixă în cadrul de lemn. Apoi, cu mare băgare de seamă, folosindu-se de uneltele de tăiat pe care i le dăduseră, fata tăie firele subţiate. Zări o pată pe o floare frumos brodată în nuanţe de auriu, parte dintr-un peisaj ce înfăţişa un lan înalt de floarea-soarelui, lângă un pârâu de un verde deschis. Demult, cineva priceput în arta cusutului, făcuse să pară că pârâul curge, cosând linii şerpuite din aţă albă, ce

dădeau impresia de ape înspumate. „Ce cusătorie măiastră!", își zise Kira. Dar firele pătate trebuiau înlocuite.

Munca era tare migăloasă și înceată. Degetele mamei, chiar dacă nu atât de înzestrate ca mâinile magice ale Kirei, ar fi fost mai experimentate, mai pricepute și mai iuți.

Ridică firele aurii în lumină, se uită îndelung și atent la umbrele delicate și schimbătoare ale nuanțelor și le alese pe cele potrivite pentru reparație.

Când după-amiaza târzie făcu loc amurgului, Kira se opri din lucru. Se uită la cei câțiva centimetri de pânză prinsă în gherghef, cântărind din ochi cusăturile, și hotărî că lucrase bine. Mama ar fi fost mulțumită. Jamison o să fie mulțumit. Și, speră ca, atunci când va veni vremea să poarte roba, Cântărețul însuși să fie mulțumit.

O dureau degetele. Kira și le frecă ușor și oftă. Munca asta nu semăna deloc cu ceea ce făcuse ea toată copilăria, cusături pe petice de pânză. Nu semăna nici cu lucrătura aceea aparte, pe care degetele i se mișcaseră singure, ca vrăjite, la căpătâiul mamei bolnave, împletind și îmbinând firele cu o măiestrie pe care nu o învățase de niciunde, în modele pe care nu le mai văzuse nicicând. Degetele nu-i obosiseră atunci...

Gândindu-se la peticul ei drag, Kira luă cutiuța sculptată, scoase bucățica de pânză și o puse în buzunar. Era caldă și familiară, ca un prieten venit în vizită.

Era ora cinei. Kira acoperi roba întinsă pe masă cu o pânză, să o protejeze. Ieși din cameră, străbătu coridorul și bătu la ușa lui Thomas.

Tânărul cioplitor tocmai își terminase și el munca. Când strigă „Intră!", Kira deschise ușa și văzu că băiatul

ştergea lamele uneltelor şi le aşeza la locul lor. Toiagul lung al Cântăreţului era aşezat de-a latul mesei de lucru, prins cu clame. Thomas îi zâmbi. De la o vreme, luau cina împreună seară de seară.

— Ascultă! spuse Thomas şi arătă înspre fereastră.

Kira auzi zgomote venind de jos, dinspre piaţa mare. Camerele ei, dând spre pădure, erau întotdeauna cufundate în linişte.

— Ce se-ntâmplă?

— Uită-te! Se pregătesc pentru vânătoarea de mâine.

Kira se apropie de fereastră şi se uită. Jos, în piaţă, bărbaţii se adunaseră ca să-şi ia în primire armele. Vânătoarea începea întotdeauna dimineaţa devreme, aşa că bărbaţii plecau din sat înainte de răsărit. Dar în ziua aceea se făceau doar pregătiri. Kira văzu că uşile unei magazii a Edificiului Consiliului fuseseră larg deschise şi din ea se aduceau suliţe lungi, care erau apoi stivuite în mijlocul pieţei.

Vânătorii ridicau suliţele, cântărindu-le în mâini, fiecare căutând-o pe cea potrivită. Se luară la harţă. Kira văzu doi dintre ei, cu mâinile încleştate pe aceeaşi suliţă, urlând unul la celălalt, amândoi hotărâţi să nu cedeze.

În mijlocul haosului şi vacarmului, Kira zări o mogâldeaţă, ţâşnind ca o săgeată din mulţime şi apucând o suliţă. Nimeni nu păru să bage de seamă, căci erau cu toţii ocupaţi cu ale lor, înghiontindu-se şi îmbrâncindu-se. Unul dintre bărbaţi se rănise deja cu vârful unei suliţe şi era limpede că şi alţii aveau să păţească la fel, înainte ca dezordonata distribuire a armelor să se încheie. Nimănui nu îi păsa de copil. Kira privi de la fereastră cum mica siluetă, ţinând suliţa nerevendicată de nimeni, ieşi triumfătoare la marginea mulţimii. La picioarele sale, goale, ţopăia un câine.

— E Matt! ţipă Kira îngrozită. Thomas, e doar un copilaş! E prea mic pentru vânătoare!

Thomas veni şi el la fereastră şi fata îi arătă. Băiatul urmări degetul Kirei şi, în cele din urmă, îl văzu pe Matt la marginea gloatei, cu suliţa în mână.

Thomas începu să chicotească:

— Ei, ţâncii fac asta uneori. Bărbaţilor nu le pasă. Îi lasă să meargă cu ei la vânătoare.

— Da-i prea periculos! Thomas!

— Ce-ţi pasă? întrebă Thomas curios. Sunt doar nişte... ţânci. Oricum sunt prea mulţi.

— E prietenul meu!

Thomas păru atunci să înţeleagă şi expresia chipului i se schimbă. Se uită îngrijorat spre băieţel. Kira văzu că Matt era acum înconjurat de ceata de ştrengari cu care hălăduia de obicei. Cu toţii se uitau admirativ, în timp ce Matt le arăta mândru suliţa.

Kira simţi atunci ceva ciudat, un soi de zvâcnire în şold. Duse mâna într-acolo, crezând că poate se lipise prea strâns de pervazul ferestrei. Apoi, fără să vrea, băgă mâna în buzunar. Îşi aminti că-şi pusese acolo peticul brodat. Atinse pânza şi simţi primejdie, încordare. Era ca şi cum peticul încerca să o prevină.

— Te rog, Thomas! spuse Kira alarmată. Ajută-mă să-l opresc!

ZECE

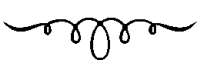

Nu era uşor să se strecoare prin mulţime. Kira îl urmă pe Thomas, care era mai înalt decât ea, în timp ce băiatul îşi croia anevoios drum printre bărbaţii fioroşi, care urlau. Pe unii îi recunoscu: măcelarul era acolo, blestemând în timp ce se certa cu un alt bărbat, fratele mamei ei era şi el, într-un grup cu alţi vânători, care-şi comparau şi lăudau de zor armele.

Kira nu prea avusese de-a face cu lumea bărbaţilor. Viaţa lor era separată de cea a femeilor. Nu-i invidiase niciodată. Iar acum, împinsă şi îmbrâncită încolo şi-ncoace printre trupurile lor mătăhăloase şi mirosind a sudoare, fata se simţi deopotrivă înfricoşată şi enervată. Dar înţelese că aşa se purtau înainte de vânătoare, acum era timpul să se dea în spectacol, să se laude, care mai de care, să se sâcâie unul pe altul. Nu era de mirare că Matt, bătăios cum era, voia să ia şi el parte la toată fanfaronada asta.

Un bărbat cu părul bălai şi un braţ mânjit de sânge în urma vreunei încăierări, se întoarse deodată şi o apucă de mână.

— Uite şi trofeul! strigă el.

Însă ceilalţi erau ocupaţi cu gâlceava lor şi nu-l băgară în seamă. Folosindu-se de baston, Kira îl împinse şi îşi smulse mâna din strânsoarea lui.

— N-ar fi trebuit să vii! îi şopti Thomas când îl ajunse din urmă.

Aproape ajunseseră în locul unde îl văzuseră pe Matt ultima oară.

— Sunt doar bărbaţi pe-aici şi, când e timpul pentru vânătoare, se poartă ca nişte animale.

Kira ştia asta prea bine. Mirosul, certurile înverşunate şi hărmălaia, totul îi spunea că fetele şi femeile nu aveau ce căuta acolo. Cu capul plecat şi privirea în pământ, speră să treacă neobservată şi să nu o mai înşface vreunul.

— Uite-l pe Creangă! exclamă ea şi îi arătă lui Thomas căţelul care, recunoscând-o, începu să dea din ciotul de coadă strâmb. Matt trebuie să fie prin apropiere!

Cu Thomas alături, fata îşi făcu loc prin mulţime şi îl găsi, încă făcând pe grozavul cu suliţa în mână. Vârful ascuţit al armei era periculos de aproape de ceilalţi copii.

— Matt! strigă Kira pe un ton dojenitor.

Matt o văzu şi îi făcu rânjind cu mâna.

— Mă cheamă Mattie acum! strigă el.

Exasperată, Kira apucă suliţa chiar de deasupra mâinii lui Matt.

— O să mai treacă multă vreme până să fii tu de două silabe, Matt! spuse fata. Thomas, ia asta! continuă ea şi, luând suliţa din mâinile lui Matt, i-o dădu Cioplitorului.

— Ba-s de două! spuse Matt cu mândrie, râzând. Uite-aci! Am şi io blană, ca bărbaţii!

Îşi ridică ambele braţe şi îi arătă Kirei. Fata văzu că subsuorile lui Matt erau acoperite cu un soi de păr.

— Ce-i asta? îl întrebă ea nedumerită, apoi strâmbă din nas. Pfuu, ce duhoare! zise ea şi trase un smoc din ciudatul

păr. Matt, asta-i iarbă de baltă! Ce scârboşenie! Cum ţi-a putut da prin cap să-ţi pui pe tine aşa ceva?!

Văzu că băieţelul îşi lipise şi pe piept ierburile urât mirositoare.

Thomas îi întinse suliţa unui bărbat, care o luă bucuros. Se uită apoi la Matt, care se zvârcolea furios în mâinile Kirei.

— Arăţi ca un pui de fiară! Ce zici, Kira? N-ar fi vremea să-i arătăm lui Matt baia? Hai să-l săpunim până-i cade a doua silabă!

Când auzi de săpun, Matt se zvârcoli şi mai abitir, încercând din răsputeri să scape. Însă Thomas şi Kira îl ţineau bine. Până la urmă, Matt îl lăsă pe Thomas să îl urce pe umerii săi şi să îl poarte prin mulţime.

Odată dispărută arma care îi atrăsese ca un magnet, grupul de admiratori ai lui Matt se risipi. Kira îl auzi pe băieţel strigând de pe umerii lui Thomas, deasupra mulţimii de bărbaţi zgomotoşi care se înghionteau:

— Iote-mă, puiu' de fiară!

Nimeni nu se uită la el, căci nimănui nu îi păsa de un ţânc. Kira îl zări pe Creangă şi îl ridică, de teamă să nu îl calce lumea în picioare. Cărând căţelul la subraţ şi sprijinindu-se în baston cu cealaltă mână, fata îl urmă pe Thomas. Se strecurară prin mulţime şi intrară înapoi în clădirea lor cu coridoare tăcute.

Kira ascultă râzând văicărelile şi scâncetele lui Matt, în timp ce Thomas îi săpunea straşnic pe Creangă şi pe băieţel în baia lui.

— Nu şi păruuu'! protestă Matt urlând, în timp ce Thomas îi turna apă pe cârlionţii încâlciţi. Mă-neeec!

Într-un târziu, luară cina împreună, cu un Matt cuminţit şi rozaliu în obraji, cu părul ud strâns într-un turban

făcut dintr-un prosop şi trupul înfăşurat într-o pătură. Creangă îşi scuturase degrabă blana, cum făcea după ce se scălda în pârâu, apoi se aşezase pe podea şi ronţăia bucăţele pe care i le aruncau cei trei.

Matt îşi mirosi precaut o mână şi se strâmbă:

— Săpunu' ăla-i împuţit rău! zise el. Da' mâncarea-mi place! adăugă el şi îşi umplu din nou farfuria.

După cină, Kira îl pieptănă, în timp ce băieţelul se văita cât îl ţinea gura. Apoi îi puse o oglindă în faţă. Oglinzile fuseseră o noutate şi pentru ea, când se mutase acolo. Găsea că imaginea pe care o reflectau era diferită de cea din oglinda pârâului, singura pe care o văzuse înainte să se mute în Edificiu. Matt se studie curios, încreţindu-şi nasul şi ridicând din sprâncene. Îşi arătă dinţii, mârâi, speriindu-l pe Creangă, care adormise sub masă.

— Îs forţos! anunţă Matt mândru. Gata să mă-neci, da' m-am ţinut tare!

Pe urmă îl îmbrăcară din nou în hainele lui zdrenţuite. Matt se cercetă îndelung, apoi întinse mâna brusc spre şnurul de piele de la gâtul Kirei:

— Dă-mi! spuse el.

Fata se feri, supărată.

— Matt, termină! îl certă ea şi îi smulse medalionul din mâini. Nu trage! Dacă vrei ceva, cere!

— *Dă-mi* e cere! zise băieţelul mirat.

— Nu, nu asta înseamnă. Ia să-nveţi să te porţi frumos! Oricum, nu ţi-l dau! Ţi-am spus că-i special!

— Dar, spuse Matt.

— Da. Un dar de la tata pentru mama.

— Ca să-i placă de el mai mult?

Kira izbucni în râs:

— Poate că da. Deşi deja îl plăcea mai mult decât pe oricare alt bărbat din lume.

— Vreau şi io un dar! Io n-am avut niciodată.

Râzând, Thomas şi Kira îi dădură bucata moale de săpun, iar Matt o puse solemn în buzunar. Apoi îl lăsară să plece. Bărbaţii, cu suliţele lor, se făcuseră nevăzuţi. Se uitară de la fereastră cum micuţa siluetă traversează piaţa pustie şi se face nevăzută în noapte.

Rămasă singură cu Thomas, Kira încercă să-i explice cum micul ei petic de pânză o prevenise că se întâmpla ceva.

— Când îl ţin în mână, freamătă, parcă-i viu... spuse fata şovăind şi, scoţând peticul din buzunar, îl ridică în lumină.

Însă peticul rămase nemişcat. Kira nu simţi decât linişte şi alinare venind dinspre micuţa ţesătură, nimic din încordarea de mai devreme. Dar era şi dezamăgită în acelaşi timp, căci peticul arăta ca o simplă bucată de cârpă. Voia atât de mult ca Thomas să înţeleagă.

— Îmi pare rău! oftă ea. Pare mort, ştiu. Dar, uneori...

Thomas îi făcu semn că înţelege.

— Poate că doar tu poţi simţi, spuse el. Stai să-ţi arăt bucata mea de lemn.

Se apropie de un raft aflat deasupra mesei, pe care îşi ţinea uneltele, şi luă o bucată de lemn de pin, mică cât să încapă într-o palmă şi deschisă la culoare. Kira văzu că era decorată de jur împrejur cu modele sculptate, ce se încolăceau şi întrepătrundeau.

— Ai cioplit-o când erai mic? întrebă ea surprinsă.

Cutiile şi ornamentele sculptate de pe masa de lucru, deşi frumoase, fiecare în felul său, erau cioplite mult mai simplu decât micuţa bucată de lemn.

Thomas dădu din cap.

— Am început doar s-o cioplesc, explică el. De-abia învăţam cum să folosesc uneltele. Le încercam pe bucata asta de lemn, un rest aruncat. Şi, deodată...

Băiatul şovăi, uitându-se la bucata de lemn de parcă încă ar fi fost un mister pentru el.

— S-a cioplit singură? întrebă Kira.

— Da. Sau cel puţin aşa mi s-a părut.

— La fel şi peticul meu, s-a brodat ca prin farmec!

— Da, de asta înţeleg când zici că parcă-ţi vorbeşte. Aşa face şi lemnul meu. Uneori mă...

— Previne? întrebă Kira, amintindu-şi cum peticul păruse a se încorda şi tremura când fata îl zărise pe Matt cu suliţa în mână.

Thomas încuviinţă:

— Şi mă linişteşte, adăugă el. Când am venit aici, eram foarte mic şi uneori mă simţeam foarte singur şi înfricoşat. Dar când ţineam lemnul în mână, mă linişteam.

— Da, şi pe mine mă alină peticul meu. Mi-era teamă în primele zile, aşa cum ţi-a fost şi ţie la început. Totul era nou... Dar când atingeam peticul, mă linişteam.

Kira cugetă o clipă, încercând să îşi închipuie cum trebuie să fi fost viaţa în Edificiu pentru Thomas, care fusese adus de foarte mic.

— Cred că mie mi-e mai uşor, pentru că nu sunt singură, aşa cum ai fost tu, îi spuse ea. Jamison vine în fiecare zi să vadă ce am lucrat, iar tu locuieşti aproape, la capătul coridorului.

Cei doi prieteni rămaseră tăcuţi o vreme. Apoi Kira puse peticul la loc în buzunar şi se ridică.

— Trebuie să mă-ntorc în camera mea, spuse ea. Am atâtea de făcut! Mulţumesc că m-ai ajutat cu Matt, adăugă fata. E tare poznaş, nu?

Thomas puse la loc pe raft bucata de lemn şi zâmbi larg:

— Poznaş rău! întări el şi izbucniră amândoi în râs, gândindu-se cu drag la micuţul lor prieten.

UNSPREZECE

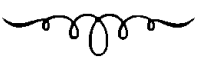

Tremurând, Kira se grăbi spre luminișul unde era căsuța Annabellei.

Era singură. Matt mai venea cu ea uneori, dar bătrâna boiangioaică și nesfârșitele ei lecții îl plictiseau. Mai degrabă hoinărea cu căţelul și prietenii lui, punând la cale tot felul de aventuri. Băieţelul era încă supărat pentru baia la care fusese supus. Tovarășii de joacă îl luaseră în râs când îl văzură atât de curat.

Așa că, în dimineaţa aceea, Kira mergea singură pe cărarea din pădure. În dimineaţa aceea, ca niciodată, îi era frică.

— Ce-i? o întrebă Annabella, care înteţea focul în vatra din curte.

Kira își zise că bătrâna trebuie să se fi trezit cu noaptea-n cap, căci focul ardea straşnic deja, sfârâind și pocnind sub uriașul ceaun de fier. Iar soarele de-abia răsărise când Kira plecase de-acasă.

Fata își trase sufletul și se apropie șchiopătând de locul unde bătrâna asuda la pâlpâirea flăcărilor, în dogoarea ce se ridica și tremura în aer. Kira își dădu seama că acolo se simţea în siguranţă. Încordarea i se risipi.

— A intrat spaima-n tine, băgă de seamă bătrâna.

— M-a urmărit o fiară pe cărare, îi explică fata, încercând să respire normal.

Groaza o mai slăbise, dar încă nu își revenise.

— Am auzit-o, era în tufișuri. I-am auzit pașii și mârâiturile.

Spre surprinderea Kirei, Annabella începu să chicotească. Bătrâna fusese întotdeauna bună cu ea și răbdătoare. De ce râdea de spaima ei?

— Nu pot fugi, continuă fata, din cauza piciorului.

— Nu-i nevoie să fugi, spuse Annabella.

Bătrâna amestecă în ceaunul cu apă de pe foc, în care mici bule începuseră să se ridice din când în când la suprafață.

— O să fierbem ruji-galbene pentru verde maroniu, spuse Annabella. Doar florile. Frunzele și tulpinile dau auriu, adăugă ea și-i arătă fetei un săculeț plin cu flori, așezat pe podea.

Kira aduse săculețul. Annabella încercă apa cu bățul, dădu din cap mulțumită, iar fata aruncă florile în ceaun. Se uitară împreună cum amestecul fierbe mocnit. Annabella lăsă bățul jos.

— Hai în casă! zise bătrâna. Să-ți dau un ceai, să-ți vină inima la loc!

Annabella luă de pe o altă vatră, mai mică, un ceainic și intră în colibă.

Kira o urmă. Știa că florile trebuiau să fiarbă până la amiază, iar decoctul era lăsat încă multe alte ore. Extragerea culorilor dura mult. Vopseaua avea să fie gata abia în dimineața următoare.

În curte aerul era deja înăbușitor, aproape de nesuportat, din cauza focurilor pentru vopsele. Dar în colibă era răcoare, căci casa avea pereții groși. Ierburi uscate,

îngălbenite şi fragile atârnau de grinzile tavanului. Pe o masă mare de lemn, aşezată la fereastră, grămezi de fire colorate aşteptau să fie sortate. Era treaba Kirei, parte din lecţia de zi cu zi, căci sortându-le şi numind culorile, învăţa. Se apropie de masă, îşi sprijini bastonul de perete şi se aşeză. În spatele ei, Annabella turnă apă fierbinte din ceainic peste nişte frunze uscate, în două căni mari.

— Maroul ăsta închis îl faci cu lăstari de sânziene, nu? întrebă Kira, ridicând firele în lumină. E mai deschis decât atunci când firele erau ude. Dar tot frumos e.

Kira o ajutase pe bătrână să pregătească lăstarii pentru vopsea cu câteva zile înainte.

Annabella aduse cănile cu ceai. Se uită la firele din mâinile Kirei şi încuviinţă.

— Sânzienele or să dea-n floare curând. Pentru galben aprins punem flori proaspete, nu uscate. Şi se fierb puţin, nu ore-n şir ca lăstarii.

Alte şi alte lucruri de înţeles şi ţinut minte. O să-l roage pe Thomas să scrie şi asta. Kira sorbi din ceaiul tare şi fierbinte şi se gândi din nou la zgomotele prevestitoare de rău care o însoţiseră pe drumul prin pădure.

— Mi-a fost atât de frică pe drum, îi mărturisi ea bătrânei. Pe cuvânt, Annabella! Nu pot să fug deloc. Piciorul ăsta nu-i bun de nimic! spuse Kira, uitându-se ruşinată la piciorul diform.

Bătrâna ridică din umeri.

— Picioru' ăla te-a adus pân-aci, spuse ea.

— Da. Şi sunt recunoscătoare pentru asta. Dar mă mişc atât de încet.

Kira mângâie gânditoare marginea aspră a cănii din lut ars.

— Când Matt şi Creangă vin cu mine, nu mă urmăreşte nicio fiară. Poate dacă Matt m-ar lăsa să-l iau pe Creangă în fiecare zi... Chiar şi un căţel mic poate speria fiarele.

Annabella începu să râdă:

— Nu-s fiare, zise ea.

Kira se holbă uluită la femeie. Sigur că acolo, în luminiș, unde ardeau focurile Annabellei peste tot, nu venea nicio fiară. Iar bătrâna nu părea a pleca vreodată de lângă casă, nu o apuca niciodată pe cărarea spre sat.

— Tot ce-mi trebuie-i aici! îi spusese ea Kirei, vorbindu-i cu dispreț despre sat și viața zgomotoasă de acolo.

Dar, totuși, Annabella avea patru silabe, adunase patru generații de înțelepciune. De ce se purta deodată ca un țânc nepăsător, prefăcându-se că nu știe de vreo primejdie în pădure? Parcă era Matt care se bătea țanțoș în piept și-și lipea pe piept ierburi de baltă, zicând că are „blană" ca bărbații.

Nepăsarea nu te ferea de pericole.

— Am auzit-o cum mârâia... șopti Kira.

— Spune cum le zice! îi porunci Annabella.

Kira oftă:

— Coada-șoricelului, spuse ea și așeză firele de un galben pal lângă cele maro închis.

Annabella încuviință. Kira luă alte fire, de un galben viu și le cercetă în lumină.

— Vetrice, hotărî ea în cele din urmă și, din nou, bătrâna fu mulțumită de răspunsul fetei.

— A mârâit! mai spuse Kira.

— Nu-s fiare! repetă hotărâtă boiangioaica.

Kira continuă să sorteze firele și să numească planta care dăduse culoarea.

— Roibă, zise ea, mângâind firele de un roșu aprins, una dintre culorile ei preferate.

Apucă apoi altele, de un mov pal și se încruntă:

— Asta nu știu din ce-i făcută... E frumoasă!

— Boabe de soc, spuse Annabella. Da' nu ține. Iese.

Kira împături firele mov și zise:

— Annabella, a mârâit... *Chiar* a mârâit!

— Atunci-i om și se joacă de-a fiara! spuse Annabella, fără să șovăie. Ca să stai departe de pădure, să te sperie. Nu-s fiare!

Continuară să numească și să sorteze încet firele după culoare.

Mai târziu, mergând spre casă prin pădurea tăcută, lipsită de zgomote înfricoșătoare venind din tufișurile de pe marginile potecii, Kira se întrebă cine ar fi putut să o urmărească și de ce.

— Thomas, ai văzut vreodată o fiară? îl întrebă Kira, în timp ce luau masa împreună.

— Vie, nu.

— Dar vreuna moartă?

— Toată lumea a văzut. Când le aduc vânătorii. Deunăzi, nu mai ții minte? După vânătoare? Era o grămadă uriașă lângă măcelărie.

Kira strâmbă din nas, amintindu-și:

— Ce mai mirosea! Dar, Thomas...

Băiatul aștepta întrebarea. În seara aceea li se adusese la cină carne cu un sos gros și garnitură de cartofi noi, copți.

Kira îi arătă bucata de carne din farfurie.

— *Asta*-i ce-au adus vânătorii! Iepure, cred.

— Da, tot ce-au adus arăta la fel. Iepure sălbatic. Și câteva păsări. Nimic foarte... cum să zic... mare. A, și căprioare. Am văzut două la măcelărie, zise Thomas.

— Bine, dar căprioarele sunt blânde, sperioase. Vânătorii n-aduc niciodată nimic cu gheare sau colți. N-au prins niciodată ceva ce s-ar putea numi fiară.

Thomas se cutremură:

— Ce bine! Fiarele pot să ne omoare!

Kira se gândi la tatăl ei. Luat de fiare.

— Annabella zice că nu sunt fiare în pădure, îi dezvălui ea.

— Nu sunt fiare în pădure?! repetă Thomas uluit.

— Da, aşa mi-a zis. „Nu-s fiare."

— Vorbeşte ca Matt? întrebă Thomas, care nu o întâlnise niciodată pe boiangioaică.

Kira dădu din cap că da.

— Un pic, da. Poate că a crescut în Luncă.

O vreme mâncară în tăcere. Într-un târziu, Kira întrebă din nou:

— Adică... n-ai văzut niciodată o fiară adevărată?

— Nu, recunoscu Thomas.

— Dar poate ştii pe cineva care-a văzut.

Băiatul se gândi preţ de-o clipă, apoi dădu din cap că nu.

— Tu ştii pe cineva? întrebă el.

Kira rămase cu privirea aţintită în masă. Îi fusese întotdeauna greu să vorbească despre asta, chiar şi cu mama ei.

— Tata a fost luat de fiare, spuse ea.

— Ai văzut tu asta? întrebă Thomas şocat.

— Nu. Nici nu mă născusem pe vremea aia.

— Mama ta a văzut?

Kira încercă să-şi aducă aminte ce îi povestise mama.

— Nu, n-a văzut nici ea. Tata a plecat la vânătoare. Toată lumea spunea că era un vânător bun. Dar nu s-a mai întors. Mamei i-au spus că l-a atacat şi l-a înşfăcat o fiară.

Fata se uită tulburată la Thomas.

— Iar Annabella zice că nu-i nicio fiară în pădure...

— De unde ştie? întrebă Thomas neîncrezător.

— Are patru silabe, Thomas. Cine apucă să trăiască atât, ştie tot!

Thomas încuviinţă, apoi începu să caşte. Muncise din greu toată ziua. Uneltele erau încă înşirate pe masă – mici dălţi cu care cioplea meticulos, remodelând locurile uzate şi tocite de pe toiagul măiestrit lucrat al Cântăreţului. Era o muncă migăloasă şi nu avea voie să greşească. Thomas îi spusese că de multe ori îl durea capul sau era nevoit să se oprească şi să-şi odihnească ochii.

— Mă duc, te las să te odihneşti, spuse Kira. Trebuie să-mi strâng şi eu lucrurile înainte să mă culc.

Se întoarse în camera ei din celălalt capăt al coridorului şi împături roba, aflată încă pe masă. Toată după-amiaza reparase cusături, de când se întorsese din pădure. Îi arătase lui Jamison ce lucrase, aşa cum făcea în fiecare zi, iar gardianul se declarase mulţumit. Kira era şi ea obosită. Drumeţiile lungi până la casa Annabellei, zi de zi, erau epuizante, dar în acelaşi timp, aerul proaspăt îi limpezea gândurile şi o învigora. „Thomas ar trebui să iasă mai mult la aer", îşi zise, apoi zâmbi în sinea ei, de parc-ar fi fost o mamă grijulie.

După baie – apa caldă îi plăcea atât de mult acum! –, fata îşi puse cămaşa de noapte, un veşmânt simplu, pe care i-l aduceau curat în fiecare zi. Se duse apoi la cutiuţa din lemn sculptată de Thomas, îşi luă peticul de pânză şi se sui în pat. Frica de fiara din tufişurile ce mărgineau poteca încă nu-i trecuse. Înainte să adoarmă se gândi din nou la ziua aceea.

„O fi adevărat că *nu-s fiare*?"

Gândurile dădeau târcoale întrebării, iar mintea îi răspunse şoptit, în timp ce peticul se răsuci cald în palma ei: „Nu-i nicio fiară!"

„Bine, dar pe tata nu l-au luat fiarele?" îşi zise Kira în timp adormea, iar cuvintele alunecară, îndepărtându-se

de gânduri. Visă întrebarea, în timp ce respira regulat și liniștit în pernă.

Peticul îi dădu un soi de răspuns, un tremur ușor, ca o adiere ce îi mângâie trupul, de care nu avea să-și amintească a doua zi. Bucăţica de pânză îi spuse ceva despre tatăl ei, ceva important, ceva preţios. Dar, întrucât răspunsul pătrunsese în mintea ei în somn, plutind pe apele visului, în zori, când se trezi, Kira nu știa că aflase.

DOISPREZECE

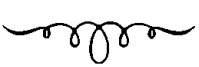

Când clopotul bătu deșteptarea, Kira se trezi cu sentimentul că se întâmplase ceva peste noapte. Simțea o schimbare în mersul obișnuit al lucrurilor, dar nu-și dădea seama ce anume era diferit. Zăbovi o clipă pe marginea patului, cugetând. Dar cum nu reușea să înțeleagă ce se petrecuse, se lăsă păgubașă în cele din urmă. Știa că, uneori, amintirile pierdute și visele uitate se întorc mai ușor dacă nu te mai gândești la ele.

Afară era furtună. Vântul zgâlțâia copacii și ploaia ca o perdea grea izbea clădirea Edificiului. Țărâna uscată și tare se transformase peste noapte în noroi. Kira pricepu că nu putea merge la coliba Annabellei pe așa vreme. „Mai bine!" își zise fata. Avea mult de muncă la roba Cântărețului, iar toamna și sărbătoarea Adunării se apropiau. De curând, Jamison începuse să vină și de două ori pe zi să vadă ce lucrase. Dar părea mulțumit de ceea ce vedea.

— Aici! îi spusese gardianul cu o zi înainte, netezind cu palma porțiunea mare, încă nedecorată. Aici o să fie doar munca ta. După Adunarea de anul acesta și după ce vei fi

terminat de restaurat roba, pe porţiunea asta vei lucra în anii următori.

Kira atinse pânza în locul cu pricina. Încercă să simtă în degete magia simţită cândva. Dar nu simţi nimic. Doar un gol, o nevoie încă neîmplinită.

Jamison parcă îi simţi şovăiala şi o linişti:

— Nu-ţi face griji! spuse el. O să-ţi explicăm ce trebuie să brodezi acolo.

Kira nu îi răspunse. Încercarea lui de a o linişti nu făcuse decât să o tulbure. Nu de instrucţiuni avea nevoie, ci de magia care să-i însufleţească degetele.

Amintindu-şi o discuţie mai veche cu gardianul, Kira se gândi brusc: „Jamison! Pot să-l întreb pe el despre fiare!" Doar îi spusese că luase şi el parte la vânătoarea aceea, că fusese acolo când murise tatăl ei.

Şi l-ar putea întreba şi pe Matt. Sălbatic cum era, Kira n-avea nicio îndoială că băieţelul încălcase de multe ori regulile şi se dusese în locuri unde copiii nu aveau voie. Surâse gândindu-se la Matt şi năzbâtiile lui. Ştrengarul spiona pretutindeni, ştia tot ce mişcă. Dacă ea şi Thomas nu l-ar fi oprit în ziua aceea, ar fi plecat cu vânătorii şi s-ar fi pus în primejdie fără să clipească. Poate că o mai făcuse înainte.

Poate că Matt văzuse fiare.

Când îngrijitoarea veni cu micul dejun, Kira îi ceru să aprindă lămpile. Camera era întunecată din cauza furtunii, chiar şi la fereastră, unde lucra fata de obicei. Într-un târziu, se apucă de lucru, cu roba întinsă pe masă. Prinse ghergheful pe noua porţiune din veşmânt care trebuia reparată. Întocmai cum făcea adesea, urmări cu degetele şi privirea istoria încâlcită a lumii înfăţişată pe pânză. Începutul, reparat deja de ceva vreme, cu apa cea verde, fiarele întunecate ce sălăşluiau pe malul ei şi bărbaţii plini

de sânge după vânătoare. Dincolo de ţărm erau satele, cu locuinţe de tot felul. Fuioare de fum se ridicau din focurile cusute cu fir în nuanţe mohorâte, de un gri purpuriu. Noroc că nu trebuise reparat fumul, căci Kira nu avea fir potrivit. Îşi zise că fuseseră vopsite cu busuioc, iar Annabella o prevenise cât de greu era de îngrijit busuiocul şi ce rău păta.

Apoi petele în nuanţe de portocaliu, roşu şi galben – flăcările ce se încolăceau în văzduh. Ici şi colo pe robă apăreau acele focuri, simbol al distrugerii ce se tot repeta. Iar printre focurile măiestrit brodate, erau înfăţişate figuri umane – oameni disperaţi, ale căror sătuce şi, mai târziu, oraşe măreţe, fuseseră mistuite de văpaia distrugătoare. În unele locuri, broderiile păreau că zugrăvesc însuşi sfârşitul lumii. Şi totuşi, alături, răsărea mereu o altă lume. Şi apăreau noi oameni.

Ruinare. Reclădire. Ruinare iar. Refacere. Kira urmări scenele cu mâna. Oraşe tot mai mari şi mai impunătoare apăreau, iar distrugerea era pe măsură. Totul se repeta cu o asemenea precizie, încât cusăturile descriau o mişcare clară, ritmică: sus, jos, sus, jos, ca un val. Începea într-un colţişor, cu prima ruinare şi, de acolo, creştea. Focurile erau tot mai mari, pe măsură ce satele şi oraşele creşteau. Toate erau, bineînţeles, mici broderii, minuscule îmbinări de cusături, dar Kira vedea cum tablourile cresc de la o porţiune de pânză la alta, cum urgia era din ce în ce mai mare şi reclădirea tot mai dificilă.

Iar porţiunile pe care era înfăţişată pacea erau desăvârşite. Flori miniaturale, în nenumărate nuanţe, înfloreau pe pajişti scăldate în lumina razelor, cusute cu fir auriu. Figuri umane se îmbrăţişau. Faţă de haosul şi chinurile vremurilor de năpastă, imaginile din vremurile de pace erau atât de senine.

Urmărind cu degetul norii albi, cu tonuri de roz, cusuți pe fondul cerului în nuanțe de gri și verde, Kira își dori din nou să poată făuri albastru. Culoarea calmului. Ce-i spusese Annabella? Că dincolo aveau albastru? Ce-nsemna asta? Cine erau *ei*, cei care aveau albastru? Și unde era *dincolo*?

Multe întrebări fără răspuns.

Rafale de ploaie împroșcau fereastra, distrăgându-i atenția. Kira oftă, privind copacii care se încovoiau și se legănau în bătaia vântului. În depărtare, tunetele mugeau.

Se întrebă unde era Matt, ce făcea pe o asemenea vreme. Știa că oamenii obișnuiți, din sat, acolo unde ea și mama împărțiseră coliba, stăteau înăuntru în astfel de zile. Bărbații erau morocănoși și nervoși, femeile se plângeau cu zece guri că vremea le ține în loc când au atâta treabă. Copilașii, închiși și ei în casă, se luau la harță și se smiorcăiau când încasau scatoalce bine plasate de la mamele lor.

Viața Kirei, alături de blânda ei mamă văduvă, fusese diferită. Iar asta o făcuse și pe ea diferită de ceilalți. Și de aceea sătenii o ocoleau, iar alții, precum Vandara, erau dușmănoși cu ea.

— Kira?

Auzi vocea lui Thomas și o bătaie în ușă.

— Intră.

Băiatul intră și se duse la fereastră, uitându-se la ploaie.

— Mă gândeam ce face, oare, Matt, pe vremea asta, spuse Kira.

Thomas începu să râdă:

— Păi, să-ți spun eu! Tocmai îmi termină micul dejun. A sosit azi-dimineață, devreme, ud leoarcă. Zice că maică-sa l-a dat afară din casă, fiindcă era gălăgios și neastâmpărat. Eu zic că voia de mâncare, de-aia a venit!

— Și Creangă?

— Și Creangă, cum altfel!

Ca şi cum ar fi auzit-o, Creangă veni lipăind pe coridor şi apăru în pragul uşii, cu urechile ciulite şi dând zglobiu din coadă. Kira îngenunche şi îl scărpină după urechi.

— Kira? zise Thomas, care rămăsese la fereastră, cu ochii aţintiţi în ploaie.

— Mmm? mormăi fata, ridicând privirea.

— Iar am auzit zgomotul ăla. De data asta sunt sigur. Plânset de copil. Pare că vine de la un etaj mai jos.

Kira se uită la el şi văzu că era îngrijorat.

— Mă gândeam... vrei să vii cu mine? Să vedem ce-i acolo? Poate că-i doar vântul...

Adevărul era că vântul şuiera neostenit. Crengile copacilor biciuiau Edificiul, iar frunzele smulse zburau, prinse în vârtejuri. Dar sunetul furtunii nu semăna deloc cu un plânset de copil.

— Un animal, poate? îşi dădu Kira cu părerea. Am auzit pisici mieunând de zici că-s bebeluşi cu colici.

— Pisici? repetă Thomas neîncrezător. Hm, poate...

— Sau vreun ied? Când mehăie, sună şi ei ca nişte bebeluşi.

Thomas scutură din cap:

— N-a fost capră!

— Ştii ceva, n-a zis nimeni că n-avem voie să umblăm prin Edificiu, zise Kira. Mie, cel puţin, nu mi-a zis nimeni.

— Nici mie!

— Bine, atunci hai! Oricum, lumina nu-i bună pentru lucrat în dimineaţa asta.

Kira se ridică. Creangă începu să dea bucuros din coadă.

— Ce facem cu Matt? Ar trebui să-l luăm cu noi, nu?

— Unde? întrebă Matt apărând în prag, desculţ, cu părul ud, firimituri pe bărbie şi gem pe la colţurile gurii, îmbrăcat cu o cămaşă din pânză ţesută a lui Thomas, prea largă pentru el. Ne punem pe aventuri?

— Matt, își aduse Kira aminte să-l întrebe, tu ai văzut vreodată o fiară? Una adevărată?

Fața lui Matt se lumină:

— Milioane și milioane! exclamă el și se strâmbă fioros, arătându-și dinții.

Apoi trase un răget și cățelul tresări speriat și se îndepărtă de el.

— Ia, Crenguță! îl îmbie Matt.

Lăsând deoparte mutra de fiară, se ghemui lângă cățel. Creangă se apropie și îl mirosi.

— Iote, niște unsoare, numa' pentru tine! rânji băiatul, în timp ce Creangă îi lingea de pe față rămășițele micului dejun.

— Da, pornim într-o aventură! îi spuse Kira.

Fata așeză cuvertura protectoare peste robă.

— Ne gândeam să ne plimbăm un pic prin clădire. N-am fost niciodată la alt etaj.

Matt făcu ochii mari, încântat de ideea de a porni într-o expediție.

— Am auzit un zgomot aseară, îi explică Thomas. Probabil că nu-i nimic, dar am zis să aruncăm o privire.

— Dacă-i zgomot, nu poa' să nu fie *nimic*! Niciodată! îi atrase Matt atenția.

„Are dreptate!", își zise Kira.

— Ei, probabil nimic important, i-o întoarse Thomas.

— Da' poate-i interesant! zise Matt nerăbdător.

Cu cățelul după ei, cei trei porniră spre scările de la capătul coridorului.

TREISPREZECE

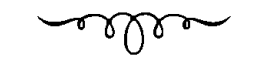

De obicei, Creangă o lua nerăbdător în faţa tuturor, alergând vesel înainte şi-napoi. În dimineaţa aceea, însă, rămase prevăzător în urma lor. Afară încă mugeau tunetele, iar coridorul era slab luminat. Thomas deschidea drumul. Ghearele căţelului ţăcăneau pe pardoseala holului. Lângă Creangă, picioarele goale ale lui Matt se mişcau neauzite. În rest, singurele zgomote care răsunau pe coridorul pustiu erau bocănitul înfundat al bastonului Kirei şi târşâitul piciorului ei strâmb.

Etajul de mai jos era întocmai ca cel unde locuiau ei – un coridor lung care cotea la un moment dat şi, de-o parte şi de cealaltă, uşi de lemn închise.

Thomas vru să dea colţul culoarului, dar, tresărind, se trase speriat înapoi. Ceilalţi, până şi căţelul, înlemniră.

— Şşş! zise Thomas şi duse degetul la gură, făcându-le semn să tacă.

După colţ, se auziră paşi. Apoi o bătaie într-o uşă şi o voce. Vocea şi felul în care rostea cuvintele îi erau cunoscute Kirei, deşi nu înţelegea ce spunea.

— E Jamison! îi şopti ea lui Thomas.

Thomas încuviinţă şi aruncă din nou o privire.

Kira îşi dădu seama că Jamison fusese apărătorul ei şi că se afla aici datorită lui, aşa că nu avea de ce să se ascundă de el. Cu toate astea, în mod ciudat, îi era frică.

Se apropie tiptil de Thomas şi se uită şi ea. Văzură că una dintre uşi era deschisă. Dinăuntru răzbăteau murmure nedesluşite. Una dintre voci era a lui Jamison, cealaltă – a unui copil.

Copilul scânci.

Jamison spuse ceva.

Apoi, spre surprinderea lor, copilul începu să cânte.

Avea o voce clară şi puternică. Era un cântec fără cuvinte, doar din voce, un glas cu o limpezime ca de instrument. Urca, se oprea pe o notă înaltă şi stăruia acolo îndelung.

Kira simţi cum o trage cineva de haine. Se uită în jos şi îl văzu pe Matt, agăţat de rochia ei, cu ochii mari. Îi făcu semn să stea liniştit.

Cântecul se întrerupse brusc şi copilul începu din nou să plângă.

Auziră vocea lui Jamison, aspră de data asta. Kira nu îl auzise niciodată vorbind pe un asemenea ton.

Pe urmă, uşa se închise şi vocile amuţiră.

Matt încă o trăgea de rochie. Kira se aplecă, astfel încât băieţelul să-i poată şopti la ureche ce avea de spus:

— Prietena mea! spuse el alarmat. Adică, nu-i prietenă... că io şi tovarăşii mei n-avem treabă cu vreo ţâncă. Da-i din Luncă, o ştiu!

Thomas asculta şi el.

— Copilul care cântă? întrebă el.

Matt dădu din cap cu convingere:

— Jo îi zice. Când era-n Luncă mereu cânta. Da' nu bocea aşa.

— Șșș! îl domoli Kira, dar Matt numai în șoaptă nu vorbea. Hai să ne-ntoarcem! Vorbim în camera mea.

De data asta Creangă o luă înaintea lor, bucuros să se întoarcă acolo unde primise firimiturile de la micul dejun. Se furișară pe scări și urcară la etaj.

Odată ajunși în siguranță, în camera Kirei, Matt se așeză pe marginea patului și, bălăbănindu-și picioarele, le povesti despre fetița care cânta:

— E mai mică decât mine, zise el, apoi, sărind repede pe podea, ridică mâna până la umăr și continuă: uite, atâtica-i. Toată lumea-n Luncă se veselea tare când cânta.

Băiețelul se cocoță înapoi în pat. Creangă sări lângă el și se făcu covrig pe perna Kirei.

— Dar ce caută aici? întrebă Kira nedumerită.

Matt dădu din umeri, încercând să pară nepăsător:

— Orfană. N-are mamă, n-are tată, au crăpat! le explică el.

— Amândoi? Deodată?

Kira și Thomas se uitară unul la celălalt. Amândoi știau ce înseamnă să rămâi singur pe lume. Și acum? Se întâmplase din nou, unui alt copil?

Matt dădu solemn din cap că da. Îi plăcea să fie mesagerul, aducătorul de vești:

— Maică-sa a luat boala prima, da? Și cioclii au dus-o la Câmp, da? Și taică-su s-a dus la priveghi, da?

Kira și Thomas dădură din cap că pricep.

— Și p-ormă, spuse Matt adoptând teatral o figură tristă, taică-su era așa de amărât, colo, pe Câmp, c-a luat un băț mare și ascuțit și s-a înjunghiat drept în inimă. Așa zice lumea... adăugă el, văzând privirile îngrozite pe care povestirea lui le pricinuise.

— Bine, dar avea un copil! Fetița! izbucni Kira, căci i se părea de necrezut că un tată ar fi putut face așa ceva.

Matt dădu din nou din umeri. Se gândi un pic, apoi spuse:

— Poate nu-i mai plăcea de ea...

Apoi, după o clipă, se încruntă şi zise:

— Da' cum să nu-i placă de ea? Cântă aşa bine!

— Şi cum a ajuns aici? întrebă Thomas. Ce face aici?

— Io am auzit c-au dat-o la alţii care pofteau să mai aibă un ţânc, zise Matt.

Kira încuviinţă:

— Orfanii sunt întotdeauna daţi altora, da.

— Doar dacă nu... spuse Thomas încetişor.

— Dacă nu ce? întrebară Kira şi Matt într-un glas.

Thomas chibzui o clipă, apoi, în cele din urmă, zise:

— Dacă nu cântă!

Jamison veni mai târziu în camera Kirei, întocmai cum făcea în fiecare zi. Afară încă ploua. Matt, de neoprit cum era, plecase cu câinele să-şi caute tovarăşii, care pe unde se băgaseră pe vremea aceea. Thomas se întorsese în apartamentul lui să lucreze. După ce îngrijitorii mai aprinseseră câteva lămpi, Kira se apucase şi ea de muncă şi cususe destoinică toată după-amiaza. Aşa că vizita lui Jamison fu o pauză bine-venită. O îngrijitoare aduse ceai şi cei doi se aşezară să ia gustarea, în timp ce ploaia răpăia în ferestre.

Ca de obicei, gardianul cercetă cu atenţie munca fetei. Chipul lui era neschimbat, aceeaşi faţă plăcută brăzdată de riduri, pe care Kira o ştia deja de multe săptămâni. Vocea bărbatului era curtenitoare şi prietenoasă. Se uitară împreună la faldurile brodate ale robei întinse pe masa de lucru.

În mintea Kirei stăruiau încă murmurele aspre ale lui Jamison, ce răzbătuseră mai devreme din camera de la

un etaj mai jos şi nu avu curaj să-l întrebe despre copila care cânta.

— Munca ta e admirabilă, îi spuse el.

Se aplecă atent peste o porţiune din robă pe care Kira tocmai o terminase de brodat, unde fata potrivise cu migală diferite nuanţe delicate de galben şi umpluse locul cu mici cusături în cruce, creând un frumos fundal în relief pentru scena înfăţişată acolo.

— E chiar mai bună decât lucrătura mamei tale! Ea te-a învăţat împunsăturile?

Kira dădu din cap că da.

— Da, pe cele mai multe de la ea le ştiu.

Fata nu îi spuse că pe unele le ştia pur şi simplu, fără să o fi învăţat cineva vreodată. I se părea că ar suna a lăudăroşenie.

— Iar Annabella m-a învăţat vopselele, adăugă ea. Încă folosesc multe fire de la ea, dar am început să-nvăţ cum se fac, acolo la ea, la colibă.

— Bătrâna ştie tot, spuse Jamison.

Se uită apoi îngrijorat la piciorul Kirei.

— Nu ţi-e greu să mergi până acolo? o întrebă el. Într-o bună zi o să ai vatra şi oalele tale. Mă gândesc să pregătesc locul chiar aici, lângă Edificiu, spuse el şi îi arătă pe fereastră un loc între clădire şi pădurea din spatele ei.

— Nu, sunt puternică! Dar... răspunse Kira şi se opri, şovăind.

— Da?

— Uneori mi-e frică pe cărare, zise Kira. E atât de îngustă şi pădurea e foarte aproape, şi de-o parte şi de cealaltă.

— N-ai de ce să te temi!

— Mi-e frică de fiare! îi mărturisi ea.

— Aşa şi trebuie! Dar mergi întotdeauna pe cărare! Fiarele nu se apropie de cărare, o linişti Jamison, iar vocea

lui avea acelaşi ton ca în ziua judecăţii în faţa Consiliului Gardienilor.

— Odată am auzit un mârâit! spuse Kira şi, aducându-şi aminte, se cutremură.

— N-ai de ce să te temi, dacă nu te abaţi de la drum!

— Aşa mi-a zis şi Annabella. Că n-am de ce să mă tem.

— Vorbeşte cu înţelepciunea celor patru silabe!

— Dar, Jamison... începu Kira.

Dintr-un motiv sau altul, şovăia să-i spună. Poate că nu voise să pună la îndoială înţelepciunea Annabellei. Dar acum, încurajată de interesul şi grija arătate de gardian, fata îi mărturisi lucrul uluitor pe care bătrâna boiangioaică i-l dezvăluise:

— Annabella a zis că *nu-s fiare*!

Jamison îi aruncă o privire ciudată. Expresia de pe chipul lui era un amestec de uimire şi mânie:

— *Nu-s fiare?!* A zis ea asta?

— *Nu-s fiare!* repetă Kira. Chiar aşa a zis, de mai multe ori.

Jamison lăsă pe masă bucata de robă pe care o examina.

— E foarte bătrână, spuse el ferm. E periculos să vorbească aşa. Mintea a început să i-o ia razna!

Kira se uită la el neîncrezătoare. Lucrase săptămâni în şir cu Annabella. Bătrâna îi înşiruise plantele, însuşirile fiecăreia, detaliile fiecărui procedeu de vopsire, atâtea cunoştinţe vaste şi totul fusese cât se poate de limpede şi de complet. Kira nu văzuse niciodată vreun semn, ceva care să-i dea de bănuit că mintea femeii o lua razna.

Ştia, oare, bătrâna ceva ce nimeni altcineva, nici măcar unul ca Jamison, nu ştia?

— Tu ai văzut fiare? îl întrebă Kira ezitând.

— De multe, multe ori! Pădurea e plină de ele! răspunse Jamison. Să nu rătăceşti niciodată dincolo de sat! Să *nu* te abaţi de la cărare!

Kira îl privi. Chipul îi era greu de citit, dar vocea îi era fermă și sigură:

— Să nu uiți, Kira! continuă el. Eram acolo când tatăl tău a fost luat de fiare. Și a fost o priveliște înfiorătoare. Groaznică!

Apoi Jamison oftă și o bătu prietenește pe mână. Se pregăti să plece.

— Te descurci foarte bine! zise el din nou, admirativ.

— Mulțumesc, murmură Kira.

Încă simțindu-i atingerea pe mână, fata și-o duse instinctiv spre buzunar. Micul petic de pânză era acolo, dar Kira nu simți niciun fior de alinare dinspre el. Când ușa se închise în urma lui Jamison, fata mângâie peticul, căutând liniște, dar micuța cârpă parcă se ferea de ea, ca și cum ar fi încercat, din nou, să o prevină de ceva.

Ploaia cădea necontenit. Prin răpăitul ei, Kirei i se păru că aude, la un etaj mai jos, hohotele de plâns ale unui copil.

PAISPREZECE

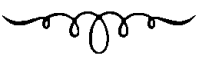

Soarele strălucea a doua zi dimineaţă, dar Kira se trezi ameţită, după un somn agitat. Luă micul dejun devreme, îşi legă cu grijă nojiţele sandalelor şi se pregăti să plece spre Annabella. Se gândi că, poate, aerul curat şi răcoros de după ploaie avea să îi limpezească gândurile. O durea capul.

Uşa lui Thomas era închisă. Pesemne că încă dormea. Nu se auzea nimic nici de la etajul de sub ei. Kira ieşi din clădire şi trase cu poftă în piept briza care persista după furtună, înmiresmată de pinii încă uzi şi strălucitori. Vântul îi dădu la o parte părul din ochi şi chinul nopţii albe începu să se risipească.

Ajutându-se de baston, Kira se îndreptă spre locul unde, de obicei, lăsa satul în urmă şi o lua pe cărarea din pădure. Era aproape de ţesătorie.

— Kira! se auzi o voce de femeie venind dinspre ţesătorie.

Era Marlena, deja aşezată la război, cu toate că era încă devreme.

— Ţi-am dus doru'! Ţâncii de i-am pus la curăţenie nu-s buni de nimic. Leneşi, ceva de speriat! Unu' mi-a şterpelit merindele ieri! pufni Marlena încruntată.

Ţăcănitul pedalei încetini sub picioarele femeii şi Kira înţelese că Marlena avea chef de vorbă şi bârfe.

— Iote-l, afurisitu'! strigă femeia deodată.

Un năsuc umed şi familiar se lipi de glezna Kirei. Fata se întinse şi îl scărpină pe Creangă. Îl zări pe Matt rânjind la ea de după colţul ţesătoriei.

— Hei, tu de colo! strigă Marlena mânioasă, iar băieţelul se ascunse cât ai clipi.

— Marlena, întrebă Kira, aducându-şi aminte că ţesătoarea locuia în Luncă, ştii vreo fetiţă pe nume Jo?

— Jo? repetă femeia distrată, cu privirea aţintită spre colţul ţesătoriei, sperând să-l zărească pe Matt, ca să-l boscorodească. Tu de colo! strigă ea din nou, dar Matt era prea isteţ şi şiret să cadă în capcană şi să răspundă.

— Da, Jo. O fetiţă care cântă.

— Aaa, ţânca aia cântăreaţă! O ştiu. Nu după nume. Da' toată lumea a auzit-o. Ca o păsărică glăsuieşte.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Marlena dădu din umeri. Picioarele începură să i se mişte din nou pe pedală.

— Luată. Or fi dat-o cuiva. Cică-i orfană.

Se aplecă apoi uşor şi şopti tare:

— Zic unii că-i vrăjitorie cu cântecele ei. Că n-a învăţat-o nimeni. Cică-i vin de-a gata!

Picioarele i se opriră. Îi făcu semn Kirei să se apropie. Apoi îi spuse în şoaptă, cu aerul că îi dezvăluie un mare secret:

— Cică-s pline de *învăţătură* cânturile ei. Îi numa' o ţâncă mititică, ştii? Da' când viersuieşte, zice de lucruri care nici nu s-au petrecut încă! Io n-am auzit cu urechile mele, numa' ştiu de la alţii!

Marlena începu să râdă, apoi picioarele femeii începură să apese din nou pedala, harnice, şi războiul îşi reluă mişcarea ritmată. Kira o salută şi se îndreptă spre cărare.

Matt o aştepta acolo. Răsări de după un copac, unde se ascunsese. Kira aruncă o privire spre ţesătorie, dar Marlena, adâncită în munca ei, uitase deja de amândoi.

— Vii cu mine? îl întrebă ea pe Matt. Credeam că te plictiseşti la coliba Annabellei.

— Să nu te duci azi! spuse solemn Matt, apoi, uitându-se la câine, începu să râdă: Iote, bătrânul Creangă vrea să prinză o şopârliţă!

Kira se uită şi începu şi ea să râdă. Creangă fugărise şopârla până lângă un copac, iar acum se uita furios la ea, căci o zbughise în sus, pe trunchi şi nu o mai putea ajunge. Se ridică pe picioarele din spate şi încercă în zadar să o prindă cu labele din faţă. Şopârla se întoarse şi limba lungă, ascuţită şi băloasă îi ţâşni din gură. Kira mai privi o vreme, chicotind, apoi se întoarse spre Matt.

— Cum adică să nu mă duc azi? Nici ieri n-am fost, din cauza ploii. M-aşteaptă!

Matt o privi grav:

— N-aşteaptă pe nimeni. O duc pe Câmp acuma, când dă soarele. Au venit cioclii după ea. Am văzut io!

— Pe Câmp? Ce tot spui, Matt? Nu poate să meargă pe jos atâta cale, de la colibă până la Câmp. E prea departe. E bătrână... Şi, oricum, nu s-ar duce!

Matt îşi dădu ochii peste cap:

— N-am zis că *vrea* să se ducă! Am zis c-o *duc*! Că-i moartă!

— Moartă?! Annabella? Cum?

Kira era uluită. O văzuse pe bătrână în urmă cu două zile. Băuseră ceai împreună.

Matt îi luă întrebarea în serios:

— Uite-aşa! zise el şi se aruncă la pământ, unde rămase nemişcat, cu ambele braţe întinse şi ochii larg deschişi, uitându-se în gol.

Curios, Creangă îl adulmecă pe gât, dar Matt nici nu clipi.

Kira se holbă îngrozită la grotesca, dar realista imitare a morții.

— Matt, nu! Sus! Nu face așa! spuse ea într-un târziu.

Matt se ridică și își luă cățelul în brațe. Își lăsă capul într-o parte și se uită curios la Kira:

— Cre' că-ți dau ție chestiile ei, spuse el.

— Ești sigur că era Annabella?

Matt dădu din cap că da:

— I-am văzut fața când au luat-o! spuse el și făcu iar fața de mort, cu ochii goi.

Kira își mușcă limba. O luă înapoi pe potecă. Matt avea dreptate. Nu era bine să se ducă acum în pădure. Dar nu știa unde să se ducă. Ar putea să-l trezească pe Thomas... Dar la ce folos? Thomas n-o întâlnise niciodată pe bătrână.

În cele din urmă, se întoarse și se uită la uriașa clădire a Edificiului. Ușa pe care intra de obicei era situată într-o aripă a clădirii. Ușa principală era cea pe care intrase în ziua judecății, cu multe săptămâni în urmă. Consiliul Gardienilor pesemne că nu se întrunea în ziua aceea, în sala cea mare. Dar Jamison era cu siguranță pe-acolo, pe undeva. Se hotărî să-l caute. El ar putea ști ce se întâmplase și i-ar putea spune ce să facă.

— Nu, Matt! zise fata cu hotărâre când băiețelul se luă după ea.

Lui Matt îi pieri zâmbetul de pe buze. Crezuse că pornesc într-o nouă aventură.

— Du-te și trezește-l pe Thomas! îi spuse Kira. Spune-i ce s-a întâmplat. Spune-i c-a murit Annabella și că mă duc să-l caut pe Jamison.

— Jamison? Ăsta cine-i?

Kira se miră că Matt nu știa. Jamison era acum parte din viața ei și uitase că băiatul nu știa numele gardianului.

— E gardianul care mi-a arătat pentru prima oară noua mea locuinţă, îi explică ea. Îţi aduci aminte? Foarte înalt, cu păr negru? Erai cu noi în ziua aceea. Poartă mereu la gât un medalion făcut de Thomas, adăugă ea. Unul foarte frumos, cu un copac sculptat pe el.

Matt dădu din cap cu convingere:

— L-am văzut! zise el.

— Unde? întrebă Kira, uitându-se nedumerită în jur.

Dacă Jamison era prin apropiere, dacă îl găsea pe la vreunul dintre ateliere, atunci nu mai trebuia să îl caute prin toată clădirea.

— Era acolo când au luat-o pe babă s-o ducă la Câmp, se uita, spuse Matt.

Aşadar Jamison ştia.

Coridoarele erau, ca de obicei, întunecate şi tăcute. Mai întâi, Kira simţi că trebuie să meargă pe furiş, încercând să-şi facă paşii neauziţi, ceea ce nu era deloc uşor cu bastonul zgomotos şi târşâitul piciorului strâmb. Dar, pe urmă, îşi dădu seama că nu avea de ce să se ascundă, nu era nicio primejdie. Pur şi simplu îl căuta pe cel care o îndrumase de la moartea mamei încoace. Dacă voia, putea chiar să-l strige, poate că o auzea şi îi răspundea. Dar i se părea necuviincios să strige în gura mare, aşa că îşi continuă căutarea.

După cum se aştepta, sala cea mare era goală. Ştia că era folosită doar la ocazii speciale: Adunarea anuală, procesele, aşa cum fusese al ei, şi alte ceremonii la care nu luase parte niciodată. Împinse uşa uriaşă, o deschise un pic, se uită înăuntru şi plecă mai departe să caute prin clădire.

Bătu timid la câteva uşi. În cele din urmă, o voce aspră se auzi:

— Da?

Kira deschise uşa şi văzu un îngrijitor, un bărbat pe care nu îl cunoştea, aşezat la un birou şi având un aer ocupat.

— Îl caut pe Jamison, îi explică Kira.

Îngrijitorul dădu din umeri:

— Nu-i aici.

Asta vedea şi ea...

— Ştii cumva unde ar putea fi? întrebă fata politicos.

— În aripă, probabil.

Îngrijitorul îşi reluă munca. Părea că sortează documente.

Kira ştia că „aripa" era partea unde se aflau şi camerele lor. Jamison putea fi acolo, într-adevăr, se gândi fata. Poate chiar o căuta, să-i spună că bătrâna murise. Pornise mai devreme în dimineaţa aceea, cu gândul să recupereze ziua pierdută din cauza ploii. Dacă ar fi plecat ca de obicei, Jamison ar fi avut timp să vină să-i spună, să-i explice şi atunci, poate, nu s-ar mai fi simţit atât de tulburată şi singură.

— Scuze, dar cum ajung de aici în aripă, fără să ies din Edificiu?

Pierzându-şi răbdarea, îngrijitorul îi făcu semn spre stânga sa.

— Uşa de la capătul coridorului, spuse el.

Kira îi mulţumi, închise uşa în urma ei şi o luă pe holul lung. Uşa cu pricina nu era încuiată, iar când o deschise, fata văzu scările bine-cunoscute pe care se furişase cu Thomas şi Matt, cu doar o zi înainte, în timpul furtunii. Dacă urca, ajungea la coridorul unde erau camera ei şi cea a lui Thomas.

Rămase nemișcată și ascultă cu atenție. Îngrijitorul spusese că Jamison putea fi pe undeva pe-acolo, dar nu se auzea niciun zgomot.

Apoi hotărî brusc să nu urce scările, ci să rămână acolo, la primul etaj. Se duse spre colțul unde se ascunsese cu Thomas, încercând să-și dea seama de unde veneau plânsetele de copil auzite cu o zi înainte. Dădu colțul coridorului pustiu și tăcut și se apropie de ușa care fusese lăsată deschisă cu o după-amiază în urmă.

Își lipi urechea de ușa de lemn și ascultă. Nu se auzeau nici plânsete, nici cântări.

După o clipă, încercă mânerul. Ușa era încuiată. În cele din urmă, bătu ușor.

Dinăuntru se auzi un foșnet, apoi sunetul înăbușit al unor pași mici pe podeaua goală.

Kira bătu din nou încet.

Un scâncet răzbătu prin ușă.

Fata se lăsă în genunchi. Îi era greu cu piciorul ei strâmb. Când ajunse cu gura în dreptul găurii cheii, șopti blând:

— Jo?

— Sunt cuminte! se auzi o voce subțirică și înfricoșată, de-a dreptul disperată. Repet mereu!

— Știu că ești! spuse Kira prin gaura cheii.

Și, din nou, plânsetul de copil, cu suspine grele.

— Sunt prietena ta, Jo. Mă cheamă Kira.

— Vreau la mami, te rog! o imploră copila.

Părea foarte mică.

Fără să vrea, Kira se gândi la țarcul îngrădit cu tufe spinoase, construit de femeile din sat pe locul colibei arse, unde își țineau închiși copilașii. Părea o cruzime, dar măcar niciunul nu era singur. Se aveau unul pe altul și se puteau uita prin gardul viu și vedea lumea din sat de jur împrejur.

Pe copila asta de ce o ţineau închisă singură în cameră?

— Mă-ntorc! îi promise Kira cu blândeţe.

— Cu mami? se auzi vocea subţirică, chiar lângă uşă.

Kira aproape că îi simţea răsuflarea.

Matt îi spusese că părinţii ei erau morţi, amândoi.

— Mă-ntorc! repetă Kira. Jo, m-auzi?

Copila suspină. Undeva, la etajul de deasupra, se auzi o uşă deschizându-se.

— Trebuie să plec! îi şopti Kira cu hotărâre. Dar, ascultă-mă, Jo! O să te-ajut! Îţi promit. Şşş, nu mai plânge! Să nu le spui c-am fost aici.

Se ridică degrabă. Îşi apucă bastonul şi se întoarse la scări. Când ajunse la etajul ei, îl văzu pe Jamison în pragul uşii camerei sale. Bărbatul se apropie, o salută prietenos şi îi dădu vestea morţii Annabellei.

Brusc prevăzătoare, Kira nu îi spuse nimic despre copila de la un etaj mai jos.

CINCISPREZECE

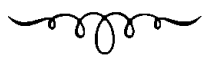

— Uite, îmi fac vopsitoria!

Era amiază. Kira îi făcu semn lui Thomas să vină la fereastră şi îi arătă bucata de pământ dintre clădirea Edificiului şi liziera pădurii. Thomas se apropie şi se uită. Muncitorii construiseră ceva ce semăna cu un şopron. Sub acoperişul şopronului, erau deja ridicaţi pari lungi, de care Kira putea agăţa firele ude, după vopsit.

— Arată mai bine decât a Annabellei, murmură Kira, gândindu-se melancolică la bătrână. O să-mi fie dor de ea! adăugă fata.

Totul se petrecuse atât de repede. Moartea Annabellei... atât de neaşteptată, iar acum, doar o zi mai târziu, noua vopsitorie era aproape gata.

— Ce-i aia? întrebă Thomas.

Lângă şopron, muncitorii săpau o groapă, puţin adâncă. Iar lângă groapă, băteau un par cu suport.

— E pentru atârnat oalele deasupra focului. La vopsitorie trebuie mereu foc puternic, pentru fiert ierburile. Of, Thomas, suspină Kira, n-o să-mi pot aduce aminte în veci cum se fac toate!

— Ba da, o să-ţi aduci! Am pus tot pe hârtie. Tot ce mi-ai spus. O să le repetăm încontinuu. Ia uită-te! Ce-aduc acolo?

Fata se uită şi văzu că aşezau mănunchiuri de plante uscate lângă vopsitorie.

— Trebuie c-au adus toate plantele atârnate pe grinzi în coliba Annabellei. Măcar am de unde să-ncep. Cred că-mi aduc aminte ce sunt, dacă nu cumva le-au amestecat neştiutorii ăştia!

Chicoti, văzând cum unul dintre muncitori pune jos o oală acoperită şi se strâmbă îngreţoşat.

— E mordant, îi explică fata lui Thomas. Miroase groaznic!

Kira nu vru să-i spună lui Thomas ce era în oală. Annabella folosise un cuvânt urât despre oala cu pipi, dar îi explicase şi că era „mordant", un ingredient surprinzător de important în făurirea vopselelor.

Muncitorii veniseră dimineaţa devreme, cărând oale, plante şi unelte, în timp ce Jamison era încă în camera Kirei şi îi povestea evenimentele de cu o zi înainte.

— O moarte neaşteptată, îi explicase el. Cum se întâmplă uneori la o asemenea vârstă.

Se pare că Annabella trăgea un pui de somn în după-amiaza aceea ploioasă şi nu se mai trezise. Asta fusese tot. Nimic misterios.

Poate că bătrâna simţise că rostul ei se încheiase, că o învăţase pe Kira tot ce ştia, îi spusese solemn Jamison.

— Uneori, adăugase el, aşa vine moartea: ca un somn bine-venit după ce omul îşi încheie misiunea. Şi nu-i nevoie să dăm foc la colibă, că n-a fost bolnavă. O să rămână acolo. Într-o bună zi, poţi să te muţi în locul ei, după ce îţi termini munca aici, îi mai spusese gardianul.

Kira încuviinţase, crezând tot ce îi spusese. Apoi îşi dăduse seama că spiritul bătrânei încă era în trup.

— Priveghiul... Pot să mă duc să stau cu ea, cum am stat cu mama? îl întrebă ea pe Jamison.

Însă gardianul nu-i dădu voie. Nu era vreme. Marea sărbătoare, Adunarea, se apropia. Nu puteau pierde patru zile, Kira trebuia să lucreze la robă. Annabella avea să fie vegheată de alţii.

Aşadar era nevoită să o jelească singură.

După ce Jamison plecă, Kira rămase tăcută, amintindu-şi viaţa singuratică pe care Annabella alesese să o trăiască, departe de lume. Abia atunci fata îşi dădu seama: *Cine o găsise pe Annabella? De unde ştiuseră că trebuie să se ducă la coliba ei?*

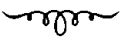

— Thomas, vino! Trebuie să-ţi spun ceva! îl chemă ea repede pe Thomas.

Băiatul se apropie de masă fără tragere de inimă. Kira îşi dădu seama că Thomas asculta zgomotele construcţiei de afară. „Băieţii ăştia..." îşi zise Kira. Niciodată nu oboseau să se uite la aşa ceva. Dacă Matt ar fi fost pe-acolo, sigur se ducea şi el, încurcând pe toată lumea şi oferindu-se să ajute la ridicat şopronul.

— Azi-dimineaţă, începu ea, dar se opri brusc, dându-şi seama că băiatul nu era atent. Thomas! *Ascultă-mă!*

Thomas rânji şi se întoarse spre Kira.

— Am fost jos, la camera de unde se auzeau plânsetele.

— Şi cântatul, îi aminti băiatul.

— Da. Şi cântatul.

— O cheamă Jo sau cel puţin aşa zice Matt. Vezi, sunt atent! De ce te-ai dus acolo? întrebă el.

— Îl căutam pe Jamison, îl lămuri Kira şi am ajuns la acel etaj. Aşa că m-am dus să văd dacă fetiţa e bine. Dar uşa era încuiată!

Thomas dădu din cap că pricepe. Nu părea deloc surprins.

— Pe mine nu m-au încuiat niciodată în cameră, Thomas! zise ea.

— Nu, pentru că erai mare când ai venit, două silabe deja. Eu eram mic, eram încă Tom când m-au adus, spuse el. Şi pe mine mă-ncuiau!

— Te ţineau *prizonier*?

Băiatul se încruntă, amintindu-şi:

— Nu chiar... Mă-nchideau ca să... fiu în siguranţă. Şi ca să mă facă ascultător... Eram mic, nu voiam să muncesc tot timpul. Eram un ţânc, ca Matt, cred. Neastâmpărat! râse Thomas.

— Erau răi cu tine? întrebă Kira amintindu-şi tonul vocii lui Jamison când îi vorbise fetiţei.

Thomas se gândi un pic, apoi răspunse:

— Neîngăduitori, zise el în cele din urmă.

— Thomas, fetiţa plângea! În *hohote*! O cerea pe maică-sa.

— Matt a zis c-au murit părinţii ei.

— Ea nu pare să ştie...

Thomas încercă să-şi aducă aminte cum se petrecuseră lucrurile cu el:

— Cred că mie mi-au zis despre părinţi. Poate nu chiar la început. E mult de atunci... Îmi amintesc că m-a adus cineva aici şi mi-a arătat totul în apartament, mi-a explicat cum funcţionează...

— Baia şi apa caldă, spuse Kira cu un zâmbet trist.

— Da. Şi uneltele. Eram deja Cioplitorul când m-au adus, dăltuiam în lemn de ceva vreme şi...

— ...aşa cum şi eu coseam deja de ceva timp. Şi la fel cum Jo...

— Da, zise Thomas. Matt a spus că Jo cânta dinainte să fie adusă aici.

Gânditoare, Kira îşi netezi cutele rochiei.

— Adică... fiecare dintre noi era deja... cum să zic?...

— Artist? sugeră Thomas. E un cuvânt... dar n-am auzit pe nimeni folosindu-l. Am citit în niște cărți. Înseamnă... cineva care are iscusința de a face lucruri frumoase. E potrivit, nu?

— Da, cred că da. Jo își făurește singură cântecele și sunt frumoase.

— Când nu plânge, zise Thomas.

— Adică fiecare dintre noi e artist, e orfan și fiecare a fost adus aici. Mă-ntreb de ce... Și, Thomas, mai e ceva. Ceva ciudat!

Thomas era atent.

— Azi-dimineață am vorbit cu Marlena, o femeie de la țesătorie. E din Luncă și auzise de Jo, deși nu-i știa numele. Și-a adus aminte de o copilă cu darul cântecului.

— Toată lumea din Luncă știe de ea, pesemne.

Kira încuviință.

— Și Marlena a zis... cum a zis oare?

Kira încercă să-și aducă aminte cuvintele femeii:

— A zis că-s pline de *învățătură* cânturile ei.

— Învățătură?

— Da, astea-s cuvintele ei.

— Ce vrea să spună?

— A zis că Jo pare să știe lucruri care nu s-au petrecut încă. Și că-n Luncă oamenii zic că-i magie.

Kira păru ușor înfricoșată când spuse toate acestea.

— Și, Thomas?

— Ce-i? întrebă el.

Kira șovăia.

— Când am auzit, m-am gândit la ce se-ntâmplă uneori cu peticul meu. Uite! spuse fata și, deschizând cutiuța pe care Thomas i-o dăruise, scoase bucățica de pânză. Ți-am spus că uneori parcă-mi vorbește. Iar tu mi-ai zis că ai o bucată de lemn care face la fel...

— Da. De când eram mic, când am început să cioplesc. E bucata de pe raft, ţi-am arătat-o.

— Crezi c-ar putea fi acelaşi lucru? întrebă Kira cu precauţie. Crezi că asta înseamnă *învăţătură*, cum a zis Marlena?

Thomas se uită la ea, apoi la peticul de pânză din mâinile ei. Se încruntă.

— Bine, dar de ce noi? întrebă el într-un târziu.

Kira nu ştia ce să răspundă:

— Poate-i ceva ce numai artiştii au, zise ea.

Îi plăcea cum suna cuvântul pe care tocmai îl învăţase.

— Un soi de putere magică... adăugă ea.

Thomas ridică din umeri:

— Ce contează? Avem o viaţă bună acum. Şi unelte mai bune decât am avut vreodată. Mâncare bună. Muncă de făcut, zise el.

— Dar fetiţa de jos? Plânge tot timpul. Şi n-o lasă să iasă din cameră.

Kira îşi aminti de promisiunea făcută copilei.

— Thomas, i-am spus că mă-ntorc. Şi c-o s-o ajut.

Băiatul se uită bănuitor la ea:

— Nu cred că gardienilor o să le placă asta.

Kira îşi aminti din nou asprimea din vocea lui Jamison. Îşi aminti cum trântise uşa.

— Nu, nu cred c-o să le placă, fu Kira de acord. Dar o să mă duc noaptea. Mă furişez când ei cred că dormim. Doar că...

Fata se posomorî.

— Doar că ce?

— Uşa e încuiată. Nu pot să intru.

— Ba poţi, spuse Thomas.

— Cum?

— Am cheia! zise el.

Thomas avea, într-adevăr, o cheie. Ajunşi în camera lui, băiatul i-o arătă:

— Am făcut-o demult, îi povesti el. Eram aici, închis în cameră, cu toate uneltele astea bune. Şi m-am apucat să cioplesc o cheie. Floare la ureche! E o încuietoare simplă. Şi, adăugă el, pipăind cheia frumos sculptată, se potriveşte la toate uşile. Toate încuietorile sunt la fel. Le-am încercat. Ştii, ieşeam noaptea şi mă plimbam pe holuri, deschizând uşile, una după alta. Toate camerele erau goale pe vremea aia.

Kira dădu din cap:

— Erai poznaş tare, nu?

Thomas rânji:

— Ţi-am zis doar! Ca Matt!

— Diseară, spuse Kira, dintr-odată serioasă. Vii cu mine?

Thomas îi făcu semn că da:

— Bine, spuse el. Diseară.

ŞAISPREZECE

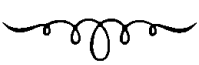

Se lăsa seara. În camera lui Thomas, Kira se uita pe fereastră la viermuiala din sat şi asculta hărmălaia meşteşugarilor care îşi terminau ultimele treburi pe ziua aceea. La capătul străzii îl văzu pe măcelar aruncând o găleată cu apă pe pragul din piatră al prăvăliei, o zadarnică încercare de a curăţa murdăria închegată. Le văzu plecând spre casă pe femeile de la ţesătorie, locul unde lucrase ca ucenică toată copilăria.

Kira se întrebă, zâmbind, dacă Matt fusese la lucru în ziua aceea. Fusese pus la curăţenie, dar probabil că tot ce făceau el şi prietenii lui era să încurce pe toată lumea şi să le fure femeilor prânzul. De acolo, de la fereastră, Kira nu-l vedea, nici pe el, nici câinele. Nu-l văzuse toată ziua.

Aşteptară în camera lui Thomas până se făcu întuneric de-a binelea şi îngrijitorii luară tăvile cu resturile cinei. Într-un târziu, clădirea se cufundă în linişte şi freamătele obişnuite ale satului se potoliră.

— Thomas, zise Kira, ia cu tine lemnul. Bucata ta specială. Iau şi eu peticul.

— Bine... De ce?

— Nu ştiu. Aşa simt eu, că trebuie să le luăm.

Thomas îşi luă mica bucată din lemn sculptat de pe raft şi o puse în buzunar. În celălalt buzunar avea cheia din lemn.

Străbătură împreună coridorul slab luminat şi ajunseră la scări.

Thomas mergea în faţă, iar Kira după el. Băiatul se întoarse şi îi şopti:

— Şşş!

— Îmi pare rău! şopti Kira la rândul ei. Băţul meu face atâta zgomot. Dar nu pot să merg fără el.

— Stai un pic! spuse Thomas.

Se opriră lângă una dintre torţele de pe pereţi. Thomas rupse o fâşie din poalele cămăşii lui largi. Apoi o înfăşură cu îndemânare pe partea de jos a bastonului Kirei. Cârpa înăbuşi astfel bufniturile lemnului pe pardoseală.

Coborâră repede scările şi se îndreptară spre camera unde dormea Jo. Se opriră în faţa uşii şi ascultară. Linişte deplină. În buzunar, mâna Kirei pipăi peticul – niciun freamăt prevestitor de rău. Îi făcu semn lui Thomas şi, fără să facă zgomot, băiatul băgă cheia de lemn în încuietoare, o răsuci şi deschise uşa.

Kira îşi ţinu răsuflarea. Îi era teamă ca nu cumva vreunul dintre îngrijitori să fie în cameră, să o păzească pe copilă noaptea. Însă în încăperea luminată de razele palide ale lunii, era doar un pat mic în care dormea adânc o fetiţă.

— Stau eu de pază! spuse Thomas. Pe tine te cunoaşte, sau, mă rog, măcar îţi ştie vocea. Trezeşte-o tu!

Kira se apropie de pat, se aşeză şi îşi sprijini bastonul de marginea lui. O atinse blând pe fetiţă, pe umăr.

— Jo, şopti ea uşurel.

Capul micuţ, cu păr încâlcit, se întoarse neliniştit. Apoi copila deschise ochii şi o privi surprinsă şi înfricoşată pe Kira.

— Nuuu, nu vreau! țipă ea și îi dădu Kirei mâna la o parte.

— Șșș! îi șopti Kira. Eu sunt! Am vorbit prin ușă, îți aduci aminte? Nu-ți fie frică!

— Vreau la mami! se tângui Jo.

Era foarte mică. Mai mică decât Matt. Părea că abia făcuse primii pași. Kira își aminti vocea puternică pe care o auzise cântând și se minună că era a făpturii aceleia mici, oropsite și înspăimântate.

O luă în brațe, o strânse la piept și începu să o legene ușor înainte și înapoi.

— Șșș! repetă Kira. Șșș! O să fie bine. Sunt prietena ta. Și, îl vezi pe băiatul de la ușă? Îl cheamă Thomas. Și el e prietenul tău.

Încet, încet, copila se liniști. Deschise ochii, își băgă degetul mare în gură și începu să vorbească:

— Te-am auzit, la gaură, își aminti ea.

— Da, la gaura cheii. Ne-am vorbit în șoaptă.

— O știi pe mămica? O aduci aci?

Kira dădu din cap:

— Nu, mă tem că nu pot. Dar eu sunt aici mereu. Locuiesc deasupra. Și Thomas la fel.

Thomas se apropie și el și îngenunche lângă pat. Jo îl privi neîncrezătoare și se agăță de Kira.

Thomas îi făcu semn spre tavan:

— Locuiesc chiar deasupra camerei tale, îi spuse el cu blândețe. Și te-aud.

— M-auzi când cânt?

Băiatul zâmbi:

— Da, cânți foarte frumos!

Copila se încruntă:

— Acuma mă pun să-nvăț altele noi.

— Cântece noi? o întrebă Kira.

Copila încuviinţă îmbufnată:

— Tot timpu'! Şi trebuie să le ţin minte pe toate. Cânturile vechi îmi vin singure în cap. Da' acuma mă-ndoapă cu astea noi şi mă doare tare capu', săracu' de el!

Copila îşi frecă părul ciufulit şi oftă ca un om mare, ceea ce o făcu pe Kira să zâmbească înduioşată.

Thomas se uită în jur. Camera lui Jo era mobilată la fel ca ale lor. Un pat. O comodă înaltă, din lemn, cu sertare. O masă şi două scaune.

— Jo, zise el deodată, ştii să te cocoţi?

Copila se încruntă şi îşi scoase degetul din gură:

— Mă suiam în copaci, la noi, în Luncă. Da' mama mă pocnea când mă prindea, că zicea că-mi rup picioarele şi p-ormă m-azvârle pe Câmp.

Thomas dădu din cap serios:

— Da, aşa-i, şi mama ta nu voia să te loveşti.

— Cioclii te-azvârle pe Câmp şi nu te mai aduc acasă la loc! Te lasă la fiare! adăugă Jo şi îşi băgă la loc degetul în gură.

— Dar, Jo, ascultă-mă! Poţi să te urci acolo? întrebă Thomas şi îi arătă comoda înaltă.

Ochii ei mari urmăriră arătătorul lui Thomas şi copila dădu din cap că da.

— Dacă stai în picioare pe dulap şi dacă ai o unealtă, ceva, cu care să baţi în tavan, te aud!

Copila zâmbi cu gura până la urechi, încântată de idee.

— Dar să nu te urci doar în joacă! adăugă Thomas repede. Doar dacă ai nevoie de noi!

— Mă sui acuma? întrebă Jo nerăbdătoare.

Kira o ridică din pat şi o puse pe podea. Ca un animal agil, fetiţa se căţără de pe scaun pe masă, de pe masă pe comodă. Se ridică triumfătoare în picioare. De sub cămaşa de noapte din pânză ţesută răsăriră două picioruşe subţiri şi desculţe.

— Ne trebuie o unealtă, murmură Thomas, uitându-se în jur.

Amintindu-şi ceva ce se găsea şi în apartamentul ei, Kira se duse în baie. Aşa cum bănuise, pe raftul de lângă chiuvetă era o perie de păr mare, cu mâner din lemn.

— Încearcă asta! spuse ea şi îi întinse copilei peria.

Zâmbind cu toată gura, micuţa cântăreaţă ridică peria şi bătu cu mânerul în tavan.

Thomas o luă în braţe şi o puse înapoi în pat:

— Atunci aşa facem! spuse el. Dacă ai nevoie de noi, ăsta-i semnalul, Jo. Dar să nu te joci aşa! Doar dacă ai nevoie de ajutor!

— O să venim să te vedem şi dacă nu baţi în tavan, adăugă Kira. Seara, după ce pleacă îngrijitorii.

O acoperi grijulie pe Jo cu pătura.

— Thomas, pune asta la loc, te rog! spuse ea şi îi întinse peria. Trebuie să plecăm, îi zise apoi fetiţei. E mai bine acum, când ştii că ai prieteni sus, nu?

Fetiţa dădu din cap că da şi îşi băgă din nou degetul mare în gură.

Kira netezi pătura.

— Bine, somn uşor! îi ură ea micuţei.

Mai zăbovi un pic pe marginea patului. O amintire îndepărtată, de demult, îi spuse că mai avea ceva de făcut. O amintire de când era ea însăşi doar o copiliţă şi era dusă la culcare.

Instinctiv, se aplecă spre fetiţă. Oare ce făcea mama ei când era mică? Kira îşi lipi buzele de fruntea lui Jo. Gestul nu îi era familiar, dar îi veni natural.

Fetiţa scoase un soi de gângurit fericit şi îşi lipi şi ea buzele de obrazul Kirei.

— Pupic, şopti ea. Cum îmi dă mămica!

Kira şi Thomas se despărţiră pe coridorul de la etaj şi plecară spre camerele lor. Se făcuse târziu, iar a doua zi trebuiau să lucreze, ca de obicei. Aveau nevoie de odihnă.

În timp ce se pregătea de culcare, Kira se gândi la fetiţa singură şi înfricoşată de la un etaj mai jos. Ce cântece o obligau să înveţe? *De ce* era aici? De obicei, orice orfan era dat unei alte familii.

Aceeaşi întrebare, pe care ea şi Thomas o discutaseră cu o zi înainte. Răspunsul părea a fi cel pe care şi-l dăduseră singuri: erau artişti, toţi trei. Făuritori de cântec, de sculpturi în lemn, de broderii. Fiind artişti, aveau o valoare pe care Kira nu reuşea să o înţeleagă. Şi din cauza asta fuseseră aduşi aici, li se dăduseră propriile camere, erau hrăniţi şi îngrijiţi bine.

Se pieptănă şi se spălă pe dinţi înainte să se culce. Fereastra era deschisă şi briza nopţii pătrundea în cameră. Jos se vedeau construcţiile pe jumătate terminate, care aveau să fie în curând grădina ei cu ierburi pentru culori, vatra şi şopronul pentru uscat şi vopsit. În capătul celălalt al camerei, împăturită şi acoperită cu grijă pe masa de lucru se zărea roba Cântăreţului.

Kira îşi dădu dintr-odată seama că, deşi uşa nu era încuiată, nu era cu adevărat liberă. Viaţa ei era îngrădită de toate acele lucruri care o înconjurau şi de munca ei. Îi pierise bucuria pe care o simţea cândva, când vedea firele viu colorate îmbinându-se în cusături ce prindeau viaţă sub degetele ei, în modele ce erau doar ale ei. Acum aproape că ştia pe de rost istoria ce îi trecuse prin mâini, după atâtea zile de trudă la robă. Dar nu după asta tânjeau degetele şi inima ei.

Thomas, care nu se plângea niciodată, îi mărturisise totuşi că avea dureri de cap chinuitoare după ce lucra ore în şir. La fel spusese şi micuţa cântăreaţă: „Da' acuma

mă-ndoapă cu astea noi şi mă doare tare capu', săracu' de el!" Fetiţa voia să fie lăsată să-şi cânte melodiile ei, aşa cum făcuse înainte.

Şi asta voia şi Kira. Voia ca mâinile să îi fie libere, nu sclavele robei, libere să făurească cusăturile ce îi însufleţeau degetele ca prin farmec. Îşi dori, deodată, să poată pleca de acolo, în ciuda traiului îndestulat ce i se oferea, şi să se întoarcă la viaţa pe care o avusese dintotdeauna.

Îşi înfundă faţa în cearşafuri şi, pentru întâia oară de când era acolo, plânse amarnic.

ŞAPTESPREZECE

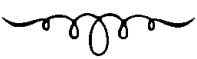

— Thomas, m-am spetit toată dimineaţa! Şi nici tu n-ai stat degeaba. Hai la plimbare! Vreau să văd ceva.

Era amiază şi tocmai mâncaseră prânzul.

— Hai să vezi ce fac constructorii! Merg cu tine dacă vrei, îl ademeni Kira.

Thomas lăsă deoparte dalta.

Kira admiră din nou complicatele sculpturi de pe marele toiag al Cântăreţului. Thomas şlefuise porţiunile roase şi asprite ale sculpturilor străvechi şi remodelase cu dalta marginile şi minusculele părţi arcuite. Munca lui Thomas era foarte asemănătoare cu a Kirei, căreia îi încredinţaseră reparaţiile la roba Cântăreţului. Iar vârful toiagului nu era încă ornat cu sculpturi. Lemnul era neted şi gol acolo, întocmai cum pânza robei era neatinsă pe porţiunea dintre umeri. Kira avea să înceapă în curând să decoreze bucata aceea cu broderiile ei. Şi Thomas se apropia cu reparaţiile de vârful toiagului, îşi dădu ea seama.

— Ce pui acolo? îl întrebă ea, arătându-i bucata goală.

— Nu ştiu. Au zis că-mi spun ei ce să fac.

Fata îl urmări cum așază toiagul cu grijă pe masă.

— De fapt, zise ea, dacă vrei să vezi ce fac constructorii, merg cu tine acolo mai târziu. Trebuie să fac altceva acum. Vii *tu* cu mine mai întâi?

Thomas se învoi cu plăcere.

— Unde? întrebă el.

— În Luncă! răspunse Kira.

Băiatul se uită la ea întrebător:

— În mizeria aia? Ce să faci acolo?

— N-am fost niciodată acolo. Vreau să văd unde locuia Jo, Thomas.

— Și unde locuiește Matt, îi aminti el Kirei.

— Da, și Matt... Mă-ntreb unde e, Thomas, spuse Kira neliniștită. Nu l-am mai văzut de două zile. L-ai văzut tu?

Thomas dădu din cap că nu.

— Poate a găsit de mâncare în altă parte, zise el râzând.

— Matt ne-ar putea spune unde locuia Jo. I-aș putea aduce câteva lucruri. Poate niște jucării. Pe tine te-au lăsat să iei lucruri cu tine când ai venit aici, Thomas?

Thomas scutură din cap.

— Doar bucățile mele de lemn. Nu voiau să mă joc...

Kira oftă:

— E atât de mică. Ar trebui să aibă o jucărie. Nu-i cioplești tu o păpușă? Îi cos eu o rochiță pentru ea.

— Aș putea, da, zise Thomas.

Îi întinse Kirei bastonul.

— Hai să mergem! spuse el. Poate-l găsim pe Matt pe drum. Sau ne găsește el.

Ieșiră împreună din Edificiu, traversară piața cea mare și o luară pe strada aglomerată. Ajunși la țesătorie, Kira se opri, le salută pe femei și le întrebă de Matt.

— Nu l-am văzut! Și nici să nu mai calce pe-aici neisprăvitul ăla! spuse una dintre femei.

— Când te-ntorci, Kira? o întrebă o alta. Ne trebuie un ajutor! Eşti destul de mare să lucrezi şi la războaie! Maică-ta s-a dus, doar nu ţi-ar strica să ai de muncă!

Dar o altă femeie începu să râdă şi arătă spre hainele noi şi curate ale Kirei:

— N-are ea nevoie de noi!

Războaiele se puseră din nou în mişcare ţăcănind. Kira plecă.

Undeva, în apropiere, auzi un sunet ciudat de bine-cunoscut şi de înfricoşător. Un soi de mârâit înăbuşit. Fata se uită repede de jur împrejur, aşteptându-se să vadă vreun câine gata să muşte sau chiar ceva mai rău. Dar mârâitul venea dinspre un grup de femei aflat lângă măcelărie. Când Kira se uită spre ele, izbucniră în râs. Văzu atunci că Vandara era printre ele. Femeia cu faţa brăzdată de urâta cicatrice se întoarse cu spatele la Kira şi fata auzi din nou mârâitul ca de fiară. Îşi plecă privirea şi trecu şchiopătând pe lângă ele, ignorând râsul crud.

Thomas o luase înainte, era undeva în faţă, dincolo de măcelărie. Se oprise lângă un grup de băieţei care se jucau în noroi.

— Nu ştiu, zise unul dintre ei, când Kira se apropie. Dă-mi bani, poate-l găsesc!

— I-am întrebat dacă ştiu ceva de Matt, îi explică Thomas, dar nu l-au văzut.

— Crezi c-o fi bolnav? întrebă Kira îngrijorată. Îi curge nasul tot timpul. Poate că nu trebuia să-i facem baie. E obişnuit să aibă mereu stratul ăla de murdărie.

Copiii ascultau, tropăind desculţi în noroi:

— Matt îi cel mai tare! Nu-i bolnav niciodată!

Unul dintre băieţii mai mici îşi şterse nasul cu dosul mânecii şi spuse:

— A urlat mă-sa la el. Am auzit-o io! Şi a dat c-o piatră-n el, da' el a râs şi-a tulit-o!

— Când? vru să știe Kira.

— Io știu? Acu' vreo două zile.

— Da! se bagă un altul în vorbă. Acu' două zile. Am văzut și io. Mă-sa l-a pocnit că șutise haleală. A zis că pleacă-n călătorie!

— Înseamnă că-i teafăr, Kira, o liniști Thomas și plecară mai departe. Știe să-și poarte de grijă mai bine decât mulți oameni mari. Uite, cred că pe-aici trebuie s-o luăm!

Kira îl urmă pe o potecă îngustă, necunoscută. Colibele erau aici mai apropiate unele de altele și fuseseră clădite aproape de marginea pădurii, așa că aveau multă umbră și miroseau a mucegai și umezeală. Ajunseră la un pârâu urât mirositor și îl traversară pe o punte primitivă din bușteni, foarte alunecoasă. Thomas o luă de mână și o ajută. Kira se temea să nu alunece și să cadă în apa care, deși puțin adâncă, era foarte murdară.

De cealaltă parte a pârâului, ascunsă după tufele dese și otrăvitoare de leandru, atât de periculoase pentru copilași, se întindea locul cunoscut drept Lunca. Semăna cumva cu locul în care copilărise Kira: colibele mici, înghesuite unele într-altele, plânsetele neogoite ale pruncilor, duhoarea focurilor fumegânde, a mâncării stricate și a trupurilor nespălate. Dar acolo, în Luncă, era mai întuneric cu toți acei copaci care țineau umbră, și peste tot plutea umezeala și trăsnea a boală.

— De ce trebuie să existe locuri groaznice ca ăsta? îi șopti Kira lui Thomas. De ce sunt nevoiți oamenii să trăiască așa?

— Ăsta-i mersul lucrurilor. Așa a fost întotdeauna, îi răspunse el încruntându-se.

O imagine bruscă îi veni Kirei în minte atunci. Roba! Veșmântul străvechi arăta cum fuseseră lucrurile întotdeauna. Iar Thomas nu avea dreptate. Fuseseră

vremuri – demult, foarte demult – când viețile oamenilor erau zugrăvite în auriu și verde. De ce nu mai puteau fi astfel de vremuri?

— Thomas, începu ea, tu și eu... Noi umplem bucățile goale. Poate că noi putem schimba lucrurile.

Dar Kira văzu că băiatul o privea neîncrezător, amuzat.

— Ce tot spui acolo? întrebă el nedumerit.

Nu înțelegea. Poate că nu avea să înțeleagă niciodată.

— Nimic... răspunse Kira, clătinând din cap.

Își continuară drumul. O tăcere ce nu prevestea nimic bun se lăsă pretutindeni. Perechi de ochi îi urmăreau de peste tot. Femei ieșiseră în pragul umbrit al ușii și se uitau bănuitoare după ei. Kira șchiopătă înainte, încercând să ocolească bălțile pline cu gunoaie. Simțea privirile dușmănoase. Știa că nu avea niciun sens ce făceau ei, să rătăcească fără țintă în locul acela necunoscut și neprimitor.

— Thomas, murmură ea, ar trebui să-ntrebăm pe cineva.

Băiatul se opri, Kira se opri și ea. Rămaseră așa, pe potecă, neștiind ce să facă.

— Ce căutați? se auzi o voce răgușită, la o fereastră.

Kira se uită într-acolo și văzu o șopârlă verde strecurându-se în iedera de pe pervaz. În spatele frunzelor ude ce foșneau, zări chipul supt al unei femei ce ținea în brațe un copil. Nu părea să fie niciun bărbat prin preajmă. Fata își dădu seama că bărbații, majoritatea gropari și ciocli, erau la muncă și se simți ușurată, aducându-și aminte cum o îmbrânciseră în ziua împărțirii armelor pentru vânătoare.

Kira își croi drum printre tufele spinoase și se apropie de fereastră. Prin ea, văzu că în coliba întunecată mai erau alți câțiva copii, aproape despuiați, care o priveau cu ochi înfricoșați și triști.

— Caut un băieţel, Matt îi zice, îi răspunse ea politicoasă femeii. Ştii unde locuieşte?

— Ce-mi dai să-ţi spui?

— Să-ţi dau?! Îmi pare rău... zise Kira, surprinsă de întrebare. N-am nimic de dat.

— Nici haleală?

— Nu, îmi pare rău, repetă Kira şi întinse mâinile, să-i arate că sunt goale.

— Am eu un măr, spuse Thomas.

Băiatul se apropie şi, spre uimirea Kirei, scoase din buzunar un măr roşu.

— L-am păstrat de la prânz, o lămuri el pe Kira în şoaptă şi i-l întinse femeii.

Braţul scheletic al femeii se întinse şi apucă fructul. Muşcă din el şi dădu să plece de la fereastră.

— Stai! spuse Kira. Unde-i coliba lui Matt? Ne spui, te rog?

Femeia se întoarse şi, cu gura plină, spuse plescăind:

— Colo, jos.

Copilul din braţele ei încerca să apuce mărul, dar femeia îi împinse mâinile la o parte. Le făcu semn cu capul şi spuse:

— Cocioaba cu copacu' uscat.

Kira dădu din cap că a priceput.

— Şi, încă un lucru, o rugă ea pe femeie. Ce ştii despre o copilă pe nume Jo?

Femeia se schimbă la faţă. Kira nu ştia ce să creadă. Preţ de-o clipă, o licărire de bucurie luminase faţa suptă şi înrăită. Apoi deznădejdea o înlocui.

— Fetiţa cântăreaţă! zise femeia, vocea devenindu-i o şoaptă răguşită. Dusă... Au luat-o.

Se întoarse apoi brusc şi dispăru în întunericul colibei. Copiii începură să scâncească şi să tragă de ea să le dea din măr.

Copacul noduros și strâmb, despicat în două până aproape de rădăcină și pe jumătate putrezit, era pe moarte. Poate că avusese fructe cândva, dar acum crengile-i rupte atârnau triste. Ici-colo mai avea câte o frunză veștejită.

Coliba micuță din spatele copacului era neîngrijită, lăsată în paragină. Dar dinăuntru răzbăteau voci: o femeie care se răstea și un copil cu o limbă ascuțită, care îi răspundea pe un ton înciudat și răutăcios.

Thomas bătu la ușă. Vocile amuțiră și, în cele din urmă, ușa se crăpă.

— Cine-i? se răţoi femeia.

— Prieteni de-ai lui Matt, răspunse Thomas. E acasă? E teafăr?

— Mama, cine-i? se auzi o voce de copil.

Femeia se uită la ei în tăcere, fără să răspundă. În cele din urmă, Thomas îi strigă copilului:

— Matt e acasă?

— Acu' ce-a mai făcut? Ce treabă aveți cu el? întrebă femeia suspicioasă.

— S-a cărat! Și-a luat și mâncarea! le strigă un alt băiețel.

Un căpșor acoperit cu păr ciufulit și murdar apăru lângă femeie. Băieţelul împinse ușa și o deschise larg.

Kira se uită îngrozită în colibă. Pe masă, un urcior răsturnat zăcea într-o baltă de lichid vâscos, în care mișunau insecte. Copilul de la ușă se scobea în nas cu un deget și se scărpina cu cealaltă mână, holbându-se la cei doi. Mama tuși zdravăn și scuipă pe jos.

— Știi unde s-a dus? întrebă Kira, încercând să nu lase să se vadă cât de îngrozită era să vadă cum trăiau acei oameni.

Femeia scutură din cap și o apucă din nou tusea.

— Călătorie sprâncenată! zise ea, apoi îl împinse pe băieţel în casă şi închise uşa grea de lemn în urma ei.

După o clipă, Kira şi Thomas dădură să plece. Uşa se deschise din nou.

— Don'şoara, io ştiu unde-i Matt! se auzi vocea băieţelului.

Copilul ieşi din casă, în ciuda ocărilor mamei şi se apropie de Kira şi Thomas. Era, fără îndoială, fratele lui Matt. Avea aceiaşi ochi strălucitori şi vioi.

Aşteptară.

— Ce-mi dai? întrebă copilul şi îşi vârî iar degetul în nas.

Kira oftă. Se părea că viaţa în Luncă era un lung şir de trocuri. Nici nu era de mirare că Matt devenise atât de întreprinzător şi şiret. Fata se uită neajutorată la Thomas.

— N-avem nimic să-ţi dăm, îi spuse ea copilului.

Băieţelul o măsură din cap până-n picioare.

— Da' ăla, mi-l dai? zise el, arătând spre medalionul Kirei.

Fata atinse şnurul pe care era atârnată piatra şlefuită.

— Nu! răspunse ea şi degetele i se încleştară protector pe medalion. A fost al mamei mele, nu pot să ţi-l dau.

Spre marea ei surpriză, copilul dădu înţelegător din cap.

— Atunci aia! zise el şi arătă spre părul Kirei.

Fata îşi aduse aminte că dimineaţă îşi strânse părul, aşa cum o făcea adesea, cu o simplă cordeluţă de piele, fără nicio valoare. O scoase repede şi i-o întinse.

Ţâncul o înşfăcă şi o ascunse în buzunar. Părea mulţumit de plată.

— Mama l-a caftit pe Matt de i-a dat sângele, aşa că s-a cărat cu Crenguţă, cică-n călătorie, şi nu se mai întoarce-n Luncă! anunţă băieţelul. Că are prieteni care se-ngrijesc de el acuma şi nu-l bat *niciodată*! Şi-i dau şi de mâncare.

Thomas chicoti:

— Şi-i fac şi baie! adăugă el, dar copilul se holbă la el, neînţelegând cuvântul.

— Despre noi vorbea! spuse Kira. *Noi* suntem prietenii lui! Dar, dacă la noi încerca s-ajungă, unde-i? adăugă ea îngrijorată. A plecat de aici acum două zile și nimeni nu l-a mai văzut de atunci. Știa drumul spre...

Fratele lui Matt o întrerupse:

— S-au dus în altă parte mai întâi. Cică să ia un dar pentru prietenii lui. Adică tu, don'șoară? Și tu? zise el uitându-se spre Thomas.

Kira și Thomas aprobară din cap.

— Matt, cică, un dar face pe oricine să te placă cel mai mult pe lume, ciripi mai departe băieţelul.

Kira oftă, pierzându-și răbdarea:

— Nu, nu-i așa! Un dar, începu ea, însă se lăsă păgubașă. Lasă... Spune-ne unde s-a dus!

— S-a dus să ia niște *albastru*!

— Albastru? Cum adică?

— Nu știu io, don'șoară. Așa a zis Matt. Cică dincolo ăia au albastru și se duce să ia niţel pentru tine.

Femeia reapăru în prag și îl chemă pe copil cu o voce ascuţită și furioasă. Băieţelul fugi în casă. Thomas și Kira plecară înapoi spre sat. Din pragul altor colibe, perechi de ochi îi urmăriră din nou cu privirea. Miasmele Luncii încă pluteau în aerul umed.

Kira îi șopti lui Thomas:

— Când a dispărut Matt, m-am gândit c-o să aflăm că l-au luat și pe el. Ca pe Jo.

— Dacă-l luau, spuse Thomas, aflam noi. L-ar fi adus în Edificiul Consiliului.

Kira dădu din cap că da.

— Da, ca și pe Jo. Dar poate că l-au încuiat și pe el. Ar urî asta!

— Ar găsi el o cale să scape, o liniști Thomas. Dar, adăugă el, ajutând-o pe Kira să ocolească o băltoacă în care

zăcea un şobolan mort, nu cred că asta s-a întâmplat cu Matt. Pe noi ne vor pentru harul nostru. Mă tem că Matt nu se pricepe la nimic!

Kira se gândi la împielițatul de băiat, la generozitatea şi devotamentul faţă de căţel. Se întrebă unde putea fi acum, în călătoria lui pentru a aduce un dar prietenilor săi.

— Of, Thomas, spuse ea. Ba da! Ştie să ne facă să zâmbim şi să râdem.

În locul acela îngrozitor de unde venea Matt nu părea să existe râs şi nimic nu dădea de înţeles că ar fi existat vreodată. Mergând prin noroi şi mizerie, Kira se gândi la râsul contagios al lui Matt. Se gândi şi la puritatea şi limpezimea vocii micuţei cântăreţe şi cum cei doi copii trebuie să fi fost singurele fiinţe care aduceau bucurie în Luncă. Pe Jo o luaseră. Iar Matt fugise.

Se întrebă din nou încotro ar fi putut să o apuce, doar el şi câinele lui, în căutare de albastru.

OPTSPREZECE

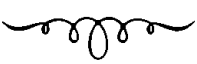

Ziua Adunării se apropia. Tot satul fremăta în aşteptare. Oamenii îşi terminau treburile şi amânau să înceapă altele noi. Kira băgă de seamă că, la ţesătorie, bucăţile de pânză erau împăturite şi aşezate unele peste altele, iar războaiele nu erau pregătite pentru o nouă zi de muncă.

Zarva din sat se domoli, ca şi cum oamenii, adânciţi în ultimele pregătiri pentru Adunare, nu îşi mai pierdeau vremea cu gâlceava obişnuită.

Unii săteni se spălară.

În camera sa, Thomas lustruia toiagul Cântăreţului neîncetat, cu mare grijă. Folosea uleiuri groase şi o cârpă moale. Neted şi auriu, toiagul începuse să strălucească şi să miroasă frumos.

Matt nu se întorsese. Trecuseră multe zile de când dispăruse. Seara, înainte să adoarmă, Kira strângea în mână peticul brodat ce îi risipise fricile de atâtea ori şi îi dăduse răspunsul la multe întrebări. Înfăşura bucăţica de pânză în jurul degetelor şi îşi îndrepta toate gândurile spre Matt. Şi-l imagina pe băieţelul mereu vesel şi îl căuta

cu mintea, încercând să afle unde era și dacă era teafăr. Un sentiment de liniște, de alinare venea dinspre petic. Dar niciun răspuns.

În timpul zilei auzeau uneori vocea micuței cântărețe, Jo. Nu mai plângea. De cele mai multe ori era același cântec monoton, aceleași fraze repetate la nesfârșit. Alteori, însă, părea că i se permiteau câteva clipe doar pentru ea și atunci vocea ei înaltă și sensibilă răsuna în cântece măiestre, ce îi tăiau Kirei răsuflarea cu frumusețea lor.

Noaptea, se furișa cu cheia de lemn și o vizita pe micuță. Jo nu mai întreba de mama, dar se agăța de Kira în întuneric. Împreună spuneau povești și glume în șoaptă, iar Kira îi pieptăna părul înainte de culcare.

— Bat cu peria dac-am nevoie, îi aminti Jo, uitându-se spre tavan.

— Da. Și venim imediat! o asigură Kira, mângâindu-i obrajii delicați.

— Vrei să-ți fac un cântec? întrebă Jo.

— Poate, cândva, îi spuse Kira. Nu acum. Să nu facem zgomot. Rămâne secretul nostru că vin aici, da?

— Fac io cântecu' în capu' meu și ți-l cânt în gura mare într-o zi! spuse Jo.

— Bine! râse Kira.

— Vine Adunarea, zise Jo foarte serioasă.

— Da, știu.

— Au zis că mă pun în față.

— Norocul tău! O să vezi totul de acolo. O să vezi roba frumoasă a Cântărețului, la care am lucrat. Să vezi ce culori minunate!

— Când mă fac io Cântăreață, zise micuța, o să am voie să fac iar cântecele mele. Dacă le-nvăț bine pe alea vechi!

Când Jamison veni în camera ei, Kira îi arătă că terminase reparaţiile la robă. Gardianul păru foarte mulţumit de munca fetei. Întinseră împreună roba pe masa de lucru, întorcând şi desfăcând faldurile şi manşetele, cercetând cusăturile alese şi scenele pe care acestea le zugrăveau îmbinându-se.

— Ai făcut treabă bună, Kira. Mai ales aici! zise el.

Îi arătă o porţiune pe robă. Kira îşi aminti că fusese foarte greu să repare acolo. Deşi era o bucată mică, aşa cum erau toate scenele brodate, de fapt, aceea înfăţişa o serie de clădiri înalte, în nuanţe de gri, ce se dărâmau pe fondul unor explozii uriaşe. Kira potrivise nuanţe de portocaliu şi roşu pentru flăcări şi găsise şi felurite tonuri de gri pentru fum şi pentru conturul clădirilor. Dar cusutul fusese anevoios, căci fata nu ştia ce erau acele clădiri. Nu văzuse niciodată aşa ceva. Edificiul Consiliului, în care locuia şi muncea, era singura clădire înaltă pe care o ştia, iar aceasta era mică faţă de cele înfăţişate pe robă. Înainte de a se nărui, aceste clădiri păreau a se ridica la înălţimi ameţitoare, mai sus decât orice copaci pe care îi văzuse Kira vreodată.

— Asta a fost partea cea mai migăloasă, spuse Kira. Atât de greu! Poate dacă aş fi ştiut mai multe despre clădiri, despre ce s-a întâmplat cu ele...

Kira era stânjenită.

— Poate c-ar fi trebuit să fiu mai atentă la Cântecul Ruinării an de an, mărturisi ea. Întotdeauna mă entuziasmez la început, şi pe urmă mi-o ia mintea razna şi nu mai ascult cu atenţie.

— Erai mică, îi aminti Jamison, iar Cântecul e foarte, foarte lung. Nimeni nu ascultă cu atenţie toate părţile, mai ales copiii.

— Anul ăsta o să fiu atentă! zise Kira. Acum ştiu scenele atât de bine. O s-ascult mai ales partea asta, cu clădirile care cad.

Jamison închise ochii. Fata văzu cum buzele i se mişcă neauzit. Începu să fredoneze şi Kira recunoscu o bucată muzicală din Cântec. Apoi gardianul începu să cânte cu voce tare:

Arzi, lume năpăstuită,
Furnal furios,
Inferno impure –

Bărbatul deschise ochii.

— Cred că asta e bucata, spuse el. E mai lungă, dar nu mai ştiu cuvintele, însă cred că asta-i partea în care se dărâmă clădirile. Dar eu am ascultat, bineînţeles, Cântecul, de mult mai multe ori decât tine.

— Nu pot să-nţeleg cum de ştie Cântăreţul întregul Cântec pe de rost, spuse Kira.

Preţ de-o clipă, fata se gândi să îl întrebe pe Jamison despre copila de la un etaj mai jos, viitoarea Cântăreaţă, pe care o forţau să înveţe interminabilul Cântec al Ruinării. Dar şovăi şi apoi se răzgândi.

— Îl ajută şi toiagul, de bună seamă, spuse Jamison. Dar a început să înveţe când era doar un copil. Acum multă vreme. Şi repetă mereu. În timp ce tu ai reparat roba, el s-a pregătit pentru interpretarea de anul ăsta. Bineînţeles, cuvintele sunt mereu aceleaşi, dar cred că în fiecare an hotărăşte pe ce bucată să pună accent. Tot anul studiază, planifică şi repetă.

— Unde?

— Are apartamentul lui, într-o altă aripă a Edificiului.

— Nu l-am văzut niciodată, doar în timpul Cântecului.

— Nu. Se ţine deoparte.

Se aplecară din nou asupra robei, cercetând cu grijă fiecare secţiune, ca să se asigure că nu-i scăpase nimic Kirei. Un îngrijitor aduse ceaiul şi se aşezară amândoi, discutând

despre robă şi scenele întruchipate pe ea, despre istoria pe care o povestea, despre vremurile de dinaintea Ruinării. Jamison închise din nou ochii şi recită:

Răvăşite-s toate,
Bogo tabal,
Timore toron
To dus îi şi el...

Kira recunoscu versurile, unele dintre favoritele ei, cu toate că nu le înţelegea. Atunci când era mică, sunetele ritmate o fermecau uneori şi o făceau să uite de plictiseală, în timpul interminabilului concert: „*Bogo tabal, timore toron...*" recitase şi ea adesea în gând.

— Ce-nseamnă bucata asta? îl întrebă ea pe Jamison.

— Cred că sunt numele unor locuri de mult dispărute, îi explică el.

— Oare cum arătau? *Timore toron*. Îmi place cum sună.

— Asta-i parte din munca ta, îi reaminti Jamison. Tu foloseşti cusăturile ca să ne aminteşti cum arătau acele locuri.

Kira încuviinţă şi netezi faldurile robei. Găsi din nou porţiunea cu oraşele în ruină, aşezate pe pajişti brodate în nuanţe calde de verde.

Jamison puse pe masă ceaşca de ceai, se duse la fereastră şi se uită afară.

— Muncitorii au terminat. După Adunare, poţi să începi să vopseşti noi fire pentru robă.

Kira se uită la el îngrozită, sperând ca expresia de pe chipul gardianului să îi dea de înţeles că glumea. Dar Jamison era serios. Kira se gândise că, atunci când termina de reparat roba, îşi putea vedea de ale ei, de modelele ce începuseră să capete formă în mintea ei şi pe care abia aştepta să le coasă.

— Dar... se strică roba atât de rău în timpul Cântecului, cât să trebuiască reparată din nou? întrebă ea, încercând să nu lase să se vadă cât de mult o înfiora ideea.

Kira nu voia să-l supere pe Jamison. Era protectorul ei. Dar nu voia nici să repare toată viața veșmântul Cântărețului.

— Nu, nu, o liniști bărbatul. Mama ta era mereu la zi cu reparațiile. Iar tu ai restaurat foarte bine bucățile unde era nevoie. După Cântecul de anul ăsta, probabil că nu va trebui să repari decât vreun fir rupt ici și colo.

— Și-atunci...? întrebă Kira nedumerită.

Jamison îi arătă bucata mare și goală dintre umeri.

— Aici e viitorul! spuse el. Iar tu, cu degetele și firele tale, ne vei spune cum arată.

Privirea gardianului era pătrunzătoare și înflăcărată în același timp.

Fata încercă să-și ascundă șocul.

— Atât de curând?! murmură ea.

Jamison îi mai vorbise despre sarcina asta copleșitoare. Dar Kira se gândise că avea să înceapă când era mai mare, mai... învățată.

— Te-am așteptat vreme îndelungată, zise el și se uită la ea cu asprime, de parcă ar fi prevenit-o să nu îndrăznească să se împotrivească.

NOUĂSPREZECE

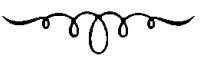

Începu devreme. La răsărit, Kira auzi freamătul mulţimii, deşi camera ei era în cealaltă parte a clădirii. Se îmbrăcă în grabă, îşi trecu peria prin păr şi se duse cât putu de repede în camera lui Thomas, la capătul coridorului. De acolo puteau vedea piaţa cea mare, unde se adunau întotdeauna oamenii.

Spre deosebire de ziua vânătorii, sătenii erau acum potoliţi. Chiar şi copilaşii, de obicei zburdalnici, îşi ţineau mamele de mână şi aşteptau tăcuţi. Zgomotele care o treziseră pe Kira nu erau strigăte sau îmbrânceli, ci doar paşii celor ce veneau de pe uliţele înguste şi se alăturau mulţimii care aştepta să intre în clădire. Dinspre Luncă venea un şuvoi tăcut de oameni, ce îşi ţineau copiii aproape şi îi mânau spre Edificiu. Din direcţia opusă, dinspre satul unde Kira şi mama ei locuiseră, veneau alţii. Pe unii, Kira îi recunoscu. Fratele văduv al mamei, cu băiatul lui, Dan. Mar, fetiţa, nu era cu el. Pesemne că o dăduseră...

În zilele obişnuite, membrii familiei erau care pe unde: părinţii la muncă, iar copiii la joacă, nepăziţi de nimeni.

Dar în ziua aceea, bărbaţii stăteau cu nevestele lor şi copiii cu părinţii. Toată lumea aştepta serioasă începutul Adunării.

— Unde-i toiagul? întrebă Kira, uitându-se în jur.

— L-au luat ieri.

Tot atunci luaseră şi roba. Cu toate că era istovită de muncă, Kirei i se păru goală camera fără robă.

— Coborâm? întrebă fata, deşi gândul de a se alătura mulţimii nu o încânta deloc.

— Nu, au zis că vin să ne ia, zise Thomas. L-am întrebat pe îngrijitorul care mi-a adus micul dejun. Uite! îi arătă el. Acolo, lângă copacul de la ţesătorie! Nu-i mama lui Matt?

Kira urmări cu privirea degetul întins al băiatului şi o zări pe aceeaşi femeie, numai piele şi os, pe care o întâlniseră la coliba dărăpănată. Astăzi, însă, era curată şi îngrijită. Lângă ea, ţinând-o de mână, era băieţelul care semăna atât de bine cu Matt. Erau doar ei doi, niciun alt copil. Nici urmă de Matt. Un val de tristeţe o cuprinse pe Kira. Se simţea ca şi cum pierduse pe cineva drag.

Uitându-se de la fereastră la marea de oameni, Kira recunoscu alte chipuri ici şi colo: femeile de la ţesătorie, fiecare cu bărbatul şi copiii ei; măcelarul, îmbrăcat şi el în haine curate cu ocazia sărbătorii, însoţit de mătăhăloasa lui nevastă şi de fiii lor, doi vlăjgani. Se adunase tot satul. De pe uliţe încă mai soseau întârziaţii.

Un freamăt străbătu mulţimea. Oamenii îşi târşâiau picioarele înainte. Mulţimea se mişca asemenea unei unde iscate de un buştean plutind pe un râu.

— Cred c-au deschis uşile, spuse Thomas, aplecându-se să vadă mai bine.

Urmăriră cum întreg satul, om după om, intră în Edificiul Consiliului. Când, în sfârşit, intraseră cu toţii şi se

auzeau murmure şi zgomot de paşi pe coridoare, un îngrijitor apăru în pragul uşii lui Thomas şi le făcu semn să îl însoţească.

— E timpul, le spuse bărbatul.

Cu excepţia acelei dăţi când aruncase o privire fugară prin uşa întredeschisă, căutându-l pe Jamison, Kira nu mai văzuse sala Consiliului Gardienilor din ziua procesului, cu multe luni în urmă. Lucrurile stăteau cu totul altfel atunci, demult, când intrase în sala întunecoasă şi şchiopătase pe coridorul dintre bănci, singură, înfometată şi înfricoşată.

Păşi în sală sprijinindu-se în baston, ca şi atunci. Dar astăzi era curată, sănătoasă şi nu se temea de nimic. Astăzi, ea şi Thomas intraseră pe o uşă laterală, aproape de scenă şi simţiră cum privirile tuturor îi urmăresc.

Îngrijitorul le arătă trei scaune de lemn, aşezate în partea stângă, chiar lângă scenă. În partea dreaptă, Kira văzu un şir lung de scaune şi îi recunoscu pe membrii Consiliului Gardienilor, deja aşezaţi. Jamison era printre ei.

Amintindu-şi regulile, Kira făcu repede o plecăciune în faţa Obiectului de Cult, aflat pe scenă. Apoi îl urmă pe Thomas şi se aşezară pe două dintre cele trei scaune. Un murmur trecu prin mulţime şi Kira simţi că roşeşte. Nu-i plăcea să fie în centrul atenţiei. Nu voia să stea acolo, în faţa tuturor. Îşi aminti de vocea batjocoritoare a uneia dintre ţesătoare, care, cu doar câteva zile în urmă, îi strigase:

— Nu mai are ea nevoie de noi!

„Nu-i adevărat! Am nevoie de voi toate. Avem nevoie unii de ceilalţi!" se împotrivise Kira în gând.

Uitându-se la spectatorii înghesuiţi unii în alţii, Kira îşi aminti cum, an de an, venise la Adunare împreună cu

mama sa. Stăteau întotdeauna undeva în spate, de unde Kira nici nu vedea, nici nu auzea mare lucru şi era nevoită să îndure spectacolul interminabil, plictisită şi negăsindu-şi locul. Uneori se suia cu genunchii pe scaun şi se uita peste umerii spectatorilor, încercând să îl zărească pe Cântăreţ. Îşi amintea, de asemenea, că mama era întotdeauna foarte atentă şi o ţinea cu blândeţe în loc când se fâţâia pe scaun. Dar Adunarea şi Cântecul erau lungi şi greu de înţeles pentru copiii mici.

Mulţimea adunată în sală, care până atunci se foise şi şopocăise, amuţise când Kira şi Thomas intraseră şi se aşezaseră pe locurile lor. Toată lumea aştepta. În cele din urmă, gardianul-şef, un bărbat de patru silabe, pe care Kira nu-l mai văzuse din ziua procesului şi al cărui nume nu şi-l amintea (Bartholomeu, parcă?) se ridică. Se îndreptă spre spaţiul din faţa scenei şi începu ritualul care deschidea întotdeauna ceremonia.

— Începe Adunarea! anunţă gardianul-şef.

Arătă apoi spre scenă şi, făcând o plecăciune, adăugă:

— Slavă Obiectului!

Întreaga audienţă se aplecă respectuos spre micuţa cruce de lemn.

— Vă prezint Consiliul Gardienilor! continuă el şi arătă spre grupul de bărbaţi.

Gardienii, inclusiv Jamison, se ridicară în picioare toţi deodată. Emoţionată, Kira nu-şi putea aminti dacă spectatorii trebuiau să aplaude în momentul acela al ceremoniei. Liniştea domnea însă peste mulţime. Câteva capete se plecară în semn de respect faţă de Consiliu.

— Vi-l prezint, pentru întâia oară, pe Cioplitorul viitorului! zise gardianul şi arătă spre Thomas.

Thomas părea încurcat.

— Ridică-te! îi şopti Kira, intuind că asta se cuvenea să facă.

Băiatul se ridică stângaci, mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt. Capetele spectatorilor se plecară din nou, în semn de respect. Thomas se aşeză la loc.

Kira ştia că ea urma, aşa că-şi luă bastonul şi se pregăti să se ridice.

— V-o prezint, pentru întâia oară, pe Cusătoreasa robei, făuritoarea viitorului!

Kira se ridică în picioare şi încercă să stea cât de dreaptă putu, salutându-i pe cei ce îşi plecau capetele în cinstea ei. Apoi se aşeză.

— V-o prezint, pentru întâia oară, pe Cântăreaţa viitorului! Într-o bună zi, ea va purta roba!

Ochii sătenilor se îndreptară spre uşa laterală, care se deschise. Kira văzu cum doi îngrijitori o împinseră uşurel pe Jo în sală, arătându-i scaunul gol. Fetiţa, îmbrăcată într-o rochiţă nouă, dar simplă, fără podoabe, părea derutată şi nesigură. Dar când dădu cu ochii de Kira care, surâzătoare, îi făcu semn să vină, fetiţa se grăbi bucuroasă spre scaunul gol.

— Nu te aşeza încă! îi şopti Kira. Rămâi în picioare şi uită-te spre sală. Fruntea sus!

Cu un surâs timid şi frecându-şi stânjenită glezna unui picior cu talpa celuilalt, Cântăreaţa viitorului privi marea de oameni. Zâmbetul ei, şovăitor la început, căpătă repede încredere şi deveni contagios. Kira văzu cum lumea începe să zâmbească, la rândul ei.

— Acum poţi să te aşezi, îi şopti ea lui Jo.

— Stai! şopti Jo, la rândul ei.

Fetiţa ridică o mână şi îşi flutură degetele spre audienţă. Un râs îngăduitor străbătu mulţimea.

Apoi Jo se întoarse şi se cocoţă cu genunchii pe scaun.

— Le-am făcut un pic cu mâna! îi zise ea Kirei.

— Şi, în sfârşit, vi-l prezint pe Cântăreţul nostru, purtătorul robei! anunţă gardianul-şef, când mulţimea se potoli.

Cântăreţul intră în sală, îmbrăcat cu magnifica robă şi ţinând în mâna dreaptă toiagul sculptat. Mulţimea scoase un strigăt de uimire. Îl vedeau pe Cântăreţ şi vedeau şi roba, de bună seamă, în fiecare an. Dar anul acesta, veşmântul arăta diferit, după toată strădania Kirei de a repara broderiile străvechi. În timp ce Cântăreţul se îndrepta spre scenă, faldurile robei străluciră în lumina torţelor. Culorile scenelor brodate luceau magnific. Nuanţe de auriu şi galben pal, ce se adânceau în tonuri vibrante de portocaliu; nuanţe de roşu, de la cel mai pal roz până la cel mai întunecat rubiniu; verde în zeci de tonuri. Împletite în cusături complicate, toate spuneau istoria lumii şi a Ruinării ei. Când Cântăreţul se întoarse pentru a urca treptele spre scenă, Kira văzu porţiunea mare şi goală de pe spatele robei, golul pe care ea fusese aleasă să îl umple. Viitorul pe care ea fusese aleasă să îl zugrăvească.

— Ce se-aude? întrebă Thomas.

Kira nu băgase de seamă, absorbită cum era de robă, cu broderiile ei iscusite şi tot ce însemnau ele. Dar acum auzi şi ea: un sunet înfundat, un zăngănit ca de metal, înăbuşit şi cadenţat. Apoi încetă. Apoi iar se auzi! Un zornăit hârşâitor.

— Nu ştiu... zise ea nedumerită.

Cântăreţul făcu o plecăciune scurtă în faţa Obiectului de Cult, apoi se întoarse cu faţa spre spectatori. Pipăi toiagul ca pe un talisman. Încă nu avea nevoie de ajutorul lui. Faţa îi era ca încremenită, lipsită de expresie. Bărbatul închise ochii şi trase adânc aer în piept.

Zgomotul misterios nu se mai auzea. Kira ascultă cu atenţie, dar zornăitul se oprise. Se uită spre Thomas şi dădu din umeri, apoi se sprijini de speteaza scaunului, pregătindu-se să asculte concertul. Aruncă o privire spre

Jo şi văzu că fetiţa închisese ochii, iar buzele ei rosteau tăcute primele cuvinte ale Cântecului.

Cântăreţul ridică un braţ, iar Kira, cunoscând atât de bine roba acum, ştiu că le arăta mâneca pe care era brodată originea lumii; separarea uscatului de mare, apariţia peştilor şi a păsărilor. Totul era brodat cu cusături minuscule pe bordura mânecii stângi, ridicată acum în aer de braţul întins al Cântăreţului. Fata văzu privirile admirative ale spectatorilor copleşiţi de frumuseţea robei, pe care o vedeau doar o dată pe an, şi se simţi mândră de munca ei.

Bărbatul începu să cânte cu o voce puternică, de bariton. Cântecul începea fără melodie, doar cu un soi de recitare. Apoi notele muzicale îşi făceau încet, încet, intrarea: fraze lirice lente, pe un ton care urca, urmate de fraze mai puternice, cu un ritm mai rapid. Cântecul prindea viaţă încet, întocmai precum lumea la începuturile sale. Totul începea cu naşterea lumii, în urmă cu atât de multe secole:

La început...

DOUĂZECI

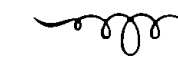

Thomas o înghionti uşor şi îi făcu semn să se uite la Jo. Fetiţa, atât de plină de neastâmpăr mai devreme, adormise buştean pe scaunul mare.

Era aproape ora prânzului şi Cântecul răsuna deja de ore întregi. Probabil că mulţi dintre copilaşii din sală adormiseră, ca şi Jo.

Kira se miră că nu se simţea nici somnoroasă, nici plictisită. Pentru ea, Cântecul era ca o călătorie printre falduri brodate. În timp ce Cântăreţul intona, arătând mulţimii cusăturile robei, fata îşi aminti fiecare scenă şi zilele de trudă, alegerea firelor din grămada de la Annabella, căutarea nuanţelor potrivite. Deşi asculta cu atenţie, Kira nu putea să nu se gândească din când în când la munca pe care trebuia să o înceapă în curând. Firele bătrânei boiangioaice aproape se terminaseră, iar Annabella nu mai era printre ei, aşa că fata spera cu disperare că îşi va aminti tot şi va putea pregăti vopselele de una singură. Thomas îi tot repeta ierburile şi culorile pe care le dădeau, citindu-i de pe hârtiile unde le notase.

Spre surprinderea ei, Kira băgase de seamă, dar nu spusese nimănui, nici măcar lui Thomas, că învăţase singură să citească multe dintre cuvinte. Urmărind degetul băiatului pe litere, observase într-o bună zi că „drobiţă" şi „drăgaică" începeau, amândouă, cu o rotunjime lipită de o linie ca o nuia şi se terminau, de asemenea, cu acelaşi semn cu căciuliţă. Era ca un joc pentru ea, să potrivească în minte semnele cu sunetele. Un joc interzis, cu siguranţă, dar Kira încerca adesea să-i pătrundă tainele când Thomas nu se uita şi, încet, încet, începuse să-i înţeleagă regulile.

Cântăreţul ajunsese la o bucată liniştită acum – acele vremuri de după un mare dezastru, după ce satele fuseseră înghiţite de mari întinderi de gheaţă, înfăţişate prin cusături în alb şi gri atât de mici, încât nu se distingeau una de alta, ci se îmbinau în suprafeţe netede şi lucioase. Kira văzuse gheaţă foarte rar, doar uneori în lunile reci, când lapoviţa se abătea asupra satului, rupând crengile copacilor, şi pârâul îngheţa la mal. Dar îşi amintea ce urgie aducea cu ea şi, când lucrase la acea bucată din robă, se bucurase să vadă verdele iţindu-se din nou la marginile gheţii distrugătoare şi prinzând viaţă într-o nouă secţiune, în care cusăturile arătau, din nou, vremuri de pace şi prosperitate.

Cântăreţul trecuse la partea plină de verde şi viaţă, melodioasă şi liniştitoare, calmul de după potopul de gheaţă, ce îi făcuse vocea aspră şi neînduplecată.

Thomas se aplecă din nou spre fată şi o înghionti. Kira se uită la Jo, dar fetiţa nu se mişcase.

— Pe culoar, în dreapta! îi şopti Thomas.

Kira se uită, dar nu văzu nimic.

— Uită-te! murmură Thomas.

Cântăreţul continuă. Kira se uită spre şirurile de bănci din dreapta. Şi, deodată, văzu: ceva se mişca încet printre

spectatori, oprindu-se din când în când şi aşteptând, furişându-se apoi mai departe prin mulţime.

Capetele oamenilor o împiedicau să vadă ce era. Kira se aplecă uşor spre dreapta, încercând să se uite printre spectatori şi atentă să nu dea de înţeles Consiliului Gardienilor că se întâmpla ceva în sală. Aruncă o privire spre Consiliu, dar erau cu toţii atenţi la concert.

Silueta se mişcă din nou în umbră şi Kira văzu că mica făptură ce se strecura printre scaune era umană. Mergea în patru labe, ca un animal la pândă. Oamenii de pe margine începură să bage şi ei de seamă, dar încercau să fie atenţi la spectacol. Un freamăt se iscă, capete se întoarseră, lumea aruncă priviri rapide, surprinse în jur. Mogâldeaţa se furişă mai departe, apropiindu-se de primul rând. Pe măsură ce se apropia, Kirei îi fu tot mai uşor să o urmărească fără să îşi schimbe poziţia, căci scaunele lor erau chiar lângă scenă. În cele din urmă, intrusul ajunse la rândul întâi, se opri, se lăsă pe vine şi se uită spre scenă, spre Kira, Jo şi Thomas, rânjind. Kira simţi că îi sare inima din piept.

„Matt!"

Nu îndrăzni să scoată un sunet, dar buzele ei rostiră mut numele băiatului.

Matt îşi flutură degetele în semn de salut.

Cântăreţul îşi mută degetele mai sus pe toiag, căutând scena următoare, apoi continuă.

Bucuros, Matt îi arătă ceva în palmă. Dar lumina era prea slabă şi Kira nu reuşi să deslueşească nimic. Băieţelul ridică triumfător obiectul, ţinându-l între degetul mare şi arătător. Fata dădu din cap, făcându-i semn că nu vede ce îi arată. Apoi, simţindu-se vinovată că nu urmăreşte concertul, se întoarse spre scenă şi Cântăreţ. Ştia că, în curând, aveau să întrerupă spectacolul pentru pauza de

prânz şi se gândi cum să găsească o cale să ajungă la Matt, să vadă ce îi tot arăta.

Kira ascultă vocea Cântăreţului, care intona melodia senină a recoltelor bogate şi a petrecerilor de sărbătorire. Partea aceea a Cântecului se potrivea de minune cu sentimentele fetei, bucuroasă şi uşurată că Matt se întorsese viu şi nevătămat.

Când se uită din nou spre mulţime, Matt se făcuse nevăzut.

— Are voie micuţa Cântăreaţă să mănânce cu mine şi cu Thomas?

Adunarea se întrerupsese pentru lunga pauză de prânz şi odihnă. Îngrijitorul cugetă un pic la întrebarea Kirei, apoi fu de acord. Ieşind pe uşa laterală, aceeaşi pe care intraseră, Kira şi Thomas, împreună cu Jo, merseră în camera Kirei şi aşteptară să li se aducă prânzul. Afară, în piaţă, oamenii mâncau merindele aduse de acasă şi sporovăiau despre Cântec. Toată lumea aştepta cu nerăbdare următoarea parte, cea despre război, conflicte şi moarte. Kira îşi aminti petele de sânge, cusute cu fir de un roşu aprins. Alungă gândul.

În timp ce Thomas şi Jo începură să mănânce din prânzul bogat ce fusese adus pe o tavă, fata plecă spre camera lui Thomas, zicându-şi că poate zăreşte în mulţime, de la fereastră, un băieţel cu feţişoara murdară, însoţit de un câine cu coada strâmbă.

Dar nu era nevoie să caute. O aşteptau în camera lui Thomas.

— Matt! strigă Kira.

Îşi lăsă bastonul deoparte, se aşeză pe marginea patului şi îl îmbrăţişă. Creangă ţopăia la picioarele ei, lipindu-şi bucuros nasul şi limba umede de gleznele ei.

— Am bătut cale lungă rău! îi spuse Matt mândru.

Fata îl adulmecă şi zâmbi:

— Şi nu te-ai spălat deloc cât ai fost plecat! Nici *măcar* o dată!

— N-aveam vreme de spălat! rânji Matt. Ţi-am adus un dăruleţ! spuse el încântat, cu ochii strălucind.

— Asta voiai să-mi arăţi în timpul Adunării? Nu vedeam de acolo.

— Două ţi-am adus! Unu' mare şi unu' mic. Ăla mare-i pe drum. Ăla mic îi aci, în buzunaru' meu.

Matt bägă mâna adânc în buzunar şi scoase o grămăjoară de alune şi o lăcustă moartă.

— A, e-n partea ailaltă!

Puse lăcusta pe podea, lângă Creangă. Căţelul o înhăţă repede şi o hăpăi, cu un crănţănit care îi strânse Kirei stomacul. Alunele se rostogoliră sub pat. Băieţelul bägă mâna în celălalt buzunar, scoase triumfător ceva şi i-l întinse Kirei.

— Na!

Curioasă, Kira luă obiectul împăturit şi scutură de pe el bucăţile de frunze moarte şi ţărâna. În timp ce Matt se uita, bucuros peste poate şi mândru nevoie mare, fata despături darul şi îl ridică în lumină. O bucată de pânză murdară şi boţită. Nimic mai mult. Şi, totuşi, peticul acela mizerabil era *totul*!

— Matt! zise Kira uluită, cu vocea gâtuită de emoţie. Ai găsit albastru!

Matt radia de bucurie.

— Da, acolo unde a zis.

— Cine-a zis?

— Baba care făcea culori. A zis că *dincolo* au albastru.

Băieţelul dansa de bucurie.

— Annabella? Da, mi-aduc aminte. Aşa a zis!

Kira netezi bucata de pânză pe masă şi o cercetă îndeaproape. Era de un albastru intens, uniform. Culoarea cerului, a păcii.

— De unde ai ştiut unde să cauţi, Matt? Cum de-ai ştiut unde să te duci?

Băiatul ridică din umeri rânjind:

— Am băgat la cap unde a arătat baba cu mâna. Şi m-am dus acolo. Am dat de-o cărare. Da-i departe rău!

— Şi-i periculos prin pădure, Matt!

— Nu-i nimica de speriat în pădure, zise băieţelul.

„Nu-s fiare!" îşi aminti Kira spusele Annabellei.

— Io şi Crenguţă am mers zile în şir. Crenguţă a halit gâdigănii, io nişte mâncare de la...

— ...de la maică-ta, îl întrerupse Kira.

Matt dădu din cap că da, cu o privire vinovată.

— Da' nu mi-a ajuns. Am mâncat numa' alune dup-aia. Da' mâncam io şi gâdigănii dacă trebuia! se lăudă el.

Kira îl asculta distrată, în timp ce continua să netezească peticul albastru. Îşi dorise atât de mult albastru. Iar acum era acolo, în mâinile ei.

— P-ormă, când am ajuns acolo, oamenii ăia mi-au dat mâncare. Au o grămadă!

— Dar n-au băi, îl tachină Kira.

Matt îşi scărpină demn un genunchi murdar şi se prefăcu a nu o auzi.

— Ce s-au mai minunat când m-au văzut! Da' mi-au dat mâncare gârlă. Şi lu' Crenguţă. Le-a plăcut de el!

Kira se uită la cătel, care adormise, şi-l dezmierdă drăgăstos cu vârful piciorului.

— Sigur că le-a plăcut... Toată lumea îl iubeşte pe Creangă! Dar, Matt?

— Ce-i?

— Cine sunt *ei*? Oamenii care au albastru?

Matt dădu nepăsător din umerii subţiri şi se încruntă uşor:

— Nu ştiu, zise el. Îs frânţi toţi, oamenii ăia, unu' nu-i întreg. Da' au multă mâncare. Şi-i linişte p-acolo, e frumos.

— Cum adică frânţi?

Băieţelul arătă spre piciorul fetei.

— Ca tine, aşa. Unii nu merg bine. Alţii-s frânţi prin alte părţi. Da' nu toţi. De-aia or fi aşa buni şi tăcuţi, fiindcă-s rupţi?

Nedumerită de descrierea lui Matt, Kira nu răspunse. „Durerea te face mai puternică!", îi spusese mama. Nu zisese „mai tăcută" sau „mai bună".

— Da' ce să mai încoa' şi-ncolo, continuă Matt. Au albastru, asta-i sigur! Sută la sută!

— Sută la sută... repetă Kira.

— Acuma-ţi place de mine mai mult, da? zise Matt cu gura până la urechi, iar Kira izbucni în râs şi îi spuse că îl plăcea mai mult decât pe oricine altcineva.

Matt se smulse din braţele fetei şi se duse la fereastră. Se ridică pe vârfuri şi se uită afară. Piaţa era încă plină de lume, dar băieţelul părea că se uită la ceva dincolo de mulţime. Se încruntă.

— Îţi place albastru? întrebă el.

— Îmi place foarte mult, Matt! spuse fata cu însufleţire. Mulţumesc!

— Ăsta-i daru' mic. Ăla mare vine mai încolo un pic, zise el, cu ochii încă aţintiţi undeva, afară. Da' nu chiar acuma, mormăi el.

Apoi se întoarse spre Kira:

— Dacă mă spăl, îmi dai de mâncare? întrebă el.

După-amiază, fură chemaţi pentru a doua parte a Adunării, aşa că îi lăsară pe Matt şi Creangă în camera lui Thomas. De data aceasta intrară în sală şi se aşezară pe locurile lor fără prea mult protocol. Nu era nevoie ca gardianul-şef să îi prezinte din nou sătenilor.

Dar Cântăreţul, arătând odihnit după pauza de prânz, îşi făcu din nou intrarea cu mare pompă. Ajuns lângă scenă, îşi ridică toiagul şi audienţa aplaudă, în semn de apreciere a interpretării remarcabile de dimineaţă. Chipul său era la fel de neclintit ca şi dimineaţă. Niciun zâmbet, nici urmă de mândrie. Stătea acolo pur şi simplu, privindu-şi pătrunzător spectatorii, cei pentru care Cântecul era întreaga istorie, istoria izbânzilor şi a nereuşitelor, a greşelilor omenirii, dar şi povestea noilor încercări şi speranţe. Kira şi Thomas aplaudară şi ei, iar Jo bătu din palme cu însufleţire, imitându-şi prietenii.

În vacarmul aplauzelor, Cântăreţul începu să urce scările spre scenă. Kira se uită spre Thomas. Auzise şi el. Zgomotul înfundat, zornăitul metalic. Acelaşi pe care îl auziseră de dimineaţă, înainte să înceapă spectacolul.

Kira se uită descumpănită în jur. Nimeni altcineva nu părea să fi auzit zornăitul înfundat şi greu. Sătenii îl urmăreau pe Cântăreţ, care trase adânc aer în piept, pregătindu-se să înceapă. Se duse spre centrul scenei, închise ochii şi pipăi Toiagul, căutând cu degetele locul de unde trebuia să înceapă. Se legăna uşor.

„Iar!" Kira auzi din nou zgomotul. Apoi, din întâmplare şi preţ de-o clipă, văzu! Îşi dădu seama îngrozită de unde anume venea acel sunet. În sală se lăsase o linişte deplină. Începu partea a doua a Cântecului.

DOUĂZECI ŞI UNU

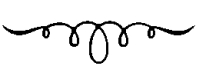

— Kira, ce-ai păţit? Spune-mi! întrebă Thomas, urcând după ea pe scări.

Adunarea se terminase, în sfârşit. Jo fusese luată de îngrijitori, dar nu înainte să aibă un alt moment de glorie.

La finalul lungii după-amiezi, când spectatorii se ridicaseră în picioare şi cântaseră în cor magnificul *Amin. Aşa să fie!* care încheia întotdeauna Cântecul, Cântăreţul o chemase pe micuţa Jo pe scenă. Deşi copila se tot foise şi moţăise în acele plictisitoare ore, se uită la Cântăreţ cu interes şi, când pricepu că o chema lângă el, se dădu jos de pe scaun şi fugi entuziasmată pe scenă. Radiind de fericire, micuţa făcuse cu mâna mulţimii, iar spectatorii, uşuraţi că nu mai trebuie să fie serioşi, fluierară şi tropăiră în semn de mulţumire.

Kira rămase nemişcată şi tăcută, copleşită de ceea ce tocmai văzuse, de frică şi tristeţe laolaltă.

Cu inima grea de teamă şi durere, fata plecă şchiopătând pe scări spre camera ei, cu Thomas după ea, care o tot ruga să-i zică ce se întâmplase. Fata trase adânc aer în piept şi se pregăti să-i spună ce văzuse.

Ajunşi la etaj, în capul scărilor, îl văzură pe Matt pe coridor, în faţa uşii Kirei. Zâmbea larg şi ţopăia nerăbdător de pe un picior pe altul.

— A venit! Dăruleţul mare!

Kira intră în cameră şi se opri lângă uşă. Se uită curioasă la străinul obosit, aşezat pe scaunul ei. Uitându-se la picioarele lui lungi, fata îşi dădu seama că era destul de înalt. Avea părul cărunt pe alocuri, dar nu era bătrân. „Trei silabe..." îşi zise ea, încercând să-şi dea seama ce era cu el şi de unde venise. Da, trei silabe, părea de-o vârstă cu Jamison. „Sau de-o vârstă cu fratele mamei", se gândi Kira.

Îi dădu un cot lui Thomas:

— Uite! îi şopti ea, arătându-i cămaşa largă a bărbatului. *Albastru!*

Auzind vocea Kirei şi izbucnirile de bucurie ale lui Matt, intrusul se ridică şi se întoarse cu faţa spre ei. Kira se întrebă de ce oare nu se ridicase în picioare când intraseră în cameră. Era un gest firesc şi de aşteptat chiar şi din partea celui mai nepoliticos străin, iar bărbatul părea prietenos, curtenitor şi zâmbea. Îşi dădu însă repede seama că era orb. Faţa îi era desfigurată de cicatrice care îi brăzdau fruntea şi unul dintre obraji, iar ochii îi erau opaci şi orbi. Kira nu mai văzuse pe nimeni lipsit de vedere până atunci, deşi auzise că se întâmpla, fie în accidente, fie din cauza vreunei boli. Dar oamenii cu beteşuguri nu foloseau la nimic, aşa că erau întotdeauna duşi pe Câmp.

Cum de era în viaţă orbul ăsta? Unde-l găsise Matt?

Şi de ce era aici?

Matt încă ţopăia vesel.

— L-am adus! strigă el fericit.

Atinse brațul bărbatului, ca și cum ar fi vrut să fie sigur.

— Io te-am adus, da?

— Da, tu m-ai adus! spuse bărbatul pe un ton afectuos. Ai fost o călăuză nemaipomenită. M-ai adus aproape tot drumul.

— Taman de dincolo l-am adus! spuse Matt, întorcându-se spre Kira și Thomas. Da' la sfârșit a vrut să vină singur. I-am zis să-l țină pe Crenguță de ajutor, da' el nu și nu, cică vine singur. Și d-aia mi-a dat peticu', să-ți aduc primu' dăruleț. Vezi?

Matt trase de cămașa bărbatului și îi arătă Kirei pe poale locul de unde omul rupsese o bucată.

— Îmi pare rău, spuse Kira politicoasă și ușor stânjenită. Ți-ai stricat cămașa...

— Mai am și altele, zise bărbatul zâmbind. Voia atât de mult să-ți aducă darul. Iar eu am simțit nevoia să-ncerc să găsesc singur drumul. Am mai fost aici, dar a trecut atât de mult de-atunci!

— Și uite! strigă Matt cu însuflețire.

Băiețelul era de nestăpânit, țopăia de fericire ca un cățeluș. Ridică un săculeț de pânză de pe podea, i-l arătă Kirei și îi desfăcu băierile.

— Acuma niște apă ar trebui, zise el, scoțând cu grijă câteva plante din săculeț. Da' or să fie bine. Se trezesc ele cu nițică apă. Da' ghici ce! zise el întorcându-se spre bărbatul orb și trăgându-l de mânecă, să se asigure că îl ascultă.

— Ce? întrebă omul, părând amuzat.

— Kira are apă aci! Nu trebuie să mergem la râu s-aducem! Uite-aci, dacă deschid ușa asta, să vezi cum iese apă de-acolo!

Matt se duse repede la ușa băii și o deschise.

— Bine, Matt, atunci ia plantele și dă-le să bea apă, îi spuse bărbatul.

Se întoarse apoi spre Kira şi fata îşi dădu seama că omul, în întunericul lui, îi simţea prezenţa.

— Ţi-am adus drobuşor, îi explică bărbatul. Planta din care noi facem vopsea albastră.

— Cămaşa... ce frumoasă e! murmură Kira, iar bărbatul zâmbi din nou.

— Matt mi-a zis că are aceeaşi culoare ca cerul într-o dimineaţă de vară, spuse el.

— Da, aşa-i! întări Kira.

— Ca florile de volbură, cred, adăugă bărbatul.

— Adevărat! Dar cum...

— Nu m-am născut orb. Îmi amintesc multe.

Auziră sunetul apei în baie.

— Matt, să nu le îneci! strigă bărbatul. Drumu-i prea lung să ne întoarcem după altele!

Apoi, întorcându-se spre Kira, continuă:

— Mi-ar plăcea să-ţi mai aduc, bineînţeles. Dar nu cred că vei avea nevoie.

— Ia loc, te rog, spuse Kira. O să cer să ni se aducă nişte mâncare. Oricum e ora cinei.

Deşi năucită de vizita neaşteptată, fata încercă să nu uite de regulile de bună purtare. Bărbatul îi adusese un dar de mare valoare. De ce făcuse asta, nu putea pricepe. Trebuie să-i fi fost tare greu să bată atâta drum, fără să vadă pe unde merge şi având drept călăuză doar un băieţel sprinţar şi un căţel cu coada strâmbă.

Iar la sfârşitul călătoriei, Matt o luase înainte cu peticul de pânză albastră şi bărbatul orb fusese nevoit să găsească singur drumul. Cum de fusese posibil?

— O să chem îngrijitorii să le spun, zise Thomas.

Bărbatul tresări îngrijorat când auzi vocea lui Thomas pentru întâia oară.

— Cine e? întrebă el.

— Locuiesc la capătul coridorului, răspunse Thomas. Eu cioplesc toiagul Cântăreţului, în timp ce Kira lucrează la robă. Poate că nu-nţelegi despre ce vorbesc... Adunarea asta, tocmai s-a terminat, e foarte imp...

— Ştiu ce e, îl întrerupse bărbatul. Ştiu prea bine. Te rog, nu-i chema cu mâncare, zise el cu hotărâre. Să nu afle nimeni că sunt aici.

— Mâncare? zise Matt, ieşind din baie.

— Le spun s-aducă tăvile în camera mea şi n-o să ştie nimeni că eşti aici. Putem împărţi mâncarea mea şi a Kirei, spuse Thomas. Oricum e mereu prea multă.

Kira dădu din cap cu convingere, iar Thomas plecă să cheme îngrijitorii. Matt o zbughi după el, dornic să ajungă repede la mâncare.

Fata rămase singură cu străinul în cămaşă albastră. Omul părea foarte obosit. Kira stătea pe marginea patului, cu faţa spre el şi se frământa încercând să-şi dea seama ce să zică, ce întrebări se cuvenea să pună.

— Matt e un copil bun, spuse ea după o clipă, dar, în zburdălnicia lui, uită lucruri importante. De pildă, nu ţi-a zis numele meu. Mă cheamă Kira.

Bărbatul dădu din cap că ştie.

— Ştiu, mi-a spus totul despre tine, zise el.

Kira amuţi iar. Într-un târziu spuse:

— Nu mi-a zis cine eşti *tu*!

Ochii orbi ai bărbatului rămaseră aţintiţi undeva în gol, dincolo de Kira. Încercă să spună ceva, dar se bâlbâi, trase adânc aer în piept şi se opri.

— Se întunecă, zise el într-un târziu. Sunt cu faţa spre fereastră, simt că lumina se schimbă.

— Da...

— Aşa am reuşit să găsesc drumul până aici, după ce Matt m-a lăsat la marginea satului. Ne gândisem s-aşteptăm şi

să sosim noaptea, pe întuneric. Dar, cum nu era nimeni pe-afară, am zis că suntem în siguranţă şi pe lumină. Matt şi-a dat seama că-i ziua Adunării.

— Da, spuse Kira. A-nceput de dimineaţă, devreme.

„Nu vrea să-mi spună cine e..." îşi zise fata.

— Îmi amintesc Adunările. Şi poteca mi-o amintesc. Bine, au crescut copaci pe marginea ei, între timp. Le-am simţit umbrele. Lumina şi umbra m-au ajutat să nu m-abat de la drum.

Omul zâmbi uşor forţat:

— Am simţit şi mirosul de la măcelărie.

Kira chicoti.

— Şi, după ce-am trecut de ţesătorie, am simţit mirosul pânzelor, ba chiar şi pe-al lemnului războaielor. Dacă femeile ar fi fost azi la lucru, aş fi recunoscut şi zgomotele, continuă el şi, cu limba pe cerul gurii, imită sunetul surd şi repetitiv al suveicii şi apoi fâşâitul firelor ce se îmbinau în ţesături. Şi, uite-aşa, am ajuns aici de unul singur. Matt m-a aşteptat afară şi m-a adus în camera ta.

Kira aşteptă, apoi se hotărî să întrebe:

— De ce?

Bărbatul îşi atinse faţa. Îşi trecu degetele peste frunte, pipăind marginile cicatricelor. Apoi mâna coborî pe obraz, pe gât şi scoase de sub cămaşa albastră un şnur din piele. Îl ridică şi i-l arătă Kirei, iar fata văzu cum atârna de el o jumătate de piatră şlefuită, întocmai ca medalionul ei.

— Kira, spuse el, deşi nu mai era nevoie să-i explice nimic, căci fata înţelesese. Sunt Christopher, tatăl tău!

Kira se holbă la el, nevenindu-i să creadă. Îl privi drept în ochii goi şi văzu că încă mai puteau plânge.

DOUĂZECI ŞI DOI

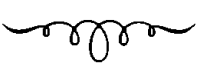

Tatăl Kirei plecă să doarmă într-un loc ferit, unde îl duse Matt. Dar, înainte să plece, îi spuse fetei povestea lui.

— Nu, n-au fost fiare, îi răspunse el la primele întrebări. Au fost oameni. Nu sunt fiare în pădure, adăugă el.

Vocea îi sunase la fel de sigură ca şi a Annabellei: „Nu-s fiare!"

— Dar... începu Kira.

Ar fi vrut să-i spună ce îi zisese Jamison: „Eram acolo când tatăl tău a fost luat de fiare." Se opri însă şi ascultă mai departe.

— Sunt animale sălbatice, bineînţeles, spuse Christopher. Pe care le vânam pentru hrană. Încă le vânăm... Căprioare, veveriţe, iepuri.

Oftă, apoi continuă:

— A fost o mare vânătoare în ziua aceea. Ne adunasem şi ni se împărţiseră armele. Mie mi-au dat o suliţă. Aveam şi-o bocceluţă cu merinde. Mi-o pregătise Katrina... Ea îmi pregătea întotdeauna mâncarea.

— Da, ştiu, şopti Kira.

Christopher nu păru să o audă. Ochii lui goi parcă priveau înapoi în timp.

— Aştepta un copil, zise el, zâmbind şi făcu un arc cu mâna în dreptul burţii.

Ca prin vis, Kira se simţi dintr-odată mică, cuibărită în arcul descris de mâinile lui, în amintirea despre mama.

— Am mers pe cărările obişnuite. Mai întâi împreună, în grup, apoi ne-am împărţit în perechi şi, în cele din urmă, fiecare a rămas singur, urmărindu-şi prada şi afundându-se în pădure.

— Ţi-era frică? întrebă Kira.

Omul îşi reveni din rememorarea lentă a acelei zile şi zâmbi:

— Nu, deloc. Nu era niciun pericol. Şi eram un vânător iscusit. Unul dintre cei mai buni. Nu mi-a fost niciodată teamă în pădure.

Apoi se încruntă şi zise:

— Ar fi trebuit să fiu mai prevăzător, totuşi. Ştiam că am duşmani. Invidia şi duşmănia domneau peste tot. Aşa era viaţa aici. Poate că încă mai e.

Kira dădu din cap că da. Apoi îşi aminti că omul nu vedea.

— Da, zise ea. Încă mai e.

— Urma să fiu numit în Consiliul Gardienilor, continuă el. O slujbă ce m-ar fi făcut un om cu multă putere în sat şi una la care râvneau mulţi. Poate că de-asta... Cine ştie? A fost întotdeauna atâta vrajbă aici. Cuvinte grele. Nu m-am mai gândit de mult la vremurile alea, dar acum îmi amintesc toate certurile şi mânia... Chiar şi atunci, în dimineaţa aia, când ni s-au împărţit armele...

Kira îl întrerupse:

— Aşa a fost şi acum, de curând, înainte de vânătoare. Am văzut şi eu. Certuri şi încăierări. Aşa-i mereu. Aşa fac bărbaţii.

Christopher ridică din umeri.

— Adică nu s-a schimbat nimic.

— Cum să se schimbe? Ăsta-i mersul lucrurilor pe-aici. Asta învaţă şi copilaşii, să înşface şi să înghiontească. La noi în sat, asta-i singura cale de a căpăta ceva. Şi eu aş fi învăţat să fac la fel, dacă nu era piciorul... zise Kira.

— Piciorul?

Nu ştia. De unde ar fi putut să ştie?

Kira spuse şovăind:

— E... strâmb. Aşa m-am născut. Au vrut să mă ducă pe Câmp, dar nu i-a lăsat mama.

— I-a înfruntat? Katrina?

Faţa lui Christopher se lumină şi bărbatul zâmbi.

— Şi a învins! zise Kira. Tatăl ei era încă în viaţă atunci. O persoană foarte importantă... Aşa mi-a zis. De asta au lăsat-o să mă păstreze. Pesemne s-au gândit că oricum mor repede.

— Dar ai fost puternică!

— Da. Mama zicea că durerea mă face puternică.

Spunând acestea, Kira nu se mai simţi ruşinată de beteşugul ei, ci mândră şi voia ca şi el să fie mândru de ea.

Christopher întinse mâna şi Kira i-o luă într-a ei.

Fata voia să audă povestea până la capăt. Voia să ştie ce se întâmplase. Aşteptă.

— Nu ştiu sigur cine a fost, continuă el. Pot doar să ghicesc. Cineva tare pizmaş... Pesemne că s-a apropiat pe furiş, când păndeam vreo căprioară, şi m-a atacat. Mai întâi mi-a tras o bâtă în cap, de n-am mai ştiut de mine, apoi a tăbărât cu cuţitul. M-a lăsat acolo, aproape mort.

— Dar ai trăit! Ai fost puternic! spuse Kira şi îi strânse mâna.

— Când m-am trezit, eram pe Câmp. Bănuiesc că cioclii m-au dus acolo, cum se obişnuieşte. Ai fost vreodată pe Câmp?

Kira dădu din cap că da, apoi își aminti din nou că bărbatul era orb, așa că răspunse cu voce tare:

— Da.

Trebuia să-i spună când fusese și de ce. Dar nu acum.

— Cred c-aș fi murit acolo, așa cum uneltiseră ei. Nu mă puteam mișca și nu vedeam. Eram amețit și aveam dureri mari. Voiam să mor. Însă, în noaptea aceea, au venit niște străini pe Câmp. Întâi am crezut că erau gropari. Am încercat să le spun că sunt încă viu. Dar când au început să vorbească, mi-am dat seama că erau străini. Foloseau graiul nostru, dar rosteau cuvintele altfel, pe un alt ritm. Așa rănit cum eram și tot mi-am dat seama că nu erau de-ai noștri. Voci alinătoare... Blânde... Mi-au dat să beau ceva, o băutură din plante care mi-a mai potolit durerile și m-a adormit. M-au pus pe o targă din crengi groase și...

— Cine erau? nu se putu abține Kira să întrebe, fascinată de povestea lui.

— Nu știu. Nu vedeam nimic. Ochii mei erau distruși și aproape deliram de durere. Dar le auzeam vocile calde. Așa că am băut ce mi-au dat și m-am lăsat pe mâinile lor.

Kira era uluită. Nu întâlnise în viața ei pe cineva care ar fi făcut asta, nu cunoștea pe nimeni care să fie gata să aline o altă ființă grav rănită. De fapt, nu cunoștea pe nimeni care să *știe* cum să facă asta.

„Poate doar Matt!", își zise fata, aducându-și aminte că băiețelul își oblojise cățelul cu coada ruptă până se făcuse bine.

— M-au cărat cale lungă prin pădure, continuă tatăl. Drumul a durat câteva zile. Mă trezeam, apoi adormeam la loc, iar mă trezeam și tot așa. De câte ori îmi veneam în fire, vorbeau cu mine, mă spălau, îmi dădeau apă și din leacul acela care-mi ostoia durerile. Eram ca într-un vis și nu-mi aminteam ce se-ntâmplase. M-au îngrijit până

m-am întremat şi mi-au spus adevărul: că n-aveam să mai văd vreodată. Dar mi-au spus că mă vor ajuta să-nvăţ să mă descurc în viaţă fără văz.

— Dar cine erau străinii ăştia? întrebă Kira din nou.

— Vrei să spui cine *sunt*, spuse Christopher cu blândeţe. Încă trăiesc. Iar eu sunt unul dintre ei acum. Sunt oameni. Oameni ca mine, schilozi. Lăsaţi să moară.

— Duşi pe Câmp, adică? Oameni de-aici, din sat?

Tatăl Kirei zâmbi.

— Şi din alte locuri... De peste tot. Oameni cu felurite beteşuguri, nu neapărat trupeşti. Unii veniţi de foarte departe. Dac-ai şti prin ce-au trecut în pribegia lor... Şi cei care au ajuns acolo, unde am fost şi eu dus, au întemeiat un sat. Satul meu...

Kira îşi aminti cum descrisese Matt satul, un loc unde trăiau toţi oamenii frânţi.

— Şi se-ajută unii pe alţii, continuă Christopher. *Ne* ajutăm unii pe alţii. Cei care văd mă călăuzesc peste tot. Nu duc niciodată lipsă de ochi. Ologii sunt căraţi.

Fără să vrea, Kira îşi frecă uşor piciorul strâmb.

— Dacă ai nevoie de sprijin, întotdeauna se găseşte un umăr. Sau o pereche de braţe puternice pentru cei ce n-au. Satul vindecării e foarte vechi, continuă el. Oameni schilodiţi încă vin la noi. Iar acum se petrec mari schimbări, căci, între timp, s-au născut copii acolo. Acum avem printre noi oameni tineri, sănătoşi, unii crescuţi acolo şi alţii veniţi doar pentru c-au vrut să împărtăşească modul nostru de a trăi.

Kira încercă să-şi imagineze cum arăta totul.

— Adică e un sat, ca al nostru? întrebă ea.

— Foarte asemănător. Grădini, case, familii... Însă mult mai multă linişte decât aici. Oamenii nu se ceartă, ci împart totul cu ceilalţi şi se-ajută unii pe alţii. Bebeluşii plâng arareori. Iar copiii sunt iubiţi.

Kira se uită la medalionul de piatră ce se odihnea pe cămaşa lui albastră. Îşi atinse propriul medalion.

— Ai familie acolo? întrebă ea şovăind.

— Tot satul mi-e ca o familie, Kira, îi răspunse el. Dar n-am nevastă şi copii. Asta voiai să-ntrebi?

— Da.

— Mi-am lăsat familia aici. Katrina şi copilul pe cale să se nască. Tu, adică, adăugă el zâmbind.

Kira îşi dădu seama că trebuia să-i spună ce se întâmplase.

— Mama... începu fata.

— Ştiu. Katrina a murit. Mi-a spus Matt.

Kira încuviinţă tăcută şi, pentru prima oară după multe luni, începu să plângă. Nu plânsese când murise mama ei. Se ţinuse tare atunci, ca să poată hotărî ce avea de făcut şi ca să meargă mai departe. Acum, însă, lacrimi fierbinţi i se rostogoleau pe obraji şi îşi ascunse hohotind faţa în mâini. Christopher îşi deschise braţele, gata să o îmbrăţişeze, dar fata se întoarse cu spatele.

— De ce nu te-ai întors? întrebă ea într-un târziu, înecându-se şi încercând să se oprească din plâns.

Uitându-se la tatăl ei printre degetele răsfirate, Kira văzu că întrebarea îl duruse.

— Multă vreme, spuse el într-un târziu, nu mi-am putut aminti nimic. Loviturile primite în cap nu m-au ucis, dar mi-au luat memoria. Nu ştiam cine sunt şi de ce mă aflu acolo. Nevasta mea? Casa mea? Nu-mi aminteam nimic. Apoi, încet, încet, pe măsură ce mă vindecam, am început să-mi amintesc. Mici lucruri din trecut. Vocea mamei tale. Un cântec pe care obişnuia să-l cânte:

Noaptea vine,
Culorile se veştejesc
Şi cerurile pălesc,
Albastrul nicicând nu ţine...

Kira tresări la auzul cântecului de leagăn atât de familiar şi începu să murmure versurile împreună cu el.

— Da... Mi-l amintesc! spuse ea.

— Şi rând pe rând, amintirile au revenit. Dar nu mă puteam întoarce acasă. Nu ştiam drumul, eram orb şi slăbit. Şi de-aş fi găsit drumul, moartea mă aştepta la capătul călătoriei. Cei ce mă voiau mort erau încă aici. Aşa că, în cele din urmă, am rămas acolo. Am plâns după tot ce-am pierdut. Mi-am reclădit viaţa în satul vindecării. Fără mama ta. Fără tine... Şi, continuă el, luminându-se la faţă, după mulţi, mulţi ani, a venit un băieţel. Ostenit şi flămând...

— Tot timpu-i flămând, spuse Kira zâmbind uşor.

— Mi-a zis că a bătut atâta cale fiindcă aflase că avem albastru. Voia culoarea pentru o prietenă care învăţase deja să facă toate celelalte culori. Când mi-a povestit despre tine, Kira, am ştiut că eşti fiica mea. Şi că trebuie să mă-ntorc cu el.

Bărbatul se întinse un pic şi căscă:

— Îmi găseşte Matt un loc ferit de dormit când se-ntoarce.

Kira îi luă mâna şi o ţinu îndelung într-a ei. Văzu că bărbatul avea cicatrice până şi acolo.

— Tată, zise ea şovăind, căci nu folosise niciodată cuvântul, n-or să-ţi facă niciun rău.

— Nu, dacă m-ascund, nu! După ce mă odihnesc, plecăm pe furiş. Ne-ajută băiatul să facem rost de mâncare pentru drum. Tu vei fi ochii mei pe cărarea spre casă. Iar eu voi fi picioarele puternice pe care să te sprijini.

— Nu, tată! Uite! strigă Kira cu însufleţire, arătându-i camera.

Apoi, se opri ruşinată:

— Îmi pare rău! Ştiu că nu vezi, dar poţi să simţi... Camera mea, e atât de bună! Mai sunt multe camere ca

asta, un coridor întreg! Toate sunt goale, mai puţin a mea şi a lui Thomas. Poţi să primeşti şi tu una.

Christopher dădu hotărât din cap:

— Nu!

— Tată, nu-nţelegi, ai plecat de mult... Acum am un rost aici, în sat. Şi am un prieten sus-pus, în Consiliul Gardienilor. Mi-a salvat viaţa! Şi are grijă de mine! Of, am atâtea să-ţi spun, dar eşti obosit. Acum nu mult timp, am fost în mare pericol. O femeie, pe nume Vandara, voia să fiu dusă pe Câmp. Şi-am ajuns la judecată. Şi...

— Vandara? Mi-o amintesc. Are cicatrice, nu?

— Da, ea e! zise Kira.

— A fost îngrozitor... când cu cicatricea ei. Îmi amintesc... A dat vina pe copil... Alunecase pe nişte pietre ude şi se agăţase de fusta ei. Femeia a căzut şi a intrat cu bărbia şi gâtul într-o piatră ascuţită.

— Dar lumea zicea că...

— Era doar un copilaş, dar a dat vina pe el. Mai târziu, când a murit otrăvit de leandru, lumea s-a tot întrebat. Unii au bănuit că... oftă Christopher şi se opri. N-a putut nimeni dovedi vreodată... Crudă femeie! Şi zici că s-a întors împotriva ta? Şi c-a fost proces?

— Da, dar pe urmă mi-au dat voie să rămân. Ba chiar mi-au dat un loc de cinste. Am avut un apărător, pe nume Jamison. El are grijă de mine acum, tată, şi îmi verifică munca. Îţi găseşte el şi ţie un loc!

Fericită, Kira îi strânse mâna tatălui, gândindu-se la viitorul lor împreună. Dar dintr-odată, aerul din cameră parcă se împuţinase. Faţa brăzdată de riduri a tatălui se încordă. Bărbatul îşi trase mâna dintr-a fetei.

— Jamison?! Apărătorul tău? zise el.

Christopher îşi atinse faţa plină de cicatrice şi adăugă:

— Da, Jamison a mai încercat şi altă dată să-mi găsească un loc! A-ncercat să mă omoare!

DOUĂZECI ŞI TREI

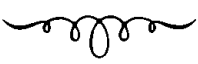

În lumina slabă a lunii, înainte de răsărit, Kira se duse singură în grădina cu ierburi pentru vopsele, amenajată special pentru ea. Acolo plantă drobuşorul, aşezând cu grijă rădăcinile umede în ţărână şi bătând apoi uşor, cu palma, pământul la baza tulpinii.

„Frunze proaspete, primele răsărite din an. Şi apă moale, de ploaie. Aşa se face albastru", repetă Kira în gând ce îi spusese cândva Annabella. Aduse apă dintr-un butoi aflat în şopron şi udă pământul în jurul fragilei plante. Mai era mult timp până la prima recoltă. Iar ea nu avea să mai fie pe-acolo să adune frunzele.

După ce udă plantele, se ghemui, cu genunchii la gură, şi începu să se legene. Soarele se ridica pe cer şi o dâră de lumină rozalie pătă cerul la răsărit. Satul era cufundat în tăcere. Kira încerca să-şi pună gândurile cap la cap, să poată pricepe ce se întâmpla.

Dar nu înţelegea, nimic nu avea sens.

Moartea mamei: bruscă, crudă, o boală ciudată... Asemenea lucruri se întâmplau rar. De obicei, bolile loveau întreg satul şi mureau mulţi oameni.

Poate că fusese otrăvită?

Dar... de ce?

Pentru că o voiau pe ea!

De ce?

Ca să pună stăpânire pe darul ei, pe iscusința ei la cusut.

Și Thomas? Și pe părinții lui la fel? Și pe-ai lui Jo?

De ce?

Ca să ia în stăpânire și darurile lor.

Disperată, Kira rămase cu privirea ațintită asupra grădinii. Plantele străluceau și se legănau în briza dimineții, unele dintre ele încă purtând primii boboci ai toamnei. Acum avea, în sfârșit, drobușor, ca să făurească albastrul atât de mult dorit. Dar altcineva avea să culeagă primele frunze.

Undeva, în apropiere, tatăl ei dormea, refăcându-și puterile ca să se întoarcă, împreună cu fiica sa regăsită, în satul unde vindecătorii trăiau în pace. Aveau să părăsească lumea pe care fata o știa de când se născuse. Kira aștepta cu nerăbdare călătoria. Și nu avea să ducă dorul mizeriei și zarvei pe care le lăsa în urmă.

Avea însă să-i fie dor de Matt și de năzbâtiile lui, își dădu Kira seama cu tristețe. Și Thomas avea să-i lipsească, Thomas cel atât de serios și de sârguincios...

Și Jo. Kira zâmbi aducându-și aminte cum micuța cântăreață le făcea mândră cu mâna celor din sală, în timpul Adunării.

Gândindu-se la Jo, Kira văzu aievea și altceva. În zăpăceala și bucuria iscate de venirea tatălui, uitase cu desăvârșire ce văzuse pe scenă. Dar acum, imaginea îngrozitoare reveni cu toată forța și fetei i se tăie răsuflarea.

Zăngănitul înăbușit pe care îl auzise în timpul concertului. Aproape că îl auzea aievea, un zornăit metalic. Și, la începutul părții a doua a Cântecului, zărise de unde

venea. La final, când ropotele de aplauze curgeau, după ce Jo coborâse veselă de pe scenă, Cântăreţul îşi ridicase puţin roba, pregătindu-se să coboare la rândul său. De pe scaunul ei, aflat aproape de scenă, Kira îi văzuse picioarele. Erau goale şi deformate înfiorător. Gleznele bărbatului erau brăzdate de nenumărate cicatrice, mai multe chiar decât cele de pe chipul tatălui ei. Erau pline de bube şi sânge închegat. Din pielea jupuită şi plină de puroi din jurul cătuşelor care îi prindeau gleznele curgeau pârâiaşe de sânge proaspăt. Cătuşele grele de metal erau prinse între ele cu un lanţ, pe care omul îl târa cu greu după el.

Îşi coborâse apoi poalele veşmântului şi Kira nu mai văzu nimic altceva. Poate că totul fusese în imaginaţia ei? Dar, uitându-se după el cum se îndepărtează, auzise zornăitul lanţului pe podea şi văzuse în urma lui dârele întunecate de sânge.

Aducându-şi acum aminte, Kira pricepu dintr-odată foarte clar ce însemnau toate astea. Era atât de simplu...

Ei, trei – micuţa Cântăreaţă, ce într-o zi avea să îi ia locul Cântăreţului încătuşat; Thomas Cioplitorul, care scria cu trudă pe Toiag istoria lumii cu uneltele sale şi ea, Kira, cea care colora istoria – erau artiştii care puteau crea viitorul cu harul lor.

Kira simţi din nou în vârful degetelor darul, măiestria de a îmbina şi coase culorile în acele scene, de-o uluitoare frumuseţe, pe care le făcuse singură, înainte să i se ceară să brodeze roba. Thomas îi spusese cândva că şi el sculptase în lemn lucruri uimitoare, ce păreau a prinde singure viaţă sub degetele lui. Şi auzi aievea melodia puternică, pătrunzătoare, pe care micuţa Jo o cânta cu vocea ei magică, atunci când era singură în cameră, înainte ca gardienii să o silească să o uite, pentru a-i băga în cap cântecul lor.

Gardienii, cu chipurile lor neînduplecate, nu aveau darul creaţiei. Aveau putere şi viclenie însă, şi găsiseră o cale de a răpi şi folosi darurile altora după cum pofteau. Obligau copiii înzestraţi să făurească viitorul pe care îl gândeau ei, nu pe cel care ar putea fi.

Kira privi îndelung grădina ce fremăta şi se mişca în somn. Văzu drobuşorul găsindu-şi locul între celelalte ierburi, cuibărit acolo unde îl plantase, lângă stratul de drăgaică. „După ce-nfloreşte o dată, de obicei moare", îi spusese Annabella, vorbindu-i despre drobuşor. „Da' se poate-ntâmpla să găseşti vreun mic lăstar în viaţă."

Iar Kira asta plantase, mici lăstari, şi ceva îi spunea că aveau să supravieţuiască. Şi mai ştia şi altceva. Când îşi dădu seama, fata se ridică din iarba umedă şi intră în Edificiu să îl găsească pe tatăl ei şi să îi spună că nu putea fi ochii lui. Că trebuia să rămână.

Matt avea să îl însoţească pe Christopher până acasă.

Noaptea târziu, se întâlniră la marginea potecii care se afunda în pădure, trecea pe lângă casa Annabellei din luminiş şi continua preţ de zile întregi până la satul vindecătorilor. Matt ţopăia, nerăbdător să înceapă călătoria şi mândru de rolul lui de călăuză. Creangă, nerăbdător şi el să pornească din nou la drum, amuşina şi alerga de colo, colo.

— Ştiu io c-o să-ţi fie dor de mine rău de tot, zise Matt. O să fiu plecat mult timp, zic io, că poate or să vrea să mai stau.

Băieţelul se întoarse spre Christopher:

— Au mâncare gârlă aşa, tot timpu'? Şi pentru oaspeţi? Şi pentru căţei?

Christopher zâmbi şi îi făcu semn că da.

Apoi Matt o luă pe Kira deoparte şi îi şopti, cu aerul că îi dezvăluie un mare secret:

— Nu te ia nimeni de nevastă schiloadă aşa, spuse el încet, cu părere de rău.

— N-are nimic, Matt! îl asigură ea.

Băieţelul o trase de mânecă şi îi spuse:

— Ştii, oamenii ăia, ăia frânţi de-acolo, se mărită. Şi-am văzut io un băiat, de două silabe, ca tine, şi nici nu era betejit deloc. Io cre' că poţi să te măriţi cu el, dacă vrei! încheie Matt pe un ton solemn.

Kira îl îmbrăţişă.

— Mulţumesc, Matt! îi şopti fata. Dar nu vreau!

— Are nişte ochi foarte albaştri, spuse Matt grav, ca şi cum asta ar fi putut cântări mult în hotărârea fetei.

Dar Kira zâmbi şi clătină din cap.

Thomas căra sacul cu merinde – păstraseră mâncare de la cinele lor. La începutul potecii i-l dădu lui Christopher să-l ducă mai departe. Apoi cei doi dădură mâna prietenește.

Kira aştepta în tăcere.

Tatăl ei îi înţelesese hotărârea.

— Vii când poţi, îi spuse el. Matt o să se întoarcă. El o să fie legătura noastră. Şi într-o bună zi, o să te-aducă şi pe tine.

— Într-o bună zi, oamenii din satele noastre se vor întâlni, îl asigură Kira. Simt eu!

Era adevărat. Simţea viitorul în mâini, în imaginile pe care degetele ardeau de nerăbdare să le făurească. Simţea că bucata nedecorată de pe roba Cântăreţului o aştepta să înceapă lucrul.

— Am un dar pentru tine, spuse Christopher.

Kira se uită la el uimită. Nu îşi amintea să fi adus ceva cu el, iar în ultimele zile stătuse ascuns de ochii lumii. Dar acum îi puse ceva în mână, ceva moale şi alinător.

Simţea, dar în întuneric nu putea vedea ce este.

— Fire? întrebă ea. Un ghem întreg?!

Christopher zâmbi:

— Dacă tot am avut timp, până să plec înapoi spre casă... Mâinile-mi sunt pricepute pentru că m-am obişnuit să fac totul fără să văd. Am desfăcut ţesătura cămăşii fir cu fir, îi explică el. Băiatul mi-a dat alta pe care s-o îmbrac.

— Şterpelită! anunţă Matt ţanţos.

— Aşa că, acum ai fir albastru, continuă Christopher, până prinde rădăcini drobuşorul.

— Rămas-bun! şopti Kira şi îl îmbrăţişă.

Se uită cum bărbatul orb, băieţelul renegat şi câinele cu coada strâmbă se îndepărtează pe cărare, dispărând în întuneric. Când nu îi mai văzu, se întoarse şi se îndreptă spre toate câte o aşteptau. Simţi albastrul fremătând în mână, ca şi cum prinsese viaţă şi începuse să respire.